

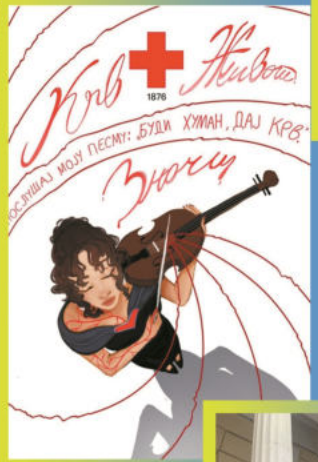
ОШ „Дуле Караклајић”
Лазаревац

Д У Л О В И
У Л О В И

Реч

ГОДИНА XXV БРОЈ 25 ОКТОБАР 2023. ГОДИНЕ

Најбољи литерарни рад на наградном темату школе

Школски дани као бисери нанизани

Кажем да мрзим школу. Дуго већ то причам, а сваки пут кад би ме неко питао за разлог, рекла бих само: „Школа је школа.“ Једна тако непромишљена изјава, површинска. Нисам никада застала да размислим зашто је мрзим, а још боље је питање... зашто је не волим. Заправо, кад мало боље погледам...

Неда Ковачевић, V2

Последња ми је година овде. Последња, а и даље као да је прва, и као да ћу се опет следеће године вратити у исте клупе, исте кабинете, са истим наставницима, истом децом... Познајем сваки ћошак ове школе и знам да, кад дође време и кад поново крочим у ову школу иако нећу бити њен ђак, на сваком метру ћу моћи да се сетим барем једне успомене. Зато, побогу, како могу да је мрзим? Сви стечени пријатељи, симпатије са ходника, омиљени наставници, смех, бука, мирис нових уџбеника... Кад погледам, кад се осврнем на све моје школске године, схватим да је сваки дан драгоцен и чини ми се да је свака следећа година била боља од претходне. Сваког јутра кад бих устала на леву ногу, ту би били моји пријатељи да ме одмах на првом часу орасположе. Мислим на моје одељење, исто оно које би ме често нервирало њиховим прављењем проблема, али опет оно које је увек било ту уз мене и са којима сам делила све лоше тренутке. Чудно је то мало, зар не? Само једног дана, на почетку одређеног разреда, ставе те у неко тамо одељење, стрпају те у гомилу деце и на крају свега тога завршиш са пријатељима за цео живот. А то је само једна лепа ствар која ми је школа пружала. Једна, а има их доста. Тешко је

признати то некад, јер није сваки дан сјајан. Често су нам недеље затрпане контролним и писменим задацима, усменим одговарањима, малим неким тестовима... и тад је тешко бити расположен. Углавном се за те ствари не спремимо како треба, али ипак, зар није лепо што нам је највећа брига то што нисмо учили биологију? Наши дани овде су испуњени тако неким слатким мукама, а нама деца делује као нешто најгоре на свету. Зато вероватно и кажемо да не волимо школу. Веровали или не, доћи ће једном дан кад бисмо све дали да се вратимо, да се вратимо свим тешким предметима, свој нервози на часовима физичког, свим, не толико вољеним, наставницима, свим свађама кад се другарица заљуби у истог дечака као и ти... јер има ту нечег, нечег што може само да има у школи, тамо где зидови садрже нашу буку, наше смејање, наше сузе, оцене и укорје, и тамо где смо сви ми заједно одрасли.

Ипак, можда школа није толико лоша.

Јелена Ивановић, VIII⁶

(прво место на наградном литерарном темату
поводом Дана школе)

„РЕЧ“

новине ученика Основне школе „Дуле Караклајић“

Главни уредник: Катарина Оклобција

Технички уредници: Нада Миленковић, Виолета Младеновић

Насловна и колор стране: Дејана Димић

Редакција: Ђурђа Кулић, Софија Поповић, Ана Досић, Мара

Петровић, Никола Милосављевић, Анђела Којић, Мина Петко-

вић, Вања Филиповић, Јана Лазаревић, Лазар Јеринић, Андреа

Киревски, Димитрије Петровић, Љубица Павловић, Лана Вукић

Коректура: Даница Којић, Маја Благојевић

Издавач: Основна школа „Дуле Караклајић“

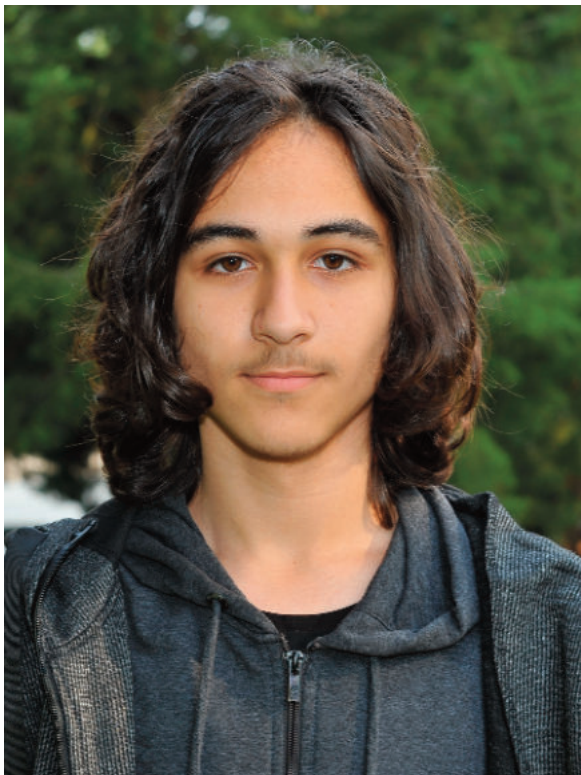
За издавача: Мирослав Давидовић, директор школе

Штампа: „Липа“, Лазаревац

Ђак генерације Душан Ђорђевић

Много је деце која су показала изузетне резултате из разних предмета, такмичила се на разним такмичењима, освајала медаље и постизала изванредан успех, али једно дете, један насмејани дечак је својим радом и резултатима одскочио од осталих. То је ученик Душан Ђорђевић из одељења VIII₁.

Ако узмемо у обзир услове у којима је све то постигао, успех је још већи. Ова генерација је у последње четири године прошла свакакве недаће. Један део времена није имала наставу, после тога је радила по редукованом програму. Без обзира на околности и препреке, Душан је на сваком школском и општинском такмичењу освојио једно од прва три места и показао запажен успех на републичком нивоу такмичења. Он је једно свестрано дете које је показало велико интересовање за више различитих дисциплина. Највећи успех је постигао из свог омиљеног предмета, а то је математика.

Ту се није зауставио. Опробао се и у физици, хемији, историји, биологији и енглеском језику. Наравно, Душан не би био то што јесте да и на тим такмичењима није бриљирао и освајао највише позиције.

Титулу Ђака генерације је вишеструко заслужио. О њему сви наставници и ученици имају високо мишљење. То није случајно, он је један пријатан и коректан дечак, увек спреман за сарадњу, изванредан друг и ученик, вољан да помогне друговима и другарицама.

Надам се да ће наставити овим темпом, јер се на њему не види оптерећење и замор од силних такмичења. Он све то носи са неком необјашњивом лакоћом.

Одељењски старешина:
Марко Маринов

Разговор са учеником генерације

1. Колико ти значи диплома Ђака генерације?

Много. Велика је част бити одабран међу толико талентоване деце.

2. Да ли те та титула обавезује на даље успехе?

Да, наравно, највећа очекивања долазе од мене.

3. Коју си средњу школу уписао и како се у њој сналазиш?

Уписао сам Ваљевску гимназију и, Богу хвала, лепо сам се снашао. Школа је одлична, али и доста тежа од Дулове.

4. Која су твоја ваншколска интересовања и обавезе?

Немам пуно интересовања. Волим да играм фудбал, да се бавим спортом и да читам. Што се обавеза тиче, сем учења, само помажем родитељима код куће.

5. Недостаје ли ти Дулова? Имаш ли неку поруку за своје наставнике и млађе генерације у Дуловој школи?

Недостаје ми, али не толико да ми је жао што више нисам у њој. Моје време у Дуловој је прошло и спреман сам за нешто ново, али, наравно, увек ћу се поносити тиме што сам из Дулове. Ученицима бих хтео да поручим да се не оптерећују оценама, јер је најважније бити добар човек. На томе прво треба радити, а учење и све друго је на другом месту. Наставницима бих желео да се захвалим за издвојено време и труд и да им поручим да ћу заувек памтити њих, њихове лекције и савете. Надам се да ћу их ускоро посетити.

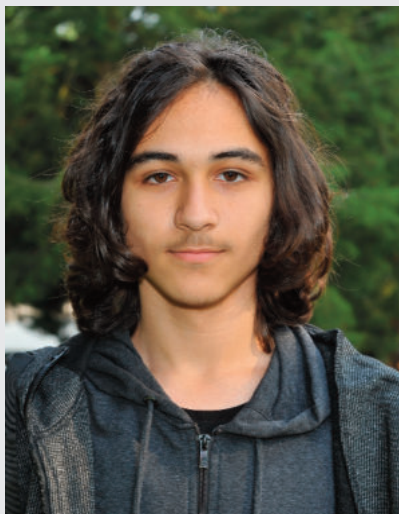
Разговор водила: **Софија Поповић, VIII₁**

Андреа Киревски, VII₂

Добитници Дипломе „Вук Караџић” за школску 2022/2023.

Душан Борђевић, VIII₁
учитељ: Весна Бутуровић
одељењски старешина:
Марко Маринов

Ленка Љубојевић, VIII₃
учитељ: Љиљана Кулић
одељењски старешина:
Снежана Кезовић

Анђелика Вуковић, VIII₂
учитељ: Весна Бутуровић
одељењски старешина:
Слободанка Адамовић

Огњен Петровић, VIII₃
учитељ: Љиљана Кулић
одељењски старешина:
Снежана Кезовић

Лазар Пијевац, VIII₃
учитељ: Љиљана Кулић
одељењски старешина:
Снежана Кезовић

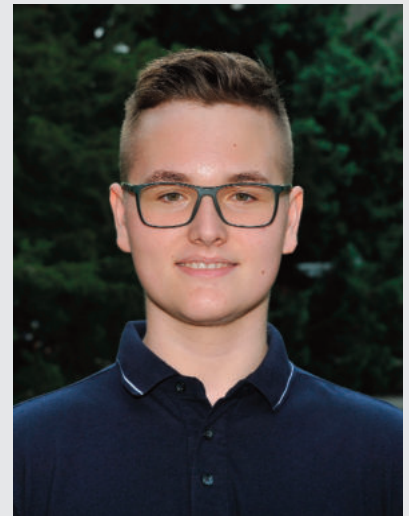
Лазар Радовановић, VIII₃
учитељ: Љиљана Кулић
одељењски старешина:
Снежана Кезовић

Ива Савић, VIII₄
учитељ: Ивана Грујић
одељењски старешина:
Никола Петровић

Маша Барјактаревић, VIII₄
учитељ: Ивана Грујић
одељењски старешина:
Никола Петровић

Василије Симић, VIII₄
учитељ: Оливера Љубојевић
одељењски старешина:
Никола Петровић

Михајло Петровић, VIII₄
учитељ: Оливера Љубојевић
одељењски старешина:
Никола Петровић

Вања Бекировић, VIII₅
учитељ: Катарина Јовановић Кртолица
одељењски старешина:
Снежана Петровић

Софија Радовановић, VIII₅
учитељ: Љиљана Кулић
одељењски старешина:
Снежана Петровић

Спортиста и спортисткиња генерације

Димитрије Д Стојановић

„Све што расте и треба да расте...”

Некад беше у деце игара: клиса и машке, гуце, тутумиша и ћораве баке. Шутирала се крпењача кроз четири белутка, на мале голиће. Играло се кликерима стакленцима - шаренцима, сјајним гвозденцима – ретким, али срцима злата вредним. Жмурке, свитаца јурке и трнци кад из жбуна: „Ај нађи ме!”, шапне ти Милица шћућурена. Игра и кикот од сунчевог првог зрака до првог сумрака. Ех, да! Ал` време неумитно тече ко река без обале.

„Сад у Улици Јована Цвијића играју се нека друга деца.” „И где ће крушка да падне, него испод крушке.”

Димитрије Стојановић Дића, љуби га мајка, ученик је 8. разреда наше драге нам Дулове школе. Од малих ногу игра жив, смешка лик, вазда с лоптом спретан, умешан и окретан. Први рођендан, прва црвено-бела „бубамара”, поклон од тате... Пут је трасиран. Синак те сеера лопту свагда и свуд – кроз мушкатле своје баке и барице сваке млаке, кроз тесне сокаке, комшијске цангр прозоре уз повике и љуте псовке. Касније кроз терене од шљаке, велике и праве – зелени тепих траве и рефлекторима обасјане. Елем...

Од раног детињства Димитрије је одрастао и васпитан у спортском духу. „Ногу су повукли” отац, браћа и сестра. Брижна мајка била је морална подршка. Својим примером, миљеом, све даље је текло природно и логично, само по себи. Љубав према спорту, жарка жеља, мотив, циљ, утрошено време, напорни тренинзи, зној, смех, сузе, дисциплина, одрицање, истрајност и урођен такмичарски дух крунисани су завидним спортским резултатима и достигнућима. Све је то трајно урезано у времеплов сећања и обележено похвалницама, дипломама, медаљама и пехарима. Наступајући за школске екипе (фудбал, рукомет, кошарка, одбојка „4 у 1”), Димитрије је достојно презентовао своју школу на свим нивоима такмичења од школског до републичког – на своју радост и задовољство саиграча. Истакао се својом техником, вештином, ангажовањем и колективним духом. Све је то допринело томе да буде проглашен за спортисту генерације. На терену је срчан и брз попут блеска муње, а ван њега скроман, опуштен, насмејан, увек друг, примеран ђак, на мах безазлени „ђаволак”. Као играч ФК „Црвена звезда” у Београду, својим учинком и резултатима, омиљен од саиграча и публике, скренуо је пажњу и добио подршку свог тренера и шире јавности. Сада већ као његов бивши наставник, искрено се надам да ће, у догледно време, заблистати као нова звезда спортског неба наше мале мајке Србије – не-пресушног извора и расадника талената. Димитрије, „PER ASPERA AD ASTRA”! Лети, ухвати своју дугу уз Божју помоћ. Од срца ти желим да све своје снове будан сањаш, на многога лета!

П.С. Хвала ти што, за ово радног века учитељства, задобих још једну слику, души ми вредну причу. Потхраних је у трезор успомена прошлих генерација. То благо једина је плата земаљска, вредност небеска и вечна.

Наставник физичког васпитања: **Милан Видојевић**
Одељењски старешина: **Слободанка Адамовић**

Разговор са Димитријем Стојановићем, спортистом генерације

1. Коју школу си уписао?

Уписао сам техничку школу ГСП.

2. Недостаје ли ти Дулова и шта највише?

Недостаје ми основна јер је средња много озбиљнија. Највише ми недостаје старо одељење.

3. Да ли је фудбал још увек у центру твог интересовања?

Да, фудбал је и даље у центру мојих интересовања.

4. Успеваш ли да ускладиш школске и спортске обавезе?

Не успевам да ускладим школу и фудбал и зато некад изостајем из школе.

5. Мислиш ли да је твоја професионална будућност у фудбалу?

Да, ја се надам да ће моја будућност бити у фудбалу.

6. Ако не спорт, шта онда?

Не размишљам у том правцу. Ако не успем идем, радим и трудим се. После средње планирам да упишем факултет.

7. Ко је твоја бивша разредна?

Моја разредна је била Слободанка Адамовић.

8. Колико препознајеш себе и своје особине у дирљивим речима којима су те твоја разредна и наставник Милан описали?

Задовољан сам како су писали о мени и захвалан сам им на свему.

Разговор водио: **Лазар Јеринић, VIII**

Нађа Милошевић

Нађа је рођена 27. 5. 2008. године у Београду. Већ са првим корацима показала је велику спретност и интересовање за игру, рекреацију и покрет.

Са само две године је вешто ходала по скели, а као веома мала је већ са великом прецизношћу изводила и захтевне гимнастичке елементе као што су шпага, звезда, разни колутови и премети.

Обавити нешто или отрчати до неког циља, за њу је било лакше урадити, него изговорити. Такав ведар и живахан спортски дух, Нађу је пратио и током њеног школског узраста. Једном приликом, одељењски старешина је рекао родитељима: „Морате је пустити, њена енергија је једноставно таква, другачија је и ви то морате прихватити.” Вероватно због те њене енергичности, авантуризма и љубави према спорту, Нађа је омиљена код својих вршњака, другова и другарица. Између лопте и књиге, радије бира лопту, али је то не спречава да буде редован, прибран и солидан ђак.

Нађа већ седам година тренира одбојку у ОК „Колубара” - Лазаревац. Наступа за кадетску селекцију, игра на позицији примача и једна је од истакнутих играчица у тиму.

Кућна витрина ове девојчице је пуна медаља са школских спортских такмичења. Укупно их има 18. Нађа се такмичила из одбојке, фудбала, кошарке, рукомета и атлетике. Није било спорта и такмичења где није била доминантна и запажена, иако јој већина спортова није била примарна. Она је својом жељом, борбеношћу, знањем и вештином, увек водила тим ка медаљи и успеху. На фудбалу су често и дечаки падали поред ње.

Поред седам златних медаља на општинским такмичењима, највећи успех су две златне медаље на градском првенству из одбојке и фудбала.

Уз Нађин спортски мото „Волим, желим и могу = успех”, желимо јој богату и успешну спортску каријеру и да репрезентује Дулову школу на сваком месту где наступа.

Наставници физичког васпитања: **Урош Петровић** и **Александар Пинтер**
Одељењски старешина: **Никола Петровић**

Разговор са Нађом Милошевић, спортисткињом генерације

1. Коју школу си уписала?

Уписала сам Гимназију у Лазаревцу, друштвено-језички смер.

2. Недостаје ли ти Дулова и шта највише?

Наравно основна школа ће ми увек недостајати, поготово школска такмичења на која сам тако радо одазивала.

3. Да ли је одбојка још увек у центру твог интересовања?

Јесте, планирам да тако и остане.

4. Успеваш ли да ускладиш школске и спортске обавезе?

Трудим се, имам пуно тренинга у току недеље, у школи пуно обавеза, али трудим се да их све испоштујем.

5. Мислиш ли да је твоја професионална будућност у одбојци?

Мислим и волела бих да тако буде.

6. Ако не спорт, шта онда?

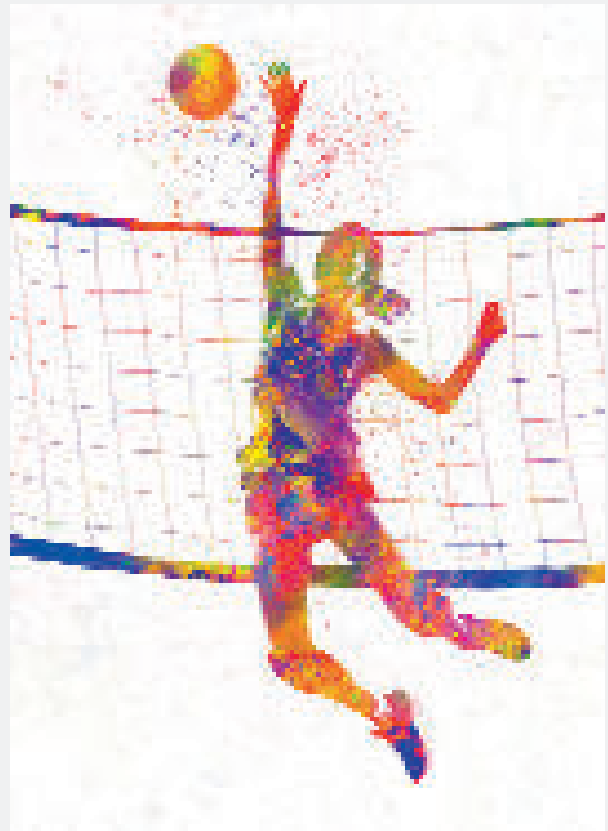
Не размишљам о томе, верујем да ће ми се труд исплатити, а жеља остварити.

7. Ко је твој бивши разредни?

Моја разредни је био Никола Петровић

8. Колико препознајеш себе и своје особине у речима којима те је твој разредни описао?

Искрено не знам какве је речи разредни имао за мене, али мислим да је био поносан што је имао спортисткињу генерације у свом одељењу.

Разговор водио: **Лазар Јеринић, VIII₁**

Резултати ученика Основне школе „Дуле Караклајић” на такмичењима из физичког и здравственог васпитања школске 2022/2023. године

Екипни спортови

Спорт	Разред	Резултат на општинском такмичењу	Резултат на окружном такмичењу
Фудбал/девојчице	5. и 6.	2. место	
Фудбал/девојчице	7. и 8.	1. место	
Фудбал/дечаџи	7. и 8.	2. место	
Рукомет/дечаџи	7. и 8.	1. место	4. место
Кошарка/девојчице	5. и 6.	1. место	
Кошарка/дечаџи	5. и 6.	2. место	
Кошарка/девојчице	7. и 8.	3. место	
Кошарка/дечаџи	7. и 8.	2. место	
Одбојка/девојчице	5. и 6.	1. место	
Одбојка/дечаџи	5. и 6.	2. место	
Одбојка/девојчице	7. и 8.	2. место	
Одбојка/дечаџи	7. и 8.	3. место	

Појединачни спортови

1. Нађа Ђуровић, VI3

-2. место на општинском такмичењу из атлетике

2. Милош Прендић, VI4

-2. место на општинском такмичењу из атлетике

3. Ђорђе Радовановић, VI5

-1. место на општинском такмичењу из атлетике

4. Маша Васић, VII3

-1. место на општинском такмичењу из атлетике

5. Андреј Магић, VII4

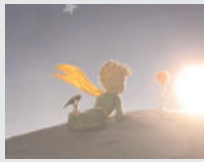
-1. место на општинском такмичењу из атлетике

6. Лана Ратковић, VII5

-3. место на општинском такмичењу из атлетике

7. Магдалена Обрадовић, VII5

-3. место на општинском такмичењу из атлетике

Ништа не успева тако добро као успех

Наши успеси

Посебне дипломе и похвалнице за осмаке

Дипломе „Доситеј Обрадовић“

1. Душан Ђорђевић, VIII₁
-математика, биологија, енглески језик, физика, хемија, историја
2. Маша Ђаковић, VIII₁
-енглески језик
3. Чедомир Ранковић, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање
4. Петар Марковић, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање
5. Огњен Недељковић, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање
6. Страхинја Алимпијевић, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање
7. Тара Терзић, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање
8. Анђелика Вуковић, VIII₂
-српски језик и књижевност, енглески језик, математика, хемија, историја, техника и технологија, француски језик
9. Сташа Ристивојевић, VIII₂
-физичко и здравствено васпитање

10. Мина Милојевић, VIII₂
-енглески језик
11. Павле Гавриловић, VIII₂
-физичко и здравствено васпитање
12. Димитрије Д. Стојановић, VIII₂
-физичко и здравствено васпитање
13. Андреа Мијатовић, VIII₂
-техника и технологија
14. Јакша Ђуричић, VIII₂
-физичко и здравствено васпитање
15. Богдан Ђорђевић, VIII₂
-физичко и здравствено васпитање
16. Ленка Љубојевић, VIII₂
-српски језик и књижевност, математика, енглески језик
17. Лазар Пјевац, VIII₃
-руски језик, физичко и здравствено васпитање, биологија
18. Лазар Радовановић, VIII₃
-хемија, физичко и здравствено васпитање, биологија
19. Огњен Петровић, VIII₃
-географија, руски језик, физичко и здравствено васпитање
20. Дијана Радовановић, VIII₃
-хемија, физичко и здравствено васпитање
21. Ања Живојиновић, VIII₃
-физичко и здравствено васпитање, биологија
22. Калина Јосиповић, VIII₃
-физичко и здравствено васпитање
23. Јелена Милидраговић, VIII₃
-физичко и здравствено васпитање

24. Александар Марић, VIII₃
-физичко и здравствено васпитање
25. Данило Божић, VIII₃
-биологија
26. Василије Симић, VIII₄
-физика, математика
27. Маша Барјактаревић, VIII₄
-српски језик и књижевност, историја
28. Ива Савић, VIII₄
-српски језик и књижевност, хемија, математика, биологија, физичко и здравствено васпитање
29. Михајло Петровић, VIII₄
-хемија, математика
30. Милица Костадиновић, VIII₄
-физичко и здравствено васпитање
31. Ђулија Ралић, VIII₄
-физичко и здравствено васпитање
32. Нађа Милошевић, VIII₄
-физичко и здравствено васпитање
33. Урош Госпавић, VIII₄
-физичко и здравствено васпитање
34. Вања Бекировић, VIII₅
-математика, биологија, хемија, српски језик и књижевност
35. Алекса Гавриловић, VIII₅
-математика, српски језик и књижевност, физика
36. Софија Радовановић, VIII₅
-математика, биологија, хемија
37. Павле Ташић, VIII₅
-физичко и здравствено васпитање

Похвалнице

1. Душан Ђорђевић, VIII₁
-биологија, српски језик и књижевност, музичка култура, физика
2. Маша Ђаковић, VIII₁
-биологија, математика, српски језик и књижевност
3. Теодора Шкондрић, VIII₁
-српски језик и књижевност
4. Данило Хајдуковић, VIII₁
-техника и технологија
5. Чедомир Ранковић, VIII₁
-техника и технологија
6. Лана Гордић, VIII₁
-српски језик и књижевност, физика
7. Нина Читлучанин, VIII₁
-ликовна култура
8. Катарина Павловић, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање

9. Тијана Шалипур, VIII₁
-физичко и здравствено васпитање
10. Огњен Недељковић, VIII₁
-физика
11. Софија Тимотијевић, VIII₁
-физика
12. Лана Живковић, VIII₁
-физика
13. Павле Гајић, VIII₁
-музичка култура
14. Анђелика Вуковић, VIII₂
-ликовна култура, биологија, музичка култура, физика
15. Сташа Ристивојевић, VIII₂
-техника и технологија, француски језик, физика
16. Мина Милојевић, VIII₂
-техника и технологија, француски језик, музичка култура, ликовна култура

17. Павле Гавриловић, VIII₂
-биологија
18. Андреа Мијатовић, VIII₂
-музичка култура
19. Софија Стојановић, VIII₂
-техника и технологија, математика, физика
20. Сања Ђинђић, VIII₂
-техника и технологија
21. Марија Перишић, VIII₂
-техника и технологија
22. Огњен Ранковић, VIII₂
-француски језик
23. Вељко Цакић, VIII₂
-француски језик
24. Павле Миладиновић, VIII₂
-музичка култура
25. Јована Јовановић, VIII₂
-музичка култура

26. Лазар Пјевац, VIIIз

-физика, хемија, музичка култура, историја, математика, енглески језик

27. Ленка Љубојевић, VIIIз

-хемија, ликовна култура, музичка култура, историја, српски језик и књижевност, биологија, руски језик, физичко и здравствено васпитање, енглески језик

28. Огњен Петровић, VIIIз

-биологија, хемија, енглески језик

29. Лазар Радовановић, VIIIз

-биологија, математика, руски језик, енглески језик

30. Хелена Ковачевић, VIIIз

-српски језик и књижевност, музичка култура

31. Ања Живојиновић, VIIIз

-српски језик и књижевност, историја

32. Калина Јосиповић, VIIIз

-српски језик и књижевност

33. Александар Марић, VIIIз

-предузетништво

34. Страхиња Дражић, VIIIз

-руски језик, биологија

35. Данило Божић, VIIIз

-српски језик и књижевност

36. Дијана Радовановић, VIIIз

- руски језик

37. Андреј Славић, VIIIз

-руски језик

38. Марија Павловић, VIIIз

-географија, српски језик и књижевност

39. Василије Симић, VIIIз

-биологија, историја

40. Михајло Петровић, VIIIз

-биологија, енглески језик, историја

41. Маша Барјактаревић, VIIIз

-биологија, енглески језик, историја

42. Урош Госпавић, VIIIз

-биологија, музичка култура, историја

43. Ива Савић, VIIIз

-енглески језик, музичка култура, српски језик и књижевност, географија

44. Александар Марковић, VIIIз

-музичка култура

45. Милица Костадиновић, VIIIз

-српски језик и књижевност

46. Вук Адамовић, VIIIз

-музичка култура

47. Тијана Јоцков, VIIIз

-хемија, француски језик

48. Алекса Гавриловић, VIIIз

-хемија, француски језик, биологија, енглески језик

49. Јања Јанковић, VIIIз

-хемија

50. Емилија Митровић, VIIIз

-географија, српски језик и књижевност, биологија, енглески језик

51. Софија Радовановић, VIIIз

-географија, француски језик, српски језик и књижевност, енглески језик, историја

52. Вања Бекировић, VIIIз

-француски језик, енглески језик, музичка култура, физичко и здравствено васпитање, историја

53. Тијана Којић, VIIIз

-француски језик, биологија, енглески језик, историја

54. Андрија Карановић, VIIIз

-музичка култура

55. Марија Пантелић, VIIIз

-музичка култура

ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ ЗА ШКОЛСКУ 2022./23. ГОДИНУ

Много је деце која су показала изузетне резултате из разних предмета, такмичила се на разним такмичењима, освајала медаље и постизала изванредан успех, али једно дете, један наслеђени дечак је својим радом и резултатима одскачио од осталих. То је ученик Душан Ђорђевић из одељења В. Ако узмемо у обзир услове у којима је све то постигао, успех је још већи. Ова генерација је у последње четири године прошла свакаке недаће. Један део времена није имала наставу, после тога је радила по редукваном програму. Без обзира на околности и препреке, Душан је на сваком школском и општинском такмичењу освојио једно од прва три места и показао запажен успех на републичком нивоу такмичења.

Он је једно свестрано дете које је показало велико интересовање за више различитих дисциплина. Највећи успех је постигао из свог омиљеног предмета, а то је математика. Ту се није зауставио, опробао се и у физици, хемији, историји, биологији и енглеском језику. Наравно, Душан не би био то што јесте да и на тим такмичењима није бриљирао и освајао највише позиције. Титулу Ђака генерације је вишеструко заслужио. О њему сви наставници и ученици имају високо мишљење. То није случајно, он је један пријатан и коректан дечак, увек спреман за сарадњу, изванредан друг и ученик, вољан да помогне друговима и другарицама. Надам се да ће наставити овим темпом, јер се на њему не види оптерећење и замор од силних такмичења. Он све то носи са неком необјашњивом лакоћом.

Марко Маринов, одељењски старешина

НОСИОЦИ ВУКОВЕ ДИПЛОМЕ за школску 2022/23. ГОДИНУ

- Маша Барјактаревић, ученица VIIIз
- Вања Бекировић, ученица VIIIз
- Анђелина Вуковић, ученица VIIIз
- Душан Ђорђевић, ученик VIIIз
- Ленка Љубојевић, ученица VIIIз
- Михајло Петровић, ученик VIIIз
- Огњен Петровић, ученик VIIIз
- Лазар Пјевац, ученик VIIIз
- Лазар Радовановић, ученик VIIIз
- Софија Радовановић, ученица VIIIз
- Ива Савић, ученица VIIIз
- Василије Симић, ученик VIIIз

Наша генерација је по много чему посебна. Имамо сјајних спортиста, такмичара из математике, српског језика, биологије, физике и свих осталих предмета. За нас се може рећи да смо другачији. То је разлог зашто смо мој друг Душан Ђорђевић и ја хтели да радимо овај пано.

Гледали смо претходне панове вуковаца и видели смо да нису имали тај чаробни траг, нису имали то нешто због чега би се деца задржала испред њих да погледају све те младе успешне људе. Имали смо много идеја, али дефинитивно је победила ова која је свима доступна у холу школе. Много наставника и другара који су и даље у нашој школи су ми причали како стално неко стоји поред тог паноа. То нам је и био циљ.

Резултати ученика Основне школе „Дуле Караклајић” на такмичењима школске 2022/2023. године

1. Аника Петковић, III₂

-3. место на општинском такмичењу из рецитовања

2. Борђе Филиповић, III₂

-1. место на општинском такмичењу из математике

3. Дуња Миловановић, III₃

-2. место на општинском такмичењу из математике

4. Страхинја Бекировић, III₃

-3. место на општинском такмичењу из математике

5. Петар Тодоровић, III₃

-3. место на општинском такмичењу из математике

6. Петар Рашић, III₃

-3. место на општинском такмичењу из математике

Андреа Михајловић, V₂

7. Јован Ђукетић, IV₂

-3. место на општинском такмичењу из математике

8. Јован Мојсевић, IV₂

-3. место на општинском такмичењу из математике

9. Димитрије Јелисавчић, IV₂

-3. место на општинском такмичењу из математике

10. Урош Јечменица, IV₄

-3. место на општинском такмичењу из математике

11. Магдалена Миљковић, IV₄

-3. место на општинском такмичењу из математике

12. Дуња Петровић, IV₅

-1. место на општинском такмичењу из математике

-1. место на окружном такмичењу из математике

13. Урош Томић, IV₆

-2. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из математике

14. Сава Илић, V₁

-3. место на општинском такмичењу и учешће на окружном такмичењу из историје

15. Лазар Рагковић, V₁

-3. место на општинском такмичењу и учешће на окружном такмичењу из историје

16. Филип Иванковић, V₁

-2. место на општинском такмичењу из математике

17. Павле Иванковић, V₁

-2. место на општинском такмичењу из технике и технологије

18. Лана Вукић, V₃

-1. место на општинском такмичењу из математике

-3. место на окружном такмичењу из математике

-2. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе

-2. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

19. Љубица Павловић, V₃

-1. место на општинском такмичењу и учешће на окружном такмичењу из математике

20. Лазар Недељковић, V₃

-1. место на општинском такмичењу и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

21. Лазар Мандић, V₃

-3. место на општинском такмичењу из биологије

22. Реља Миљосављевић, V₅

-1. место на општинском такмичењу из математике

-3. место на окружном такмичењу из математике

23. Вељко Савковић, V₅

-3. место на општинском такмичењу из математике

24. Јулија Панић, V₅

-3. место на општинском такмичењу из математике

-2. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе

-3. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

-2. места на општинском такмичењу из биологије

25. Лазар Ћебић, V₅

-3. место на општинском такмичењу из математике

26. Нина Лазаревић, V₅

-2. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе

-3. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

-3. место на општинском такмичењу из биологије

27. Михајло Фиштеш, V₅

-3. место на општинском такмичењу и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

Теодора Никодиновић, V₂

28. Симеон Ступар, VI₂

-3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

29. Михајло Кужет, VI₂

-3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из историје

30. Нађа Ђуровић, VI₃

-2. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе

-3. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

-3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из историје

31. Милица Илић, VI₃

-3. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе

-3. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

32. Никола Ђурђевић, VI₃

-3. место на општинском такмичењу из биологије

-3. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

33. Андрија Живојиновић, VI₃

-3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из историје

34. Јована Петровић, VI₄

-3. место на општинском такмичењу из биологије

35. Теодор Дамјанов, VI4

- 2. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе
- 2. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе
- 2. место на општинском такмичењу из биологије
- 3. место на окружном такмичењу из биологије
- 2. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из историје

36. Никола Миловановић, VI5

- 2. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из историје

37. Димитрије Петровић, VI5

- 2. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из математике

38. Стефан Радоњић, VI6

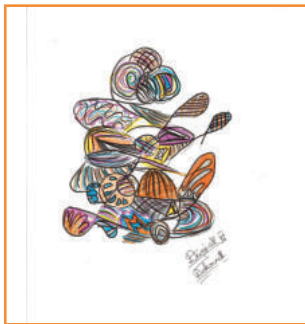
- 3. место на општинском такмичењу из рецитовања

39. Лана Радовић, VI6

- 3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе
- 3. место на општинском такмичењу из математике

40. Ленка Исмајловски, VI6

- 3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

Дуња Ђоковић, V2

41. Ђорђе Милиновић, VII1

- 3. место на општинском такмичењу из географије

42. Јулијана Белошевић, VII2

- 3. место на општинском такмичењу из хемије

43. Ањелина Ђурић, VII2

- 3. место на општинском такмичењу из биологије
- 2. место на окружном такмичењу из биологије
- 3. место на републичком такмичењу из биологије

44. Теодора Рашић, VII2

- 3. место на општинском такмичењу из биологије
- 2. место на општинском такмичењу из биологије
- 3. место на републичком такмичењу из биологије

45. Јована Ђуђузовић, VII4

- 1. место на општинском такмичењу из хемије

46. Андреј Матић, VII4

- 2. место на општинском такмичењу из географије
- 3. место на окружном такмичењу из географије

47. Наталија Трамп, VII4

- 2. место на општинском такмичењу из географије
- 3. место на окружном такмичењу из географије

48. Младен Тодоровић, VII4

- 3. место на општинском такмичењу из географије

49. Страхинја Божић, VII5

- 3. место на општинском такмичењу из географије

50. Лара Симић, VII5

- 3. место на општинском такмичењу Књижевна олимпијада
- 3. место на окружном такмичењу Књижевна олимпијада
- 2. место на општинском такмичењу из рецитовања

51. Лана Деновић, VII5

- 3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу Књижевна олимпијада

52. Милица Јечменица, VII6

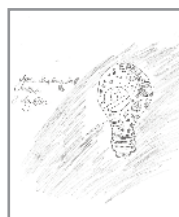
- 2. место на општинском и пласман на окружно такмичењу из хемије
- 2. место на општинском и пласман на окружно такмичење из географије

53. Урош Костић, VII6

- 2. место на општинском такмичењу из хемије
- 2. место на окружном такмичењу из хемије

54. Невенка Блажић, VII6

- 3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

Лука Радовановић, III6

55. Душан Ђорђевић, VIII1

- 2. место на општинском такмичењу из математике
- 3. место на окружном такмичењу из математике
- 3. место на општинском такмичењу из биологије
- 2. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из историје
- 3. место на општинском такмичењу из енглеског језика
- 1. место на општинском такмичењу из физике

56. Ањелика Вуковић, VIII2

- 3. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе
- 3. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе
- учешће на републичком такмичењу из информатике и рачунарства
- 2. место на општинском такмичењу из енглеског језика
- 2. место на окружном такмичењу из енглеског језика
- 3. место и на општинском и учешће на окружном такмичењу из француског језика

57. Ленка Љубојевић, VIII3

- 2. место на општинском такмичењу из српског језика и језичке културе
- 2. место на окружном и учешће на републичком такмичењу из српског језика и језичке културе
- 3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из математике
- 3. место на општинском такмичењу из енглеског језика
- 2. место на окружном такмичењу из енглеског језика

58. Лазар Пијевац, VIII3

- 3. место на општинском такмичењу из руског језика
- 2. место на окружном и учешће на републичком такмичењу из руског језика

59. Огњен Петровић, VIII3

- 2. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из руског језика

60. Михајло Петровић, VIII4

- 1. место на општинском и пласман на окружно такмичењу из хемије

61. Ива Савић, VIII4

- 2. место на општинском и пласман на окружно такмичењу из хемије

62. Маша Барјактаревић, VIII4

- 3. место на општинском и учешће на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе

63. Алекса Гавриловић, VIII5

- 2. место на општинском и пласман на окружно такмичењу из математике

Републичко такмичење из биологије

Републичко такмичење из биологије одржано је 28. маја ове године у великом амфитеатру Филолошког факултета у Београду. Моја другарица Анђелина Ђурић и ја биле смо поносне и узбуђене што смо се пласирале на овај ниво такмичења и што се налазимо у друштву најбољих младих биолога из целе земље. На Филолошки факултет смо стигле око једанаест сати и обавиле формалности пријављивања. Након тога смо имали слободног времена и за то време смо се шетали по Кнез Михаиловој улици. Око пола један је било прозивање ученика, у том тренутку сам била јако нестрпљива и желела сам што пре да уђем у амфитеатар и урадим тест.

Тек тад нас је чекао прави разлог доласка - такмичење. У један сат је почело такмичење. Уопште нисам била забринута, јер сам знала шта год да урадим бићу задовољна. У два сата се завршио тест. Погледале смо решења и биле смо јако задовољне, иако нисмо освојиле једно од прва три места.

Теодора Рашић, VIII₂

Републичко такмичење из руског језика

У свом последњем разреду основне школе, за разлику од претходних, размишљао сам да ли да учествујем на неком од такмичења, будући да ме је чекао завршни испит на крају осмог разреда. Међутим, како је време одмицало, ипак сам решио да се пријавим за такмичење из руског језика. Нисам погрешно. Након школског (2. место) и општинског такмичења (2. место), која нису била захтевна, уследило је градско такмичење у Младеновцу. На њега сам отишао без икакве треме, у чему ми је помогла наставница руског језика Катица Спајић. Резултати такмичења су објављени на огласној табли, где су била имена ученика који су прошли даље. Моје име је било тамо. Био сам пријатно изненађен. Био је ово, у свим мојим досадашњим такмичењима, а било их је много, највећи успех.

Уследило је Републичко такмичење у ОШ „Раде Драинац” у Борчи. Ни за ово такмичење припрема није изостала, али сам имао неразумну трему. То ме је коштало неког бољег резултата.

Међутим, без обзира на исход такмичења, важно је да сам упознао пријатеље и стекао искуство и знање, које ће ми, у средњој школи, много значити.

Лазар Пијевац, VIII₃

Десети школски позоришни фестивал

Љубав према глуми стекао сам у шестом разреду гледајући своје другаре из одељења. Желео сам и ја да се окушам у глуми и да видим како је то бити на сцени. Увежбавајући пробе са наставницом српског Иваном Јанус схватио сам да је глума баш за мене.

За овај јубиларни десети фестивал као и прошле године, тако и ове наша школа је са драмском секцијом спремила представу „У потрази за Светим Савом” по тексту Сање Ђорђевић. Публика је имала прилику петог, шестог и седмог децембра 2022. године да ужива у сјајним представама које су припремили наставници заједно са својом ученицима. Као и на прошлом фестивалу Основна школа „Дуле Караклајић” освојила је прво место, а награду за мајсторску глуму за тумачење лика Марка Краљевића припала је ученику шестог разреда Стефану Радоњићу, а награда за мајсторску глуму за тумачење лика баке освојила је ученица седмог разреда Марта Караџић.

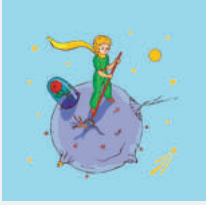
Прво место је освојено захваљујући и осталим глумцима и помоћницима иза сцене: Милица Арсенијевић, Емилија Мирковић, Милица Јечменици, Лани Радовић, Петру Стојковићу, Огњену Столићу, Лазару Милојевићу, Анђели Богунувић, Невенки Блажић, Урожу Костићу, Теодори Алексић, Мини Штрбац, Павлу Павловићу и Андреју Перишићу. Не смемо изоставити и наставницу ликовне културе Анку Стојановић која је много помогла око маски, сценографије и костима и наравно наставницу српског Ивану Јанус која је нашла текст и све спровела у представу. Али, овако је све почело.

Једног дана наставница ме је позвала и рекла ми је да сам добио улогу Светог Саве. Никада раније нисам имао прилику да глумим у оваквом амбијенту тако да је ово за мене било потпуно ново.

Сви смо нестрпљиво чекали да почнемо. Много је лакше седети у столици и гледати представу, него стајати иза бине. Представа је текла савршено, а онда је дошао ред на мене. Чим сам изашао, пао ми је мрак на очи и имао сам осећај да је мој текст трајао читаву вечност, али све је на крају лепо прошло. Било нам је сјајно и једва чекам следећи фестивал. Свима бих препоручио да ако бар не глуме, дођу да подрже представу јер глумцима то много значи.

Лазар Живановић, VII₆

Тема броја

ЛАЗАРЕВАЦ ЗА ПОЧЕТНИКЕ

(и све друге који то нису)

*Све што нисте знали, а никад нисте питали,
све што сте можда знали, а заборавили:*

- 1855. године у селу Вреоци отворена прва зидана школа
- 1875. откривен угаљ у Вреоцима
- 1878. године, у време Берлинског конгреса и стицања независности Србије, Лазаревац још не постоји
- 1882. године Шопићи добијају статус варошице (1860. мештани Шопића основали прву школу); основани здравствена задруга, пошта и телеграф
- 1885. године почео са радом Срески суд и прва школа у Лазаревцу за неколико околних села
- 28. јуна 1889. за насеље које је ницало на брду Збеговац, изнад Шопића озваничено је ново име Лазаревац
- Исте године Лазаревац постаје средиште Колубарског округа и центар ове области, од тада почиње његов нагли напредак
- 1906. године отвара се прва аптека у Лазаревцу и у Лазаревац стиже први лекар
- 1908. године изградња железничке пруге Ваљево - Младеновац
- 1928. уведено електрично осветљење у Лазаревцу и околним селима
- 1930. гаграђена прва болница која је прве пацијенте примила 1932. године
- 1940. године Лазаревац добија водовод

Развој школа у Лазаревцу

Прва школа у Лазаревцу основана је 1885. године заједно са првим судом. Налазила се на месту данашњег Дома за пензионере у Улици краља Петра I бр. 25. То место се звало Караберзије. Сем Лазаревчана наставу су похађала деца и из Чибутковице, Бурова и Дрена. Нову школску зграду Лазаревчани подижу 1906. године. Први учитељи су били поп Марко из Маркове Цркве и учитељица Јелена непознатог презимена за коју се зна да је завршила Учитељску школу у Београду. Ова школа од 1955. носи данашње име ОШ „Војислав Вока Савић”.

Године 1965, поделом једине школе, основана је нова Основна школа под називом „Дуле Караклајић”. Тада је територија Лазаревца подељена на два школска подручја, а подручна одељења на две школе.

Основној школи „Дуле Караклајић” припала су одељења у Петки, Шушњару, Лукавици и Стубици. Отварањем основне школе „Кнез Лазар” 1994. године Лазаревац је подељен на три школска подручја. У саставу основне школе „Дуле Караклајић” остала је само подручна школа у Петки која је изграђена давне 1873. године.

Никола Милосављевић, VIII₂

Вртић

Први вртић у виду ране установе за чување деце чији су родитељи заузети направљен је 1779. године у Стразбуру. Масовна организација чувања деце креће после Другог светског рата због све већег броја запослених мајки. Први вртић у Србији је почео је са радом 1858. године у Суботици. Чување деце у мањим градовима почело је касније зато што су мајке биле већином код куће и бринуле се о породици. Вртић ПУ „Ракила Котаров Вука” у Лазаревцу основан је 1963. године, а тренутно има 24 објекта у општини Лазаревац.

Бурђа Кулић, VIII₁

БИБЛИОТЕКА - некад и сад

Прва књижница са читаоницом у Лазаревцу основана је 14. августа 1910. године на иницијативу угледних Лазаревчана тог времена: Спасоја Цветковића, опанчара, Божидара Терзића, ткача, Живка Војића, опанчара, Драгутина Митића, терзије и абације, Благоја Смиљанића и Светислава Матића. Књижница је почела рад са 400 књига и представљала је мали културни центар варошице. Преко књижнице, радници су били претплаћени на „Радничке новине”, а повремено су била организована и различита предавања у читаоници. Књижница је радила до почетка Првог светског рата, када су сви њени чланови отишли у рат као војни обвезници.

Градска библиотека у Лазаревцу основана је 1949. године, а матичном за општину Лазаревац проглашена је 1966. године. Оснивач Библиотеке је Скупштина града Београда која финансира основне делатности установе. Библиотека је до 2011. године била смештена у просторијама лазаревачког Центра за културу, а у своју зграду, након

вишегодишње адаптације зграде старе болнице у централном делу града, пресељена је 2011. године. Нова зграда Библиотеке свечано је отворена првог дана 23. Фестивала хумора за децу, 13. септембра 2011. године.

Софија Поповић, VIII₁

СУД У ЛАЗАРЕВЦУ - некад и сад

Први суд у Лазаревцу био је Срески суд, а њега је наследио Општински суд у Лазаревцу. У Суду се раније писало на разним писаћим машинама. Грешке које се напишу на овим писаћим машинама биле су јако тешке да се обришу, морао је цео папир на машини да се замени. Суд су раније чинили најугледнији грађани села и они су припадали такозваном Мировном већу. Људи су се мало судили, а кад би се судили то би углавном било због земље.

Данас у Лазаревцу ради Основни суд и налази се у Улици Карађорђева 19. Сада се у суду пише на рачунарима и грешке се могу обрисати једним кликом на тастатури. Људи су временом кренули да похађају Правне факултете и да се школују за судије. Данас има разних спорова, не само због земље, већ и око новца, узнемиравања, насиља...

Судије морају да имају добру породичну биографију и такође морају да буду угледни грађани да би заслужили поштовање у граду и да би људи веровали њиховим одлукама.

Мара Петровић, VIII₂

ЦРКВЕ У ЛАЗАРЕВЦУ

Црква је изузетна заједница у људској историји. То је Божја породица, створена речју и крвљу сина Божијег Исуса Христа, а руковођена и надахнута Духом Светим.

Одувек руковођен овом истином наш народ се трудио да подигне храм на сваком месту. У лазаревачкој општини велики број села има своју парохијску цркву. Неке од најстаријих цркава на том простору су храм у Дудовици посвећен Светом великомученику Георгију, подигнут 1795, црква брвнара у Брајковцу посвећена такође Светом великомученику Георгију изграђена 1804. године, храм Ваведена саграђен 1817. године у Вреоцима. Црква Светог Архангела Гаврила у Шопићу је саграђена 1869. године. На месту данашње цркве се 1815. године налазила брвнара подигнута на темељима још старије цркве.

Црква брвнара у Брајковцу је до данас сачувала оригиналан изглед. Према предању Срби су научили да се Турци спремају да запале цркву у Белановици, па су је под окриљем ноћи, на рукама, пренели у Брајковац и тако је спасли.

Данас у Лазаревцу имамо само један храм то је храм Светог великомученика Димитрија. Храм Светог Димитрија је црква са спомен-костурницом која је изграђена у славу погинулим војницима српске војске у Колубарској бици 1914. године. Црква је подигнута на узвишењу изнад центра града Лазаревца. Она се истиче лепотом и складом. Давне 1921. године основан је „Одбор за подизање спомен-цркве и костурнице у Лазаревцу”.

Године 1937. одбор се угасио, а формирало се „Друштво за подизање спомен-цркве са костурницом у Лазаревцу”. Лазаревачки храм је саграђен по пројекту руског емигранта, архитекте Ивана Афанасјевича Рика. Грађен је од 1938. до 1941. године. Крипта је адаптирана тек између 1961. и 1964. године под руководством арх. Д. Ст. Павловића. На педесетогодишњицу Колубарске битке радови су званично завршени.

Јулијана Белошевић, VIII₁

ЗДРАВСТВО

НЕКАД

Године 1882. и пре него што је добио данашње име, док је био само насеље на брду Збеговац изнад Шопића, који су у то време били варошица, у Лазаревцу је основана Здравствена задруга. Године 1906. отворена је и прва апотека, а између два рата их је било неколико.

Повећањем броја становника и великим економским напретком у Лазаревцу се осећа потреба за оснивањем прве болнице. Године 1930. уз донацију Краља Александра и Краљице Марије, као и Томе и

Илинке Пауновић из Шопића, почиње са изградњом модерна болничка зграда у самом центру данашњег Лазареваца (у њој се данас налази Градска библиотека). Године 1932. Здравствена задруга је преименована је у Здравствену задругу са болницом, а у новоотворену зграду болнице стижу први пацијенти.

САДА

Данас у Лазаревцу ради модеран Дом здравља „Др Ђорђе Ковачевић” који обухвата области као што су педијатрија, хитна служба, гинекологија, стоматологија, психијатрија, саветовалиште, медицина рада...

Део објекта Дома здравља подигнут је 1965. године, а главна зграда је подигнута 1984. године. 2009. и 2010. године дом здравља „Др Ђорђе Ковачевић” проглашен за најбољи дом здравља у општини Београд и други у Србији.

Јана Лазаревић, VIII

Мој град

Град у коме живим зове се Лазаревац. Налази се у близини реке Колубаре. То је град средње величине и много га волим.

Мој град поседује значајне институције као што су: школе, Центар за културу, Спортско рекреативни центар, Градска библиотека, отворени базен, храм са спомен костурницом...Много тога значајног и посебног се може посетити у нашем граду.

Иако није много велики град, Лазаревац има све што је неопходно за одрастање. Терене, игралишта, паркове и насеља као што су Тополњак, Орашац, Трећа месна, Горњи град... У слободно време волим да одем са породицом на градско језеро Очага и уживам крај воде. Зими, у свом насељу, одмах испод куће имам велику стазу за санкање. Свако годишње доба мој крај боји посебним бојама. Не знам када ми је лепше, зими или лети. Волим свој град јер нема густ саобраћај и широке улице, па са другарима могу отићи у безбрижну шетњу. Волим га и зато што има пуно зеленила за уживање у природи и што се људи брину о читоћи града. Ипак највише волим главну улицу у којој је затворен саобраћај за возила. Када је лепо време улица је пуна породица са децом, бака и дека, људи свих генерација. А моји другари и ја купимо кокице или сладолед и у шетњи разговарамо. Често чујемо црквено звоно из цркве која зове народ на попо-

днену службу. У улици се у вечерњим сатима слије цело друштво са којим причам о школи и девојчицама. Зими мирише пржени помфрит уличног продавца. Волим све дечије манифестације које се одржавају испред рударске чесме. Некада седнем са друговима на клупу и гледамо лаванде које се њишу испред парохијског дома. После тога се играмо жмурке, па одуговлачимо, јер знамо да ускоро морамо кући на вечеру.

Мој град Лазаревац је град у коме сам рођен. Он је мој мир и волим што одрастам баш овде.

Лазар Томашевић, III

ВРЕОЦИ

Вреоци су место са дугом и богатом историјском и културном традицијом. Налазило се између два града Лазареваца и Београда, две реке Пештана и Колубаре, две саобраћајнице барске пруге и Ибарске магистрале, два површинска копа поље „Де” и Тамнава, који су били у исто време и добро и зло тог колубарског краја.

Културна збивања и догађања почињу далеке 1845. године, када се и постављају први корени школства у сарадњи са тадашњом црквом и првим учитељем Ранком Марковић. Још 1937. године основана је читаоница у Вреоцима. Игранке и посела организована су и за време рата, а носиоци и организатори културних догађаја били су просветни радници, учитељи, наставници, мештани који су заједно сарађивали. Поред писања и рачунања учитељи су своје ђаке учили и да глуме, певају у хору и играју у фолклору. Раме уз раме с просветним радницима у културним догађањима учествовала је омладинска организација радничке и сеоске омладине, младићи и девојке који су имали дара и талента за глуму, игру, песму и свирку.

КУД „Диша Ђурђевић” Вреоци, основан је 1957. године. Име је добио по првоборцу, учеснику Другог светског рата. КУД је окупљао школску, студентску, радничку омладину, као и грађане свих узраста и занимања који се баве културно уметничким стваралаштвом. Упркос нестанка овог села КУД постоји и ради уз велики број учесника у Лазаревцу. Једна од најстаријих цркава, брвнара саграђена 1872. године, посвећена је Ваведењу Пресвете Богородице. Она постоји и данас и краси двориште вреочке цркве Покров Пресвете Богородице у Вреоцима.

ЗЕОКЕ

Још једно село на подручју колубарског краја, општине Лазаревац које више не постоји је село ЗЕОКЕ. Име је настало од придева „за мало село”, сеоце, које се у искривљеном изговору српског језика од стране Турака усталило као Зеоце, односно Зеоке.

Први истакнути Зеочанин је кнез Станоје Михаиловић, једна од првих жртава дахија у одмазди над угледним Србима у сечи кнезова, због кога Зеочани узимају значајну улогу у ослобађању Србије у Првом српском устанку. Од Другог српског устанка први човек који је схватио значај образовања био је његов синовац, кнез Никола. С почетка 19. века потрудио се да његови сељани буду писмени и слободни и ангажује им учитеља из Беча. Ипак организовано образовање Зеочана почиње оснивањем школе у Барошевцу 1843. године, готово истовремено са осталим школама колубарске кнежевине у Вреоцима, Чибутковици, Жупањцу, Шопићу и Јунковцу. Решењем Министарства просвете Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца 1920. године

доноси се одлука да се отвори основна школа у Зеокама.

Године 1935. је саграђена нова школа „Кнез Станоје Михаиловић” која је имала четири разреда, а ђаци су учили рачун са геометријом, српски језик, лепо писање, земљопис, науку хришћанску, познавање природе, историју, цртање, певање и гимнастику. Једна од чувених учитељица зеочке школе била је Загорка Драговић, по којој су Зеочани у знак сећања и поштовања према њој дали име на локалитету где су масовно пресељени осамдесетих година прошлог века, између Лазареваца и Бурова.

Сва села и насеља општине Лазаревац, међу којима су ова два села Вреоци и Зеоке, која су исељена због површинских копова, су претеча свега онога што данас чини наш град Лазаревац. Не треба их заборавити због доприноса и дивних људи од којих треба учити како се гаји, чува, обнавља, бори и на крају воли своје место у коме живиш. Поред данашње науке, технике и дигитализације и онога што нам доноси будућност, треба се окренути и ка прошлости и сагледати све оно што су нам пружили и чему су нас научили наши учитељи, наставници и професори из давнина.

Извор:

Књига „60 година КУД – а Диша Ђурђевић”, група аутора
Књига „Од настанка до нестанка”, група аутора

Ђурђа Кулић, VIII

Они долазе

Јовица Михајловић

Јовица Михајловић је одличан ученик седмог разреда наше школе. Весело, радознао, лепо васпитан. На предлог и по избору својих другова председник је свог одељења. Поред редовног школовања Јовица вредно похађа и музичку школу где ниже успехе и похвале. Његова наставница клавира и његов наставник музичке културе имају само речи похвале за њега.

На почетку музичког школовања музицирање буде на нивоу игре, буди радозналост и интересовање а како време пролази прераста у озбиљну посвећеност, одговоран и предан рад. Велика је радост и привилегија сваког наставника да сведочи одрастању свог ђака у зrelu, младу личност. Са Јовицом се дружим и музицирам од његове осме године. Сада је завршни, VI разред и надам се да ћемо наставити нашу сарадњу и у Средњој Музичкој школи.

Јовица увек наступа самоуверено, спонтано и са пуно шарма предаје се својој музикалности и увек га је право задовољство слушати. Представљао је нашу Музичку школу на многобројним концертима и такмичењима. Његов таленат је неспоран, а његова посвећеност клавиру и музици инспиративна и за друге. У прошлој школској години освојио је четири прве награде на Школском такмичењу, као и на Черни Фесту, „Дани музике” у Бачкој Тополи и Меморијалу „Марко Савић” у Лазаревцу.

Поред класичне музике коју учи у Музичкој школи Јовица самостално воли да свира и друге жанрове, филмску и популарну музику. Показује склоност и ка музичкој креацији и импровизацији.

Ове године пред нама су нови изазови. Spreмамо се за Републичко такмичење, ту је мастер клас код истакнутог Украјинског професора Јуријај Кота, дружење и музицирање са Музичком школом из Бања Луке, као и многобројни концерти на које вас са задовољством позирамо.

Ана Барбароша, наставник клавира

Јовица Михајловић ученика седмог разреда изузетно је даровит и способан пијаниста. Наступао је успешно више пута на школским приредбама и увек је спреман одговорио на све музичке захтеве. Његов репертоар је широког спектра, од класичне до популарне музике. Често изводи музику коју воли да слуша. Не сакрива жељу да научи нешто ново, и стално је у потрази ка новим тоновима испреплетаним необичном хармонијом.

На часовима музичке културе непрестано проналази нове боје тонова које има жељу да презентује публици. Често наступа и у камерном саставу са ученицом Милом Петровић (дуо клавир-хармоника). Искрено му желим да оствари своје жеље и амбиције и настави да се школује и усавршава у ономе за шта је толико талентован.

**Душко Николић,
наставник музичке културе**

Лара Симић

1. Ученица си осмог разреда наше школе. Сви те знамо као изузетног ђака и свестрану уметницу. Како би ти себе представила?

- Себе бих пре свега представила као веома романтичну и сентименталну особу. Све схватам озбиљно и све ме гађа право у срце, веома сам емпатична и туђе емоције веома лично схватам. Мислим да сам попримила персону писца.

2. Од кад се бавиш музиком?

- Музиком се бавим од своје десете године када сам први пут замолила тату да ме научи основе гитаре, а озбиљно од једанаесте, када сам добила свој први укулеле.

3. Да ли себе видиш као песникињу у будућности?

- У будућности себе дефинитивно видим како објављујем књиге, али не као професионални посао, већ као хоби. Писањем планирам да се бавим, али не да од тога живим, већ само из љубави.

4. Који су твоји снови и твоје амбиције за сутра, али и за будућност?

- Моји снови и амбиције за сутра једнако су велике као и оне за будућност. Мени је сваки нови дан будућност јер се трудим да живим у садашњости. Желим да сваки дан радим што више на себи и на свом писању, али и завршим факултет неке гране биологије због моје велике љубави према природним наукама и живим срећно, са људима које волим.

5. Одакле идеја за збирку песама? Када ћемо моћи да читамо твоје тако инспиративне песме у књизи „Од чега ти срце игра“?

- Идеју да објавим збирку песама добила сам када сам дала мами да прочита моје песме први пут. Рекла ми је да их све чувам, јер једног дана можда нешто од њих буде. Ускоро смо сазнали да позориште у коме моја мама ради може да издаје књиге, и од тада је збирка у припреми. Надамо се да ће изаћи до краја новембра!

6. Како је дошло до идеје да твоја другарица Лана Деновић ради илустрације за твоју збирку?

- До идеје да моја другарица Лана Деновић илустрира моју збирку дошла сам јер сам просто цео живот знала да Лана обожава да црта и да се увелико и квалитетно бави цртањем. Делиле смо идеје и заједно читале песме, из којих је она моје метафоре извлачила и представљала на најлепши могући начин.

7. Где видиш себе за 10 година?

-Тешко питање. Не волим да гарантујем било шта везано за будућност, али волела бих да за 10 година завршим жељени факултет са добрим успехом и наставим да надоградим своје знање, али пре свега надам се да ћу бити срећна и задовољна сама са собом.

Није знао да сам песник

Размишљала сам о мојим неконтролисаним емоцијама.

Да ли су оне последица твојих наступа, или вишка кофеина?

Размишљала сам о бојама које носим.

Да ли су оне последице твојих изјава, или вишка кофеина?

Али, нису сви за све и сигурно се нисмо упознали случајно,

тако да... о чему желиш са мном да ћутиш? Изгледа си ти моја неконтролисана емоција и разлог ових

чудних стихова, а не прљаве шоље у судопери.

Али, ниси знао да сам песник.

Зато, вратићу се својој поезији само још док не попијем ову кафу јер сам премало гледала,

да оволико пуно видим.

И када опет ставим наочаре, још увек нећеш знати

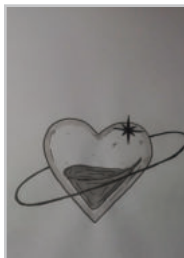
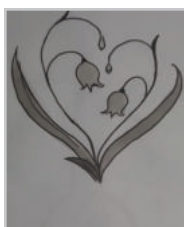
да сам песник док те стрпљиво чекам и речи трошим на некога ко никада неће ни проћи.

Није ми битно колико дуго ће ти требати, јер ми с тобом

иде као са баре-хватовима.

Ипак, понекад се сети да свратиш.

Па не могу сама да оперем све ове шоље.

Сунце мом Месецу

Синоћ, када си отишао да спаваш, причала сам са Месецем.

Месец ми рече нешто о Сунцу, Па ја Месецу рекох нешто о теби.

Тако каже мени Месец, како мисли да сунце прелепо сија.

Понекад толико лепо

да му буде жао да се смене.

Воли месец да види своје сунце како обасјава пределе и људе и лепотом својом осмехе на лица пролазника и странаца ставља.

Тако кажем ја Месецу, како ми ти прелепо сијаш.

Понекад толико лепо, да ми буде жао да ти се приближим.

Плашим се да ћу се наћи на путу сјаја твог, јер волим ја да видим моје Сунце како обасјава пределе и људе, и његовом лепотом осмехе ставља на лице свих, али поготово на моје.

Договор сам са Месецем ту ноћ склопила. Када одеш ти, и када одем ја, барем ћу ја у исто Сунце, а ти у исти Месец као ја гледати.

Под условом да, никада, али баш никада, не заборавимо да Месец без Сунца, као и Сунце без Месеца не може.

И да Месецу и Сунцу обећамо, да ће дани трајати вечно, чак и када не будеш овде поред мене.

Декларација неиспуњеног обећања

Знам да размишљаш о мени кад је видиш.

Оно наше се не мења, не заборавља.

Признај ми, да док она пева, да сам ја, мислиш.

Док уз ритам гитаре твоје прича,

каква сам према теби била, признај,

да ти се некада ја привидим.

Док причате, понекад ти на мене заличи.

Зар и ти, који си ме сестром звао,

ниси да ме разумеш знао?

Ниси ли хтео, мој брате, да ме заштитиш?

Обећање да ћеш увек да ме штитиш,

заборавио си и бацио.

Баш као ја твој лист, после пар дана, на киши.

Маску сам затворила, у небо погледала,

и више није било оно које сам ти показивала.

Никада ти се не тражи да ме поново загрлиш?

Да ми се извиниш за све што си мени рекао,

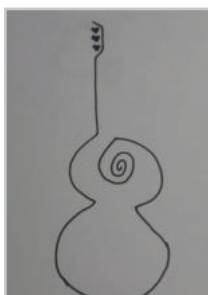
а њима смео ниси?

Како те не боли, кад сам ти унапред све рекла?

Можда некад опет ти и ја, тамо где сунце излази

и залази, онако како се ти не плашиш

да кажеш, да желиш.

Догодило се

Сајам науке

У мају, ове године, одржан је Сајам науке у Београду, на коме је учествовала и наша школа.

Тим Дулове школе чинили су ђаци петог и шестог разреда, које је предводила наставница математике Јелена Савковић, без чијих идеја и подршке не бисмо успели да све реализујемо на најбољи могући начин. Наш пројекат носио је назив „Небеска поезија” и односио се на област астрономије. Сви смо се потрудили да тему на најзанимљивији начин дочарамос посетиоцима, како би, након посете нашем штанду, отишли задовољни и богати новим сазнањем. Предмети који су коришћени у реализацији наших идеја су виртуалне начоаре, роботи који откривају планете на основу задатих упутстава и многи други. Наш штанд је био један од већих и најпосећенијих. Једна од најзанимљивијих тема сајма, поред наше, било је посматрање голим оком невидљивих организама кроз микроскоп. Посматрајући их кроз микроскоп структура њихових тела је изгледала веома сложено.

Из угла ђака, али и учесника овог сајма могу рећи да је то било једно лепо искуство које је обогатило наше знање и надам се да ће у будућности бити још више оваквих манифестација.

Димитрије Петровић, VIз

Ноћ истраживача 2023.

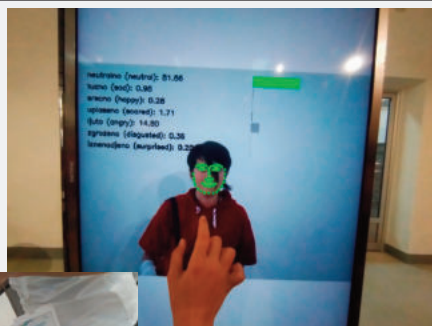
Ноћ истраживача је европска манифестација посвећена популаризацији науке и учењу кроз забаву. Ове године је одржана у петак 29. септембра у Београду. Из наше школе је у 14 часова за Београд кренуло 50 ђака и наставнице математике Виолета Младеновић и Јелена Савковић.

Прва дестинација нашег обиласка ове манифестације био је факултет за физичку хемију испред кога су нас сачекали различити излагачи са интересантним темама и причом о њима. Тамо смо могли да видимо штандове са „Храном будућности”, биоразградивим пестицидима од најљуће папричице на свету, „За чили”, експерименте који су доказивали концентрацију хлорофила у листовима и ПХ у води, много о речном хидросвету у Србији итд.

Затим смо посетили три штанда у Кнез Михаиловој улици где смо опробали огледе који приказују киселост растварача и проводност струје течности.

Након тога, посетили смо природно-математички факултет у којем смо видели основе програмирања и радили са роботима, а добили смо и поклоне у виду карата за културна дешавања и књиге. Испред факултета смо могли да посетимо креативне радионице о хидросвету, птицама грабљивицама, опробамо се у вештинама као што су плетење, сликање, хеклање и оригами. Ноћ истраживача се ове године 14. пут одржала и надамо се да ће наставити још дуго да пружа основцима једнодневно учење кроз забаву и дружење.

Љубица Павловић, VIз

Хуманитарни базар и представа

Недеља хуманости и емоција завршена је 22. децембра 2022. године Новогодишњим хуманитарним базаром и представом „Од срца срцу“.

Базар је организован у холу наше школе. Сви ученици су се потрудили доневши слаткише, прављењем мрсних и посних колача и послastiца из домаће кухиње, као и новогодишњих украса које су направили на часовима ликовне културе са својим наставницима. Цео хол се шарено и сијао од позитивне празничне атмосфере. Посета базару је била велика, а самим тим су прикупљена и знатна новчана средства, која су намењена социјално угроженим породицама наших ученика.

Са истим циљем одржана је и представа „Друг за друга“ у свечаној сали наше школе. Све је потекло од ученика 6з који су са наставником српског језика Катариниом Јовановић направили кратку представу по причи Бранислава Нушића „Кирија“. Саму представу организовао је ученички, школски парламент у сарадњи са наставницима и хором наше школе. У приредби су учествовали бројни талентовани ученици, од рецитатора, соло извођача, млади писци са својим литерарним радовима, па све до глумаца. На самом крају представе наставници школе су дали још један допринос у виду подршке овакве организације, тако што су запевали на бини песму сви заједно. Представа је била отворена за цео град, па се могла видети заинтересованост различитих генерација. Велико хвала дугујемо свима који су учествовали на било који начин у овом подухвату. Било је весело, емотивно, свечано, хумано, а постигнут је и циљ ове лепе манифестације.

Изнад свега треба показати, гајити емпатију и хуманитарни рад од најнижег узраста. А ми Дуловци? Још једном смо показали колико можемо и зашто смо поносни.

Новогодишња журка

Дана 30. децембра 2022. године у организацији школе одржана је Новогодишња журка. Одржала се у холу наше школе. На журци су присуствовала сва одељења седмог и осмог разреда А и Б смене и њихове одељењске старешине. Цена улазнице била је 100 динара. Журка је почела у 20 часова, а завршена је у поноћ. Велики број деце из сваког одељења је дошао. За музику је био задужен ди-џеј који је испуњавао музичке жеље сваког од нас. Током журке радила је школска трафика у којој смо куповали воду и сокове. За све ученике ове школе ово је било ново јер никада пре наша школа овако нешто није приредила. Сви смо били пресрећни и потрудили смо се да уживамо што више можемо. Девојчице су носиле прелепе хаљине, панталоне и свечане мајице. Дечаци су носили углавном кошуље, мајице на крагну и панталоне. Цела школа се удружила и сви смо се боље упознали те вечери. Сви смо певали играли и са другарима из нашег, а и са другарима из других одељења. Сви као један. Током журке смо доживели тренутке за памћење, а најважније је било то што смо заједно и што ћемо их заједно памтити и сећати их се касније у животу. На крају журке сви смо се ухватили за руке и играли коло и то је био можда и најбољи део читаве вечери. Овај догађај је стварно један од оних које никада нећемо заборавити.

Вања Филиповић, VIII

Концерт у Руском дому „Мы снова с вами”

Руски центар за науку и културу – Руски дом у Београду је 25. априла 2023. године отворио своја врата за неколико стотина ученика основних школа из Србије, који уче руски језик, као и за све посетиоце који воле руску културу и уметност. На великој сцени нашли смо се и ми, ученици ОШ „Дуле Караклајић”, са песмом из опере Кнез Игор А. Бородина „Улетай на крыльях ветра”, у извођењу Јане Лазаревић и хора наше школе, а уз клавирску пратњу наставника музичке културе Душка Николића.

У хору су учествовали, поред ученика који уче руски, и ученици који уче француски језик. На наступу смо дали све од себе и на крају добили огроман аплауз, као и много похвала и честитки присутних и организатора за извођење. На крају је уследила диплома за учешће.

Никола Милосављевић, VIII₂

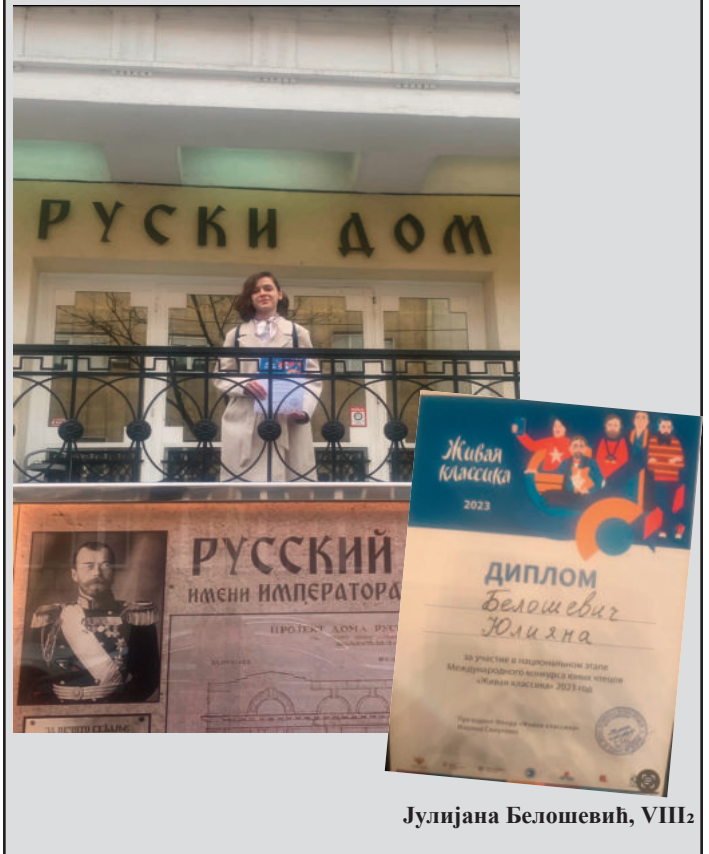
Међународни конкурс „Живая классика”

Одлазак на било које такмичење је велики успех и веома лепо искуство.

На једном таквом такмичењу сам и ја учествовала. Међународно такмичење у декламовању прозе на руском језику под називом „Живая классика” одржано је 10. марта 2023. године у Руском дому у Београду. Говорила сам текст „Водяная рысь” руског писца Николаја Ивановича Сладкова. Учествовало је много ученика из целе Србије. Уживала сам слушајући њихове изведбе. На крају сам награђена дипломом.

Руски дом, који се бави промоцијом руског језика и културе, саграђен је 1933. године у улици Краљице Наталије у Београду, а настао је на иницијативу руских емиграната, који су уточиште нашли у Краљевини СХС после Октобарске револуције у Русији.

Надам се да ћу и ове године учествовати на истом такмичењу и остварити још бољи успех.

Јулијана Белошевић, VIII₂

Руски дом као најбоље искуство у мом животу

Заиста смо се дуго спремали. Сви смо у почетку били јако срећни зато што смо добили прилику да покажемо наш таленат, да представимо наш град, школу, најбоље што можемо. Генерална Проба у Руском Дому, баш смо се потрудили да све буде како треба, желели смо да оставимо добар утисак пре концерта. Када смо ушли заиста смо се одушевили како је све лепо, и већу бину никада нисмо видели. Мало смо имали трему, али су се сви одушевили, добили смо огроман аплауз, задовољни смо сишли са сцене. Кући смо се вратили узбуђени, и једва смо чекали дан концерта.

Често смо имали пробе у школи, сваки дан смо вежбали. И дошао је дан када је требало да дамо све од себе. Пре него што смо кренули у школу, сви смо се средили, девојчице су носиле беле кошуље и црне сукње, а дечаци беле кошуље и црне панталоне, у почетку је био

проблем где да нађемо одговарајуће кошуље и сукње, али смо се снашле. Кренули смо. Мини-бус нас је чекао испред школе. И коначно смо стигли, Руски Дом је био пун деце са разним талентима, брзо смо се спријатељили са другом децом. Концерт је почео. Ми смо били иза бине. Кроз малу рупицу на завеси смо гледали остале такмичаре. И дошао је наш ред да покажемо оно за шта смо се трудили, али најважније је било то да се забавимо. Дошли смо на бину, сала је била пуна људи, угледних гостију, руских званичника... Док смо певали приметили смо да смо неке људе погодили право у срце, неки су плакали, а неки су нас гледали са благим осмехом.

Овај дан никада нећу заборавити, сви смо срећни и поносни што смо показали да имамо велики таленат. Драго нам је што је све прошло боље него што смо очекивали!

Николина Столић, VIII₂

Дечја недеља у школској библиотеци

Деца су активно учествовала у реализацији овог часа и захвалили се на лепо проведеном времену у школској библиотеци.

Поводом обележавања манифестације „Дечја недеља”, која се традиционално одржава прве недеље у октобру, часу у библиотеци, присуствовали су ученици 4^а, одељења учитељице Данијеле Ч. Ђорђевић. Тим поводом се разговарало о темама које су значајне за децу тог узраста. Причало се о одрастању, другарству, пријатељству, разумевању, поверењу, подршци, пажњи, али и разговорима. Обратили смо посебну пажњу на разумевање између деце и одраслих, као и на међусобно разумевање вршњака. Час смо употпунили са четири чаробне речи - ХВАЛА, МОЛИМ, ИЗВИНИ, ИЗВОЛИ.

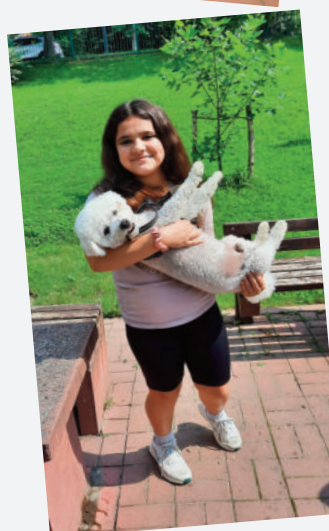
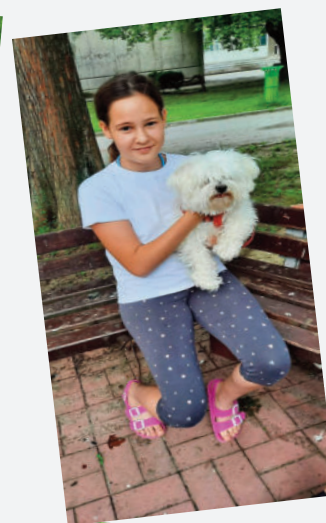
Библиотекари школе:
Даница Којић, дипломирани библиотекар
Маја Благојевић, наставник српског језика

Изложба кућних љубимаца

Изложба кућних љубимаца одржана је 20. јуна последњег дана прошле школске године. Љубитељи животиња наставници и ученици петог разреда, доводили су своје кућне љубимце. Остали ученици су правили и доносили паное са пароллама о заштити угрожених врста. Иако је било различитих животиња, највише је било паса. Разне расе од малтезера до већих паса. Видели смо и зечеве, птичице, мачке и рибице, чак се кућним љубимцима придружило и неколико паса луталица. Звезда изложбе је био Паја, пас наставнице српског.

Изложбу је организовала наставница биологије Драгана Станишић. Одржана је у летњој учиници у дворишту наше школе у току пријатног дана касног пролећа. Ова занимљива манифестација испоставила се као одлично место за едукацију о врстама животиња у опуштеној атмосфери.

Љубица Павловић, VI₃
Лана Вукић, VI₃

ЦРВЕНИ КРСТ

Дана 21. маја ове године организовано је општинско такмичење Прве помоћи.

Такмичење је одржано у ОШ „Дуле Караклајић”. Учествовало је седам школских екипа општине Лазаревац. Свака екипа је прошла три радна, два одморна и један едукативни полигон. Док смо чекали резултате слушали смо музику, певали и играли. Атмосфера је била дивна. Треће место освојила је екипа ОШ „Вока Савић”, а прва два места освојиле су екипе ОШ „Дуле Караклајић”. Поред лепог дружења одмерили смо наше способности и знање које смо стекли на секцији Прве помоћи коју води наша наставница биологије Драгана Станишић.

Након општинског такмичења кренули смо да се спремамо за градско такмичење. Један део припрема одржан је у одмаралишту Црвеног крста у Боговађи. Још једном је сјајна организација довела до сјајног провода и одличне едукације. У гостима нам је била екипа Црвеног крста Словеније из Нове Горице. Ми смо се спремали за наше градско, а они за своје. Вежбе су трајале два дана, а гости су били сјајно угошћени. За све то заслужне су екипе Црвеног крста Београд и Црвеног крста Лазаревац. Научили смо много тога и остала су нам предивна сећања.

Након што су припреме биле завршене кренули смо на градско такмичење. Градско такмичење је одржано 11. јуна 2023. у Топчидерском парку у Београду. Превоз и опрему смо добили од Црвеног крста Лазаревац. Организатори такмичења су нам обезбедили сендвиче, крофне, воду и доделили нам једног водича који нас је водио од полигона до полигона. Такмичење је било веома напето и напорно јер је трајало цео дан. Полигони су били доста захтевни и добро осмиш-

љени. Симуланти су били реалистични. Наша екипа је освојила седмо место у веома јакој конкуренцији. Будући да је ово био први наступ наше екипе на градском такмичењу, били смо презадовољни резултатом.

Маша Васић, VIII₃
Ана Досић, VIII₂
Ђурђа Кулић, VIII₁

Конкурс „Крв живот значи”

Прошле школске године нас три смо учествовале на конкурс који је био одржан у организацији Црвеног крста Београда и Србије. Освојиле смо прво место на Београдском нивоу, у категорији уметничких радова.

Хана је била она која је предложила да учествујемо. Допала јој се идеја да се такмичимо за награду - излет у једно од одмаралишта Црвеног крста. После неког времена успела је да нас убеди. На конкурс је било обавезно да нас наставник упути шта треба да радимо. Питали смо наставницу ликовног Анку и пристала је. Наставница је рекла да је тема „Крв живот значи” подсећа на филм „Црвена Виолина”. Тог истог дана на часу географије покушале смо да осмислимо

тему. Иако нисмо погледале филм, дошло нам је на идеју да убацимо виолину у цртеж. Прву скицу је осмислила и нацртала Елена, а ту скицу је Сара нацртала детаљније. Хана је осмислила слоган „Послушај моју песму: Буди хуман, дај крв”. После додавања и промене неких детаља и савета наставнице Анке рад је прерађен дигиталним путем. Плакат је био послат на штампање. Хана и Сара су га однеле до наставнице Анке како би она могла да га потпише.

Неколико месеци након слања плаката добиле смо резултате и биле пресрећне. Са наставницом Анком смо отишле у Београд и преузеле награду и дипломе. Као награду освојиле смо гифт картицу од 4000 динара.

Оригинални плакат је окачен у холу наше школе где и даље стоји. Учешће на овом конкурс је било забавно, а сам конкурс поучан и лепом поруком.

Хана Плетич, Елена Којић и Сара Протић, VII₃

Дани европске баштине: Лазаревац од А до Ш

Да су улице града најбоља учионица, а лекције о завичају најважније градиво уверили смо се у септембарској шетњи у којој смо обишли најважнија споменичка обележја свог града у оквиру програма „Лазаревац од А до Ш“ који је реализован је у оквиру манифестације Дани европске баштине 2023. Ова шетња део је пројекта који Дечја културна географија реализује у сарадњи са Библиотеком „Димитрије Туцовић“ уз подршку Градске општине Лазаревац.

Кренули смо од најстарије зграде у Лазаревцу, наше Библиотеке. На овој рути застали смо поред споменика Српском ратнику, скулптуре „Парадигма“ Милије Белића, амбијенталног парка Каменград, Споменика изгнанику, Храма светог Димитрија и Центра за културу.

Разговарали смо о Димитрију Туцовићу, Живојину Мишићу и споменичким обележјима у граду који чувају успомену на Колубарску битку, али и друге значајне догађаје из историје нашег града. У ту причу уткане су и биографије два велика уметника из наших крајева – сликара Милије Белића и наивног уметника Богосава Живковића.

Поред тога што одлично познају историју, наши четвртаци заблистали су и из геометрије које смо се дотакли причајући о Милији Белићу. У Каменграду су успешно пронашли појмове – огњиште и жрвањ.

Споменик изгнанику подстакао нас је да говоримо о појму избеглиштва и поносимо се чињеницом да је наш град раширених руку дочекивао оне који су остали без својих домова. Да треба да се поносимо својим прецима подсећа нас и Црква светог Димитрија са спомен-костурницом у којој су заједно сахрањени српски и аустроугарски војници погинули у Колубарској бици.

Испред Центра за културу, ученици су позвани да погледају добре представе и филмове скупа са својим другарима, родитељима, комшијама...

Овом шетњом смо схватили да је културна баштина наше заједничко благо из ког учимо, којим се поносимо и чувамо га за нас и за неке будуће генерације.

Учитељица **Маријана Максимовић** са својим IVз

Сто разгледница из Лазаревца

„Сто разгледница из Лазаревца“ је програм који је реализован у сарадњи са музејом ПТТ у оквиру Дечје недеље и део је пројекта „Лазаревац од А до Ш“. У лепом амбијенту градског парка Каменград, ученици 4з чули су од Алме Коман и Марка Јелића из ПТТ музеја занимљиве приче о историји поштанског саобраћаја у Србији, цртали своје разгледнице, адресирали их, лепили поштанске марке и убацивали у старо жуто сандуче из музеја.

Изради персонализованих разгледница претходиле су едукативне шетње током манифестације Дани европске баштине на којима су ученици обишли најзначајнија споменичка обележја Лазаревца, која су се нашла на разгледницама и обрадовала њихове најмилије.

Магична моћ речи

Прве недеље ове школске године на предлог Министарства просвете сваки радни дан је био јединствен по изабраној теми којој су наставници различитих предмета прилагођавали свој рад. Једна од предложених тема „Магична моћ речи“ била је повод да на часовима биологије у одељењима 6з и 7з изведемо један тематски оглед са чашом воде. Одељење је насумично подељено у две групе. Једна група је чаши воде причала само лепе ствари, док је друга причала ружне. На крају, из сваке чаше направљен је препарат и под микроскопом смо гледали кристале у води.

Чак и у тако простом бићу приметно се види који препарат је из које чаше. Док су кристали „тужне“ чаше веома разбацани и несрећни, кристали „срећне“ чаше формирали су веселе облике као што су звезде и накупили су се на једно место. Након огледа, група која је причала лепе ствари се много боље осећала од ове друге групе коју је прекрило лоше расположење.

Уколико неживо биће може толико да се растужи од ружних речи, то никако не треба да радимо живим бићима око себе. Иако реч

на први поглед изгледа веома безазлено она има велику моћ. Увек треба да ширимо добра осећања и емоције, да уважавамо туђа мишљења и поштујемо друге. Свима би пријала нека лепа реч и мало подршке, па зашто им то не бисмо пружици?

Љубица Павловић, VIз

Психолошке радионице

У оквиру тематске недеље учитељице Ивана Кнежевић и Ангелина Марковић са својим ученицима I су организовале психолошке радионице. У периоду од 4. до 8. септембра обрађено је пет тема: „Кад се многе руке сложе“, „У разликама је наша сличност“, „Магична моћ речи“, „Сви смо деца истог света“ и „Кроз туђе срце води прави пут“ и изведено је пет различитих радионица. Ученици веома воле вођен, али и спонтан начин рада у оквиру ког могу да буду слободни, да се играју, а уједно да се међусобно боље упознају и лакше уклопе у ново окружење. Ученици су свакога дана били сигурнији и слободнији у свакој новој радионици.

Од свих радионица, највише им се допала радионица „Велики ветар дува“. Кроз радионицу ученици су боље упознали једни друге, схватили су да се међусобно разликују како по изгледу, тако и по својим особинама, али исто тако су научили да је веома важно да поштују разлике и да једни друге воле баш онакве какви јесу.

Трудићемо се да овакав начин рада примењујемо током читаве школске године како бисмо направиле јединствену групу која ће бити пуна разумевања, међусобне подршке и љубави, јер „кад се многе руке сложе – и немогуће се може“.

ОПИС РАДИОНИЦЕ „ВЕЛИКИ ВЕТАР ДУВА“

Пре почетка игре водитељ постави у круг онолики број столица колико има учесника, па једну столицу избаци. Онда стане у средину круга и обрати се учесницима: „Кад кажем велики ветар дува за све оне који нпр. носе фармерке, сви који данас носе фармерке устају и покушају да замене места, односно покушавају да седну на неку од слободних столица. Нико се не сме враћати на своју столицу или сести на столицу која је одмах поред. Будући да у кругу недостаје једна столица, неко ће увек остати без места за седење. Тада онај ко је остао без столице преузима вођење игре и поставља нови услов“. Сваки учесник смишља услов у том тренутку, водећи рачуна о карактеристикама чланова групе. У овој игри учесници најчешће трче до слободног места, па је могуће променити правила и прилагодити, нпр. ходати споро, ногу пред ногу.

Закључак: Кроз ову радионицу ученици су схватили да су сви различити (боја косе, очију, шта воле, а шта не...), али без обзира на разлике, једни друге треба да поштују, чувају и да уважавају баш онакви какви су.

Учитељице:
Ивана Кнежевић
Ангелина Марковић

Еко Ла Фестивал

Ученици 3з (садашње 4з) су почетком јуна месеца учествовали на радионици рециклаже за децу у оквиру Еко Ла Фестивала. Креативна радионица је одржана у галерији Центра за културу, а наши креативци су осмишљавали радове уз помоћ пластичних флаша, чепова, кеса, старих тканина, новина...

Маријана Максимовић, учитељица

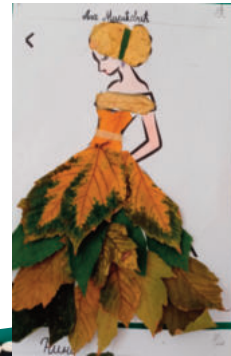

СТИЖЕ ЈЕСЕН!

Ученици 3^з су са нестрпљењем очекивали и радовали се доласку јесени. Воле њене дарове јер су им неисцрпан извор за ликовно изражавање. Са радошћу су сакупљали опало лишће и разне семенке јесењих плодова. Њихови радови дочаравају креативност и спретност у комбиновању различитих материјала из природе.

Надамо се да ћете и ви уживати у лепоти њихових радова!

Мирјана Милосављевић, учитељица

Једносменски рад,
обележавање 8. марта.

Реализатори: учитељице Зорица Милошевић,
Душица Читаковић,
наставница Олга Максимовић.

Дарујмо осмехе и поклоне својим другарима.
Одељењска VI₄, осмехом и пажњом до срца.

Драмска и рецитаторска секција учи наступа на приредби
поводом испраћаја осмака.
Ужичко коло побеђује трему. Иза сцене.

Обележавање Светог Саве у Петки.

Олга Максимовић,
наставница српског језика и књижевности

Рекреативне наставе и екскурзије

ЕКСКУРЗИЈА - ТРЕЋИ РАЗРЕД

СТИГАО ЈЕ И ТАЈ 9. јун, дан када идемо на екскурзију. Данима смо о томе причали, припремали се и радовали. Пресрећни смо били када смо ушли у аутобус, седели смо ко је с ким желео. Ја сам села са мојом другарицом Машом. Показале смо једна другој шта све имамо у ранчевима. Смејале смо се, слушале музику и уживале.

Прво смо посетили „Музеј хлеба” у Пећинцима. Кустос, дека Јеремија нас је одвео у обилазак музеја и причао о томе како се хлеб некада правио. Показао нам је многе предмете и алате који се више не користе. Чудно ми је то кад помислим како је наш народ радио у давна времена, а како му сада све послове обављају машине. Ту сам купила магнет за успомену. Потом смо отишли у Глушце, у етно парк „Авлија”. Тамо смо се играли на једној прелепој ливади, која је била

као играоница за децу. Касније је дошла бака једног нашег друга, која живи у близини и послужила нас је све мафинима и сокићима. Последње место које смо обишли био је природни резерват „Засавица”. Возили смо се у броду и разгледали биљни и животињски свет који не можемо видети сваки дан. Тог дана смо време проводили у предивној природи, а пролећни дан је био савршен за екскурзију. Са другарицама сам јела сладолед на једној клупи кад нас је звала учитељица да се фотографишемо. Ту слику ћу дуго чувати као успомену на један тренутак када сам се осећала срећно и задовољно. Када је дошло време да се крене кући, били смо у исто време и расположени и тужни. Памтићу ову екскурзију дуго јер сам провела дан са другарима и учитељицом на занимљивим местима.

Магдалена Ђорђевић, III

ЕКСКУРЗИЈА - ПЕТИ РАЗРЕД

Ове године на екскурзију смо ишли 8. јуна 2023. Са новим одељењем и осталим другарима посетили смо четири дестинације у току дана. Од наставника, са нама су ишле разредне старешине одељења петог разреда. Туру смо започели у 7 часова ујутру, а завршили око 21 вративши се назад у Лазаревац.

После отприлике два сата вожње у аутобусу са 5s стигли смо у Свилајнац. Тамо смо посетили Природњачки музеј. Када смо стигли, добили смо пола сата слободног времена да обилазимо дворниште парка. У дворништу налазио се приказ макета организама и њихова еволуција кроз време. Такође, наишли смо на огромну макету апато-сауруса која је била висока око десет метара. Минуте пре уласка у зграду провели смо у продавници сувенира. Када је претходна група завршила свој обилазак пуштени смо унутра. Уз помоћ кустоса пролазили смо спратове музеја. Обилазак је започео у центру музеја где су били приказани становници саване. Много животињских врста је веома угрожено или пред изумирањем због прекомерног лова. На спрату смо видели различите врсте становника шуме. Поред њих налазио се улаз у замрачену просторију са врстама стена и минерала који су сијали под УВ светлом. Наишли смо на улаз у ходник који води све од настанка Земље до модерног човека. Ту смо видели реалистичне приказе фосила, разних птица, гмизаваца, водених животиња и фаза човековог развића. Затим смо наишли на највећи костур мамута у Србији, мамута Кику.

Пут нас је даље водио до Ресавске пећине. Поделили смо се у две групе за обилазак пећинских дворана. Унутра је било много хладније. На улазу смо видели плакат са различитим бубама и гмизавцима Ресавске пећине. Фина жена, која нас је провела кроз дворане, упозорила нас је на клизав под, уске пролазе, мањак сигнала и забрану снимања. Провела нас је кроз осам дворана. Видели смо сталактите и сталагмите и пажљиво пролазили кроз њене ходнике. У Концертној, главној дворани, показан нам је и сталагмит који је прозван сталагмитом „мајка са дететом” јер као да управо то приказује. Обишли смо и Предворје историје, Бобанову дворану и дворану Кошница. Остатак обиласка провели смо у уским ходницима а кад смо изашли сачекали смо остале ученике и наставнике на лепој ливади. Направили смо кратку паузу за јело у кафићу и продужили до манастира Манасије.

Унутра нам је љубазни монах испричао мало о историји манастира. Манасију су стари Срби звали Намасија зато што „нама сија” па је неки и данас тако зову. Унутра се налази фреска Плави Анђео која наводно мења боју огртача по времену напољу. Такође смо сазнали занимљиву причу о томе како су Турци скидали мачем златну боју са зидова манастира јер су мислили да ће се обогатити. Тако је унутрашњост манастира изгребана. Означено је место на плочицама на коме је умро Деспот Стефан Лазаревић. Сахрањен је у позлаћеном ковчегу у главној сали. Купили смо сувенире и запалили свеће, па напустили капије манастира. Кренули смо у Деспотовац у Парк макета.

У Деспотовцу није било много времена за разгледање, али смо ипак одрадили забавни квиз са оснивачем парка и добили награде. Пружио нам је топлу добродошлицу и добили смо пола сата за разгледање макета. Ту смо видели макете Жиче, Манасије, Хиландара, Манастир Светог Тројства... Затим смо брзо изашли и наредна три сата провели у аутобусу забављајући се.

Овогодишња екскурзија са новим пријатељима и наставницима било је једно дивно искуство и надамо се да ће ове године бити још боље. Иако је целодневни боравак ван града одличан, пријало је вратити се кући.

Лана Вукић, VIз
Љубица Павловић, VIз

ЕКСКУРЗИЈА - ШЕСТИ РАЗРЕД

Најлепши дан у којем се највише радујемо, дружимо и забављамо је наша екскурзија.

Последњи дан маја, кренули смо на пут у пола осам. Пут је био прилично дугачак. Стигли смо на нашу прву одредницу у пола девет. То је био музеј у Такову отворен 1994. године посвећен Другом српском устанку. У њему су се налазиле већином повеље и житије, одећа и оружје којим су се служили хајдуци. Водич нам је испричао о Другом српском устанку. Било је веома занимљиво када нам је испричао о слици коју је насликао Паја Јовановић 1894. године која вреди 2 милиона динара. Сви смо били задивљени овим скромним музејем. Али не задуго, било је време за ново место. Кренули смо у петнаест до десет, а стигли у једанаест сати до следећег места.

Наша следећа дестинација је био манастир Жича коју је изградио Стефан Првовенчани. Она је позната по својој необичној црвеној боји и по томе да је опстала и после много векова. Пријала нам је дугачка шетња. У Жичи смо гледали филм о династији Немањића. Ишли смо до продавнице са сувенирима. Успут смо ишли да купимо и сладолед. Било је занимљиво када смо усликали поглед са брда на планине и котлине. Веома лепо смо се забављали.

Крушевац је био наш следећи циљ. Стигли смо у Крушевац у пола два. Овај леп град био је престоница кнеза Лазара Хребељановића пре Косовске битке. Код улаза је зид који је саградио кнез Лазар. И сада је веома висок, иако је половина зидине уништена. Посетили смо цркву Лазарицу, коју је саградио деспот Стефан Лазаревић, син кнеза Лазара и кнегиње Милице. Деспот Стефан је добио титулу деспота у Цариграду, данашњем Истанбулу, када је победио у бици у Ангори. Код цркве је била продавница у којој смо купили различите сувенире. Обишли смо и Народни музеј града Крушевца који је основан 19. децембра 1951. године. То је за сада највећи музеј који сам посетила. Тамо се налази много различитих врста оруђа, оружја, новца, композиција, слика, намештаја, народне ношње, сатови, камере, чак је био и мали кутак посвећен југословенском председнику Јосипу Брозуну Титу. Тамо се налазило много похвала, новина, чак и новац из његовог времена. У музеју је било много сувенира и ту сам купила малу статуу лава.

У петнаест до три смо кренули из Крушевца, а у пола четири стигли у Врњачку Бању. Тамо смо се најлепше провели. У њој смо коначно добили два сата слободног времена. Ишли смо до продавница, ресторана и посластичарница. Посетили смо Мост љубави, који је много лепши него што је описан у различитим туристичким водичима или на фотографијама које сам раније гледала. Видели смо враща Гочка, уз којег смо се сликали, као и фонтане у парковима. На ливадама су се смењивале веселе боје различитог миришљавог цвећа. Возили смо се аутићима, јели сладолед, пили сок, шетали се и уживали у лепоти ове бање. Било је задивљујуће само посматрати ово место. Опуштено смо се шетали, сусретали једни друге, показивали шта смо купили, препричавали где је ко био и шта је ко радио. Уз све занимљивости које смо видели тог дана, уз све што смо сазнали и научили, два сата у Врњачкој Бањи било је, сви се слажемо, оно најлепше у овом лепом дану. Када је дошло време за повратак у аутобус схватили смо да време тако брзо пролази, а да се не зна где ће бити још авантура и забава.

Сваке године посећујемо нова и све занимљивија места и већ сад се радујемо следећој екскурзији.

Андреа Киревски, VII

I₁

I₂

I₄

I₃

I₆

I₅

ЕКСКУРЗИЈА СЕДМОГ РАЗРЕДА

О овој екскурзији се у нашем одељењу причало целе школске године. Обилазили смо прелепа места, а што је најважније, лепо смо се дружили. Прва дестинација коју смо посетили били су Сремски Карловци у којим смо обишли Саборну цркву Светог Николе и Карловачку гимназију која заиста изгледа као школа из снова. Имали смо мало слободног времена тамо, а с обзиром да је било доста топло, куповали смо сладолед и тражили хлад да се склонимо од сунца. Кренули смо ка Петроварадинској тврђави, а аутобус нас је оставио на дну брда, па смо доста времена провели пењући се узбрдо и кукајући како брду нема краја. Када смо коначно стигли до врха, слушали смо предавање о тврђави и хладили се лепезама јер је било још топлије него раније. Након дивног погледа на Нови Сад и Дунав, вратили смо се до аутобуса и упутили се ка Сомбору у ком смо слушали о највећој слици у Србији која се налази у сомборској Жупанији. Слика представља битку код Сенте која је била највећа победа хришћанске војске над турском војском. Дошло је до Карловачког мира, чиме је завршен Велики бечки рат. У Сомбору смо имали доста слободног времена тако да је свако отишао куда је хтео. Шетали смо, јели сладолед и пили лимунаде, па је дошло време за полазак до хотела који се налази у Суботици.

Следећа дестинација – Суботица! Стигли смо у хотел, сви преуморни и пуни утисака. Вечерали смо и журили да се спремимо за журку која је била организована за то вече. Дискотека је била пуна и лепо смо се провели у њој, али смо морали раније да кренемо у хотел због ванредних ситуација. Иако смо били уморни, шетали смо се по хотелу и дружили се док није било време да свако остане у својој соби, мада смо и после тога остали будни, па ујутру нисмо знали где се налазимо.

Други дан - обилазак Суботице. Иако неиспавани, дивили смо се прелепим специфичним суботичким грађевинама, као и синагоги. Следеће што смо посетили био је Палић и зоолошки врт са много животиња које су се углавном одмарале, а ми смо им завидели. Вратили смо се до нашег хотела на ручак и кренули ка Новом Саду у ком смо имали слободно време, па смо обилазили улице, парк и тражили индексе сендвиче. Након Новог Сада дошло је време да кренемо кући. Још увек нисмо стигли, а свима је већ недостајала екскурзија коју ће наше годиште дуго памтити.

Ана Досић, VIII₂

Суботица - У Суботици су ми се посебно свиделе грађевине. Архитектура у овом предивном месту изгледала ми је магично. Јако ми се свидела зграда Народног позоришта и многе друге грађевине поред којих смо пролазили. Све је било тако шарено и весело. Ноћили смо у Хотелу Патриа који ми се, такође, веома допао. Посебно ме је импресионирао велики трг у центру Суботице, као и Градска кућа поред које се налази бела фонтана. Око ње је било пуно цвећа лаванде чији се мирис осећао у ваздуху.

Палић - Палић поседује диван, велики зоолошки врт у коме сам се замало изгубила. У зоолошком врту је било безброј животиња које су се углавном одмарале. Било је медведа, великих и малих змија и гуштера. Такође сам видела орлове, тигрове, лавове, а и белог пауна који се јако ретко да видети. Не идем често у зоолошке вртове, али сам сигурна да је овај један од лепших. Такође смо пролазили поред чувеног Палићког језера. Сећам се да нам је неки дека махао из бродича, то ми је било баш смешно и слатко.

Нови Сад - Једно од најлепших места које сам посетила на екскурзији у 7. разреду јесте Нови Сад. Прво смо посетили Петроварадинску тврђаву до које смо пуно пешачили узбрдо. Била сам уморна када сам дошла до Петроварадинског сата, али вредело је. Поглед је био магичан, а око сата је било пуно розе цвећа. Мислим да су руже у питању. Након тога смо били у центру Новог Сада где се налазила велика, жута католичка црква коју сам просто морала да фотографишем.

Мара Петровић, VIII₂

РЕКРЕАТИВНА НАСТАВА - ИВАЊИЦА

Рекреативна настава је посебан облик рада са ученицима који се одвија ван просторија школе, а најчешће у природи и увек је добро испланирана и у складу са садржајима и активностима редовне наставе. Родитељи често имају недоумице и питања када је реч о овом облику рада, али и страхове јер рекреативна настава подразумева одвајање детета од породице на седам дана. Све је то природно, али одласком на рекреативну деца стичу искуства о животу у заједници, постају самосталнија, доживљавају лепе ствари. Иако мењају окружење и одлазе из сигурног окриља својих домова, ту су са својим другарима и учитељицама с којима свакодневно проводе знатан део времена.

На оваквим путовањима која подразумевају и учење и добро испланирану и балансирану рутину сви се трудимо да рекреативна настава оствари своје циљеве - одмор, рекреацију, боравак у природи на отвореном и свежем ваздуху.

Од 24. до 30. априла ове године ученици садашњег одељења 3а били су на рекреативној настави у Ивањици у објекту Рехабилитациони центар Ивањица са својим учитељицама Маријаном Лазаревић и Јеленом Петровић. Имали смо здрав режим исхране, учествовање у спортским активностима, боравак на свежем ваздуху, слободну игру и рекреацију. Деца су поред редовне наставе упознала и биљни и жи-

вотињски свет околине. Ишли смо у шетње и упознали Ивањицу, учествовали на различитим спортским активностима на терену и пливали у базену који је у саставу објекта. Свако вече деца су са својим учитељицама уживала у различитим програмима забавног карактера, квизовима, маскенбалу, различитим такмичењима... Сви ученици су радо учествовали у свакој активности. За све је ово било незаборавно путовање пуно лепих успомена.

Маријана Лазаревић и Јелена Петровић, учитељице

А САД НА МОРЕ!

Нешто што је дефинитивно обележило овај летњи распуст било је путовање са школом у Грчку.

Када нас је професор физичког Дарко Стојановић обавестио да организује летовање у Грчкој били смо одушевљени и много нас се пријавило. Били смо пресрећни и једва чекали датум поласка.

Дестинација је било острво Евиа, град Пефки. Кренули смо 10. јуна у 11 часова. Пут је дуго трајао, али се исплатило. Чим смо стигли у апартмане „Пефкидон“, иако смо били преуморни, одмах смо кренули у разгледање соба. У апартману је било нас четири другарице, али смо имале две одвојене собе и прелепу терасу са погледом на море. Апартман је био удаљен две улице од мора и центра. Сутрадан смо сви једва сачекали да кренемо на плажу и расхладимо се. Плаже су камене, на свакој плажи је био терен за одбојку, одмах поред плаже је низ ресторана, први у низу је био наш.

Оно што нам је оставило најлепши утисак су Грци. На плажама се увек пушта музика и сви су стално позитивни. У ресторану су се сви запослени стално трудили да нам удовоље. У продавници радници су стварно желели да нам покажу да знају и они по неку реч на српском. Ипак најбољи утисак нам је оставио Димитрис, радник из продавнице, који је сваког јутра излазио испред да нас поздрави.

Током летовања смо имали и организоване излете. По нашем мишљењу најлепши је био излет на Скијатос. Кренули смо ујутру бродом и путовали смо око сат времена. Када смо стигли имали смо и шта да видимо. Плаже су биле пешчане са песком који се пресијавао на сунцу, повезано са морем направио се канал са зелено тиркизном водом у коме су пливале патке, а преко канала ишао је дрвени

мост. Након тога смо кренули у шетњу до цркве Три јераха познатој по оригиналној икони Богородице која је заштитница острва Скијатос. У повратку је било најлеше. За бродом је летело јато галебова и ми смо их хранили.

Након што смо се вратили са излета сви смо пожурили да се спремимо за вечерњи излазак.

Последње вече смо направили опроштајну журку и роштиљ око ког смо сви помагали. Кренули смо око три поподне након што смо покупували сувенире и опростили се од Грчке.

У бусу је била дивна атмосфера, цео дан смо слушали музику и делили успомене из Грчке и сви смо жалили што ово путовање није дуже трајало. Надамо се да ћемо и следеће године ићи заједно на море.

Марија Гајић, VIII₃
Маша Васић, VIII₃

ОТКУЦАЈИ ПЕСНИЧКОГ СРЦА

*Пронашла сам своју кутију успомена из
основне школе*

То беше један сасвим досадан дан. Када би се дани бојили сликарском палетом, овај би био потпуно црно-бео. Требало је бити сав обојен различитим нијансама црвене, зелене и љубичасте, јер је то ипак био чувени први дан распуста.

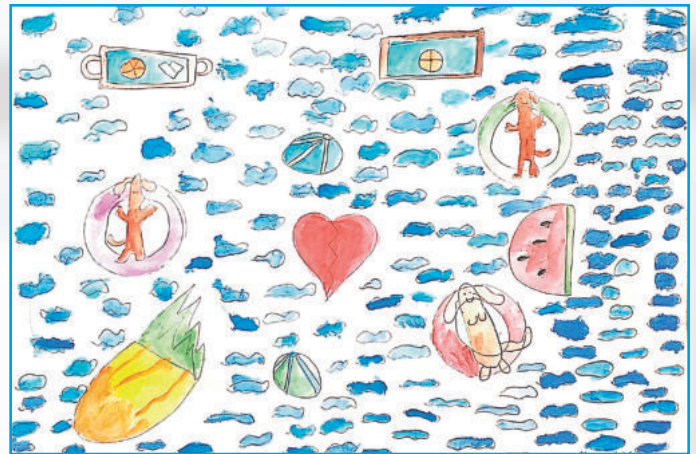
После школе сам желела да се прошетам, јер је било прехладно за базен, али нико није био слободан. Нина је била болесна, Емилија на тренингу, Тијана на Златибору са родбином, а Кристина, моја најбоља другарица, већ две недеље у Грчкој. Признајем, мало сам јој завидела. „Ако већ немаш шта да радиш, иди мало очисти тај свињац који називаш собом”, рече ми мама. Благо сам се насмејала и кренула до собе. У тренутку када сам кренула са сређивањем, у мајушном кутку поред радног стола, запазила сам фиоку пуну прашине у којој су ми пре стајале лутке и плишане играчке. Отворила сам је и остала запрепашћена.

Унутра је била кутија за патике на којој је црним маркером великим словима писало „Не отварај!”. То је била моја кутија успомена из млађих разреда. Потпуно сам заборавила на њу! На тренутак сам застала, а затим је отворила. Унутрашњост је била украшена шљокицама и налепницама и почела сам да вадим једну по једну ствар. На самом врху су се налазиле неке мање вредне ствари, попут розе оловке из трећег разреда и зелених каменчића са летовања. Поред ње је била коверта и у њој честитка за девети рођендан на којој је писало „Срећан рођендан, Милице! Желим ти све најлепше и да се ускоро поново видимо!” То је била честитка од Јоване која ми је била прва комшиница пре него што се одселила. Сећам се да сам јако дуго плакала тај дан. Родитељи су ме тешили и обећавали да ћемо се виђати сваког распуста. Поред коверте се налазила и мала наруквица коју ми је поклонила када смо се први пут упознале. Затворила сам очи и одмах се сетила тог тренутка. „Ово је наруквица пријатељства, њу ћемо и ти и ја носити док год смо пријатељице”. Насмејала сам се и јако је загрлила. При дну се налазио омот чоколадице који сам дуже време посматрала, али сам се у једном тренутку сетила. Био је то други разред, имали смо час физичког напољу и раскрварила сам колено. Ту се налазила група петака која је играла фудбал на терену и један од њих ми је пришао и одвео до учитељице. Плакала сам као киша. Покушао је да ме орасположи пружајући ми помало згњечену чоколадицу са укусом лешника из свог џепа. Насмешила сам се, а затим и он. Истина је да никада нисам волела лешник. Омот од чоколадице је већ био згужван, али сам покушала што нежније да га вратим у кутију. На самом дну кутије била је провидна кесица са магнетом унутра. Чим сам је видела, пустила сам сузу. То је био магнет који ми је купила Кристинина мама у бањи пар недеља пре него што је преминула. За магнет је био закачен папирић на коме је мирним и уредним рукописом писало: „Молим те пази на моју Крестину.” Док сам враћала папирић у кесицу, очи су ми биле преплављене сузама.

Када сам се мало смирила, позвала сам Крестину. Причале смо сатима о Грчкој, о школи, колачићима, Марку из VIII5, мачкама и мојој кутији успомена из основне школе.

Милица Илић, VII3

(друго место на наградном литерарном темату поводом Дана школе)

Ива Јестрић, VI1

Моја школа

Моја школа се зове ОШ „Дуле Караклајић”. Налази се у Лазаревцу надомак речнице Лукавице.

У мојој школи се, као и у свим школама, налазе просторије потребне ђацима за наставу и слободно време, а то су: учионице, физкултурна сала, библиотека, свечана сала, кухиња, као и велико двориште и отворен терен. Зграда школе има два улаза, па је зато подељена на два дела. У левом делу се налазе ученици од првог до четвртог разреда, док се у десном делу налазе ђаци од петог до осмог разреда. Од времена које проводим у школи најдражи ми је велики одмор зато што се тада играмо, дружимо и делимо ужине. Мој најбољи другар се зове Немања. Када сам кренуо у први разред био сам узбуђен да упознам нове другаре, али сам такође био веома стидљив и уплашен. Сада када сам трећак стекао сам нова знања и другаре и схватио да је страх био непотребан. Све учитељице у мојој школи су дивне и пажљиве. Теткице су вредне и пазе на нас. Школски полицајац нас често обилази и разговара са нама. Када уђем у школу осећам се лепо, као да ми је она друга кућа. У школи много волим такмичења и секције које радимо са учитељицом. Пуне су изазова, а ја то волим. Школско двориште је велико, а за време одмора има пуно деце различитог узраста. Оно што, сигуран сам, многе школе немају је двориште у коме је засађено дрво сваке генерације која је похађала ову школу. Зато је ово двориште једно од најлепших.

Волим Дулову школу зато што су сви ученици у њој безбедни и имају све што им треба да уче и да буду срећни. Сваком детету бих препоручио да буде део ове основне школе и да из ње, као и ја, носи само лепа сећања и искуства.

Матија Павић, III6

Моја необична прича

Одувек сам, још док сам била сасвим мала, волела вештице. Један наизглед сасвим обичан дан ми је променио цео живот.

Моја породица и ја сваког летњег распуста идемо у Грчку у Ставрос. Али ове године смо направили изузетак, одлучили смо да идемо у једно мало месташце између другог и трећег прста и тако је и било. Спаковали смо се и кренули. Током путовања сам приметила необичну птицу која нас је дуго пратила.

Када смо стигли, све је деловало уобичајено, прво смо се, наравно, запутили ка плажи и брже боље сам ускочила у воду. Освежена изашла сам из мора и одлучила да прошетам. Док сам шетала, спазила сам једну врло занимљиву кућу. Када сам стигла до ње, уочила сам да је веома стара и оштећена. Као и свако дете, била сам врло радознала да видим шта је у тој кући. Покуцала сам на врата и она су се сама отворила. Видела сам кутије које су биле пуне играчака, марама и књига. Од свих тих књига за око ми је запала једна која је била врло необична, без наслова. Отворила сам је и видела сам да су све стране празне, сем једне на којој је писало: „Мржав тркав”, то је на неком старом језику значило: „Можеш ме чути, али не можеш ме видети”. Прочитала сам то наглас и испред мене се одједном створила - вештица! Имала је зелене очи, црну косу, велики шешир и чаробну метлу на којој је летела. Хтела сам да побегнем, али она је затворила врата својим великим црним ноктима и питала ме зашто сам овде. Испричала сам јој зашто, а када сам завршила, истог тренутка је нестала са свом кућом. Запањујуће сам посматрала и у себи мислила да је то све само сан.

Ошамућена и збуњена стигла сам на плажу и легла на свој пешкир. Осетила сам да у рукама држим ону исту књигу од малопре само је књига овог пута била испуњена. Схватила сам да је то поклон од оне чаробне вештице. Нисам знала зашто ми је она поклонила ту књигу, али сам била врло захвална. Када поново угледам или негде сретнем ту мистериозну вештицу, рећи ћу вам...

Дуња Ђоковић, V2

Лука Радовановић, Ш6

На пијаци

Пијаца је место где се продају воће, поврће, млечни производи... На летњем распусту често сам ишла на пијаци са својом баком. Пијаца се састоји од пуно тезги, на којима продавци излажу своје производе. Сви продавци су љубазни, а неки дозвољавају и да се пробају њихови производи. Када стигне јесен пијаца је онда пуна поврћа које људи купују за зимницу и воћа као што су: јабуке, крушке, грожђе, шљиве...

Моја породица најчешће на пијаци купује воће и то моје омиљено: шљиве и лубенице.

Лена Јестрић, П2

Анђелина Ђурић, VII2

Све боје моје школе

Моја школа је сива. С које год стране долазили, видећете сиве зидове, од Лукавице или Тополњака. Исто. Сиво.

То виде прваци кад први пут закораче у њено двориште. То сам видео и ја - не баш једну веселу, велику грађевину. Додуше, окружена је зеленилом, ако је то зеленило уопште нека предност за ученике који по школској логици и правилима морају да седе на часовима. Евентуално ваљање по зеленој трави, жутом лишћу или белом снегу долази у обзир тек на великом одмору. Међутим, како су дани и године пролазили, моја школа је постајала све само не сива. Бити Дуловац звучи тако жуто, наранџасто или светлоплаво, као да се издвајаш по припадности и као да си увек обојен у боју своје школе која је весела. Било је и љубичастих дана, дана контролних задатака и писмених вежби, најмање омиљених ученицима. Тада се школом ширио опоран мирис страха од лоших оцена као што некад напољу мирише љубичасти јоргован. Црвени дани су дани свечаности. Тада сви запослени и ученици постају ужурбани и званични. Настоје да се што боље покажу, чиме указују част и поштовање ономе што се обележава, било да је то Дан школе или Свети Сава.

Сам изглед школе, боја плочица, зидова или квалитет прозора престају да буду битни врло брзо на почетку школовања, зато што временом постаје све важније, боја гласова наших школских другара и другарица, боја веселе граје и њихових осмеха због којих ћемо школске дане памтити као најсветлији период свог живота. „Тада смо били најближе Сунцу”, тако ћемо говорити.

Дуга је превише бледа за поређење са мојом школом. То говорим с пуним правом јер сам сада осмак, најстарији основац. Да се није догодио овогодишњи мај, мислио бих да школа никад не може бити црна. Испоставило се да може, црња од црне. Због велике трагедије у Рибникару, туга се у пуном тамном заносу прелила на нашу школу. Захватила је. Узела је и од Дулове школе свој данак. Црна туга. Најцрња. Она нас је и испратила на задњи распуст.

Ипак, с новом школском годином и настојањем наших наставника да из црне туге научимо најтежу животну лекцију о вредности живота, нашој школи се враћају боје. Сваки дан по нека, по мало - бела с понеким осмехом, љубичаста са иницијалним тестовима, црвена са Ученичким парламентом, а наранџаста, жута и светлоплава са сваким малим, узбуђеним прваком који једва вуче свој претежак ранац кад раздрагано утрчава или истрчава у двориште Дулове школе, Дулове, најшареније на свету.

Јован Миладиновић, VIII5

(треће место на наградном литерарном темату поводом Дана школе)

Инспирисани поезијом Милована Данојлића

Ова девојчица се зове Дуња

Пробаћу да напишем
песмицу о Дуњи,
том великом чуду,
о тој страшној муњи...

Хтедох то одавно
али не нађох речи
за то чудо велико
чији осмех лечи...

Не постоји појам
који не разуме,
рукомет јој шала-мала
и да вози уме...

Али то је дуга прича
а време ми кратко
да опишем Дуњу
то дете слатко...

Ево тринаест лета пуни,
а не знам кад пре,
ја јој желим само срећу
и најбоље све.

Дуња Драмићанин, VI4

Овај дечак се зове Милош

Тај Милош слаткиш мали
он воли да се шали,
он има добре другаре они су пуни шале,
али имају мане мале
што су слађе од банане,
а другарица Дора
живи на обали мора
код ње је време вруће,
гори од врућине као пруже,
а моја сестра Ања
прошла је много бања
да би дошла до мене и Доротеје
и да кажем то је то од мене,
поздрав за лепо одељење.

Милош Прендић, VI4

Ова девојчица се зове Ања

Ова девојчица зове се Ања,
јако често смешне снове сања.
У њеним сновима дешавају се чуда,
као да је у дворцу дворска луда
Своје детињство поштује и цени,
ујутру је успавана у првој смени.
Са најбољим другарима често се дружи,
док јој срећа по срцу кружи.
Она жели да буде доктор,
људе да лечи, болест да спречи.
Њена жеља већа је него река Сава,
њен сан можда постане јава.

Ања Анђелковић, VI4

Ова девојчица се зове Николина

Она је рођена као прво дете,
И зато је слатка од главе до пете.
Омиљена беба у фамилији била,
Три дана се славило када се родила.

Надимака триста
Од милоште су јој дали,
Ал' јој оста најдражи
Ујкин Чупко Мали.

У вртић је врло радо она одлазила,
Васпитачицу Маријану помно је слушала,
Са другарима много прича и песмица научила,
И кроз игру и дружење,
Школу заволела.

Први дан у школи,
Није био стресан.
С' новим друштвом,
Интересантан је био,
Ал' је ипак сусрет с' учитељицом
На њу најјачи утисак оставио.

Петнаест нових лица,
Њу тренутно учи.
Свима је захвална
На раду и труду.
Поштује њихов напор
У нади да сутра
Бољи људи буду.

И ван школе она
Врло лепо живи,
Песма, игра, забава
Њој нису страни,
Често са братом Мићом
Циркус зна да направи.

Омиљено дете и даље је свима,
Без лажне скромности
То вам она каже.
Ако неко не верује у ово што прича,
Срам га било
Од помисли да Ујкин Чупко лаже!

Николина Лазич Павловић, VI4

Теа Благојевић, V3

**„Ми и не знамо колике снаге и какве све
могућности крије у себи свако живо биће”,
Иво Андрић**

Моја породица и ја нисмо могли ни да замислимо какав нас период чека у животу и нисмо ни слутили колике снаге, воље и могућности кријемо у себи и да ће све то што, не знајући држимо дубоко у души, испливати на површину онда када буде било најпотребније.

Ни један тренутак у животу није био толико тежак и болан као онај када смо сазнали да моја најдивнија бака болује од карцинома дојке. Тог дана смо се сви осећали као да су нам лађе потонуле, били смо, наизглед, тако беспомоћни и мислили смо да је сунце престало да обасјава наш дом и да је од нас сакрило своје сјајне зраке и послало страшну олују која ће изнад наших глава остати још дуго, дуго. Доктори су знали да следи тежак период и нису обећавали, али су све време веровали, борили се и трудили да из моје баке Раде извуку управо оно што свако живо биће крије у себи. Наравно, не само из ње, него и из свих нас, јер када изађе из болнице, њу треба неко кући да сачека, неко ко ће јој улити наду да ће све бити у реду. Тих дана смо у себи плакали, душа и срце су нам се одвајали од тела, али као чудо, пред њом смо били јаки и трудили се да то не показујемо. Моја тетка Снежана је стално возила за Београд, чим би дошла са посла, одмах би села у аутомобил и возила је где год треба. Моја мама је ишла са баком свуда, разговарала са докторима, стално је гледала јадне људе који су били у истим или сличним ситуацијама као бака. Све је то било тешко и неиздрживо, али захваљујући тим неочекиваним стварима и особинама које имамо, све је постало могуће, а да би из себе извукли све ово, морамо заиста неког волети или желети да наставимо слободно да корачамо на земљи. Ја, као једно мало дете нисам могла ништа

велико да урадим, осим да волим, да се молим и надам. Када би долазила са хемотерапија, никад јој не бих дозвољавала да размишља о тој опакој болести, већ бисмо се нас две смејале, играле, причале, гледале серију коју је она обожавала. Ни на трен је нисмо остављали саму, јер смо знали да би размишљала о лошим стварима. Знате да је требало да ради одређене вежбе због руке, те вежбе никад није радила сама, увек смо то чиниле заједно. Иако сам можда некад била уморна, због ње бих нашла снагу и радила све што треба, само да би била добро. Ја сам јој била као мали тренер и кад би ми рекла: „Нина, је ли доста?”, ја бих јој одговарала да није и да морамо још мало да издржимо, али док радимо ми смо причале о неким другим стварима и у нашој машти би бака и унука биле ко зна где. Цела породица се бринула о баки, али морам нагласити да је мама стално бдила над њом и да јој се скроз посветила. Мој дека је, такође, био огромна подршка. Нико није допустио да потоне због ове болести. Дошао је и дан када јој је опала коса. Нисмо дозволили да жали, јер ће она поново израсти и стално смо јој говорили да је још увек тако лепа и да, каква се год промена деси на њој, она ће увек остати она дивна и неописиво лепа жена. Дуг период који је због операције морала да проведе у хладној болници, загревала би наша љубав. Патила је што није могла да гледа серију, захваљујући мени је била обавештена о свакој ситуацији и епизоди, а то јој је, како каже, било интересантније него да је гледала преко телевизора. Била је и обавештена о свему што се дешава код куће. Тамо је упознала fine жене које су јој постале праве пријатељице. Све су се држале заједно и успеле својом снагом, вољом да преживе и победе у овом опасном рату.

Од тих болних дана прошло је седам година и моја дивна бака Рада је уписана у књигу пацијената излечених од карцинома дојке и тиме смо сви ми, а понајвише она, доказали да је овај цитат Иве Андрића, заправо, једна велика истина.

Николина Лазих Павловић, VII4

Анђелина Ђурић, VIII2

**Судбина, Божја воља или слобода
избора као
одредница човековог живота**

Људска егзистенција је сложена мрежа избора, догађаја и околности које обликују наше животе. У тој комплексној плетеници, судбина, Божја воља и слобода избора представљају три кључне одреднице које често изазивају дубока унутрашња размисљања.

Судбина, као концепт, носи идеју да су кључни догађаји и исходи у нашим животима унапред одређени. Неки људи сматрају да су рођени с унапред постављеним стазама које треба следити. Ово уверење често доноси осећај мира и прихватања, чак и у те-

Неда Ковачевић, V2

шким тренуцима, јер људи верују да се све дешава из неког разлога. С друге стране, Божја воља односи се на веровање да Бог има специфичан план за сваку особу. Ова вера пружа смисао и сврху, јер људи верују да су део нечега већег и да њихов живот има сврху која је изван њиховог сопственог виђења. Опет, слобода избора је идеја да имамо контролу над сопственим одлукама и поступцима. То значи да смо одговорни за пут којим идемо и да наше одлуке обликују нашу судбину. Ова перспектива носи са собом терет одговорности, али и осећај слободе да обликујемо свој живот према властитим жељама и вредностима.

У суочавању са судбином, Божјом вољом и слободом избора, можемо пронаћи дубље разумевање и схватање себе и света око нас.

Огњен Бојовић, VIII1

Рат свима оставља потпис на лицу

Јутро. Још један нови дан од бројних овог рата. Устао сам из кревета лако, али са тешким немиром у глави. Знао сам шта је данас. Већ смо јуче добили ту окрутну наредбу за данас.

Средио сам се и обукао униформу. Сребрни немачки грб се пресијавао на светлима мог купатила. Доручковао сам и поздравио жену и децу. Пољубац који сам овог јутра поставио на њиховим образима никада није био тежи. Замишљах њихове вршњаке и њихову судбину данас... не, не могу о томе да мислим. Морао сам да се саберем и кренем на своју дестинацију. У глави понављах утехе које сам изговарао самом себи - „Ти ниси лош. Ти служиш своју државу. Ниси чудовиште. Само радиш свој посао.“ Осећам да делује, али привремено. Мрачне мисли се стално враћају, па ја опет убеђујем своју подсвест да чиним „храбру“ ствар. Мисли лутају, вид ми се мути и само мислим о својој деци. У збрци свог хаоса у мојој глави, нисам ни приметио да сам стигао. Крагујевачка гимназија. Све колеге, пријатељи моји, били су на броју испред школе. Гледам им очи, израз лица и не видим заинтересованост за оно што ће следити. Њима је ово стварно само још један дан од бројних у овом рату... Да не испаднем кукавица, узнемирено лице претворио сам у мртво озбиљно. Срце ми је лупало, али нисам дозволио да ико примети. Сви су стали где су требали, па тако и ја. Сви на својим позицијама... звоно. Школски задњи час. Врата гимназије била су отворена, ал' ни један једини гласић се није чуо. Ученички мирни кораци одзвањали су по ходницима и све су били ближе и

Желим да Вам кажем.....

Све што се дешава око нас је постало лоше и тужно. Одједном је све озбиљно, а ја то не могу да разумем. Код моје маме више није најважније учење. Има мало више слободног времена и прича са мном другачије као да сам старија. Ја не желим да причам о свим тим тужним догађајима јер не знам да опишем шта осећам.

Могу Вам рећи где сам била.

Са мамом, стрином и сестром била сам на Косову. Тамо никада нисмо биле ни мама ни ја. Обилазили смо манастире. Прву ноћ преспавале смо у манастиру Светих Архангела из Призрена. Ујутру смо присуствовале литургији и један монах нам је дуго причао о историји манастира. После смо отишле у Призрен. То је леп град који има пуно туриста. Мени се највише свидео стари део града где се налази Саборна црква и Богословија. Били смо у цркви Богородице Љевишке. Свуда смо слушали о нашој историји и историји самих манастира.

Отишли смо у село Велика Хоча. Ту сада има мало Срба, али зато има осам манастира и пет цркава. Ноћили смо у Ораховцу. Породица која нас је угостила има четворо деце и живи врло скромно. Велики Дечани је манастир који је задужбина Стефана Дечанског. Овај манастир је најлепши. Тамо је све мирно и тихо. Један монах нам је држао беседу о манастиру и о фрескама које се тамо налазе. Били смо у Пећкој Патријаршији. Ту је Свети Сава посадио дуд који је донео из Сирије пре 800 година.

Мени је на овом путовању било баш лепо, видела сам и чула доста тога. Мојих дванаест година и сви ти тужни догађаји ме терају да будем озбиљнија, али ја нисам спремна и пуно тога не разумем.

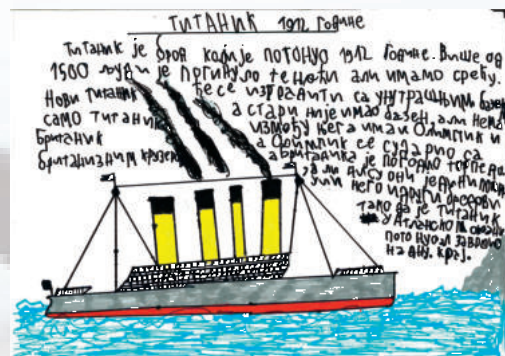
Хоћу да знам само за игру и дружење.

Катарина Павићевих, V12

ближе, чуло се све гласније и гласније. У мом срцу стрепња. Сви су ћаци знали да ће данас да умру. Већина је већ изашла са врата. Дечаки, заправо. Држали су се за руке и мирно, кроз мирно, све ближе корачали својој судбини. На њиховим лицима храбар поглед, били су спремни. Деловало је као да им смрт није ништа. На тренутак сам се задивио. Сад су излазиле девојчице. Став им није био ништа другачији од дечака, али очи су им се цаклеле. Око ми залута за једном малом риђокосом и приметио сам да јој суза глатко силази низ румени образ, док она не дозвољава оку ни да трепне. Личила је на моју кћер. Изненадила ме храброст ове деце. За живот нису молили, нису се борили, али су били прави јунаци, борци. Шта су ти Срби... Изашли су у двориште и стали у ред, како су и изашли. Сваки војник стао је паралелно једном ћаку, такође и ја. Узео сам тренутак да још једном погледам ту децу – гледао сам их како линеарно стоје у школском дворишту са смрћу право испред себе. Свако од њих имао је свој живот. Своју кућу, своје родитеље, своју породицу, своју симпатију, свој омиљен оброк... Боже, шта ме снашло? Дошао је тренутак где сам морао да дигнем своје оружје и нанишаним. Уперио сам оружје у једног дечака и чекао наредбу. Дечак је намргнутим обрвама гледао у своју смрт – мене. „Пуцај!“ Погодио сам дечака и убио га. Сузе су ми се накупиле у очима, али пустио сам само једну. Кад сам чуо звук пушке, одлутао сам од себе и брзо ми се завршио дан.

Вратио сам се кући жени и деци, брзо легао у кревет са никад већом тежином у души и чекао сам нови ратни дан.

Јелена Ивановић, VIII6

Павле Радојевић, II4

Мој сусрет са чаробњаком

Моји родитељи су отишли на представу, а ја сам остала сама код куће и читала епске песме.

Читала сам песму о Марку Краљевићу. Одједном ми је неко покуцао на врата. Отворила сам и то је био чаробњак. Имао је дугу браду, љубичасту капу и одело, а у руци је држао штап. Замолио ме је да му дам мало хране. Дала сам му два сендвича и чашу сока. Рекао ми је да ће ми испунити жељу јер сам му дала храну. Пожелела сам да ми ове епске песме буду јасне и разумљиве, а он је рекао: „Имам бољу идеју. Затвори очи и дај ми руку.“ Урадила сам шта ми је казао и када сам отворила очи, створили смо се у средњем веку. Отишли смо код Марка Краљевића и показали му песму и он ми је све лепо објаснио. Отишли смо кући, а чаробњак је нестало.

Сутрадан ме је наставница питала да препричам песму и добила сам петицу.

Сенка Миленковић, V1

Од судбине се не може побећи

Када се деси нека трагедија, несрећа или неуспех увек можемо да чујемо да се од судбине не може побећи. На тај начин се том догађају даје нека виша сврха. Као да добија на важности тако што га судбина чини делом вишег плана и смисла који човек не може баш у потпуности да разуме.

Чини ми се да је зато веровање у судбину тако популарно. Тако ако мислимо да смо судбински одређени да будемо баксузи, да немамо среће у љубави или послу увек можемо окривити судбину.

Судбина је део нас. Одређује наш живот. Произвољно нас одреди тако да смо ми немоћни да било шта мењамо, осим у изузетним случајевима када нам се да прилика кроз савет који морамо да послушамо. На крају испада да је судбина врло битна, чак и битнија од нас самих. Неки људи због судбине остану заробљени у прошлости. Стално се враћајући у болне тренутке, никада и не узму живот у своје руке. Неки људи имају страх од будућности. Плаше се свега што долази и препуштају се некој сили живота. Ни једни, ни други не живе у садашњости која је решење.

Ако већ од судбине не можемо да побегнемо, можемо бар да потрудимо да је изморимо правећи мале и мало веће изборе свакога дана. Можемо да бирамо да будемо позитивни, радосни и разиграни, да стално тражимо друштво за смех и забаву. И да своје мисли окупирамо знањем.

Будимо толико храбри у својим изборима, па ће судбина побећи од нас. Потрудимо се да јој не буде пријатно осим ако није ту да нам донесе нешто лепо као што су успех, љубав и мир. Судбини то треба да буде посао од сада!

Нађа Павловић, VIII₂

Дуња Ђоковић, VI₁

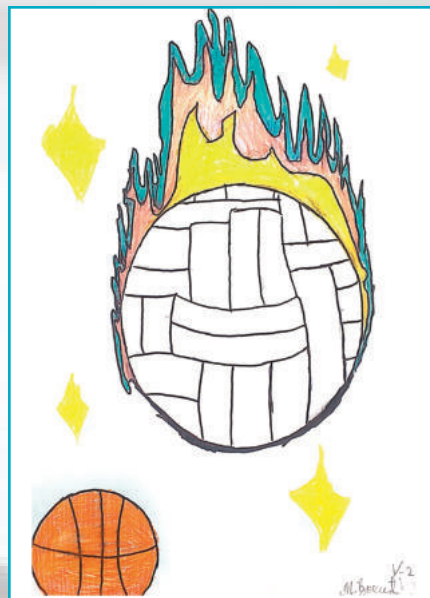
На пијаци

Свако од нас је бар једном био на пијаци и уживао у њеним шареним бојама.

Пијаци су велике, шарене, али понекад и веома бучне. Волим да идем на пијаци са мамом и татом, али највише са баком. Када нас две одемо на пијаци, одушевим се колико тамо има различитог воћа и поврћа. Бакине познанице ми увек поклоне свеже јабуке, јер ја то највише волим да једем. Једном су ми дале да сама продајем воће уместо њих и било ми је много забавно.

Једва чекам да са баком одем поново на пијаци и да купим пуно здравог воћа и поврћа.

Сара Нојковић, II₂

Магдалена Ђокић, V₂

Моја учитељица

Зовем се Нина Милић, живим у високој згради у Лазаревцу, ученица сам трећег разреда ОШ „Дуле Караклајић”. Моја учитељица се зове Марија Кулић.

Посао учитељице Марије је јако важан за нас. Она за мене, као и за другу децу нашег одељења, представља лепу, брижну, насмејану учитељицу. У њеном присуству се сви осећамо заштићено. На посао долази фино обучена, нашминкана, са намештеном фризуром. Има браон очи и смеђу косу. Мислим да имамо много среће што је имамо. За нас је увек ту, да је питамо све што желимо и да нам пружи помоћ у свакој прилици. Она има одговор на свако питање и има решење за сваки проблем. Морамо да је пажљиво слушамо кад прича и нешто нам објашњава. Наша учитељица нас воли, поштује и много нас цени. Чак и када је не слушамо труди се да нас нечему научи. Иако нам предаје много часова, често се шалимо сви заједно. Стално нам прича да ћемо једног дана бити велики и добри људи. Уме да нас награди кад смо добри, а ми смо тад баш срећни. Зна и да се наљуги и тад је у праву. Учитељица нас је научила и да плешемо. На Дану школе ће бити поносна на нас, јер ћемо лепо играти.

Једва чекам да научимо нешто ново и занимљиво од наше чаробне учитељице Марије.

Нина Милић, III₆

Ја као Вуков певач

Рођена сам почетком деветнаестог века. Од малих ногу, волела сам српски језик, читање, а понајвише епске јунаке. Увидевши то, родитељи су ме школовали и улагали у мене. Сматрали су да сам ја млада нада и будућност ове земље.

Сада, са својих 37 година, подучавам децу у једној школи. Живим недалеко од Горњег Милановца, у селу. Када не предајем, волим да певам. Као малу, деда ме је учио многим епским песмама, које је сам певао. Нисам желела да те песме буду заборављене. Хтела сам неком да их испричам, али нисам имала потомства. Зато ми је он био једина нада. Чула сам од једне комшинице, јако образоване жене, да један човек, за кога кажу да је луд, прикупља и записује народне песме. Говорила је да је одсео у Горњем Милановцу, у потрази за гусларима. Нисам тражила време. Брзо сам спаковала ствари и запутила се ка северу. Моје село налазило се пар километара јужно.

Стигла сам у велелепни град и неуморно тражила. Пролазила сам кроз велике пијаце, испод мостова, преко топле калдрме, коју је грејало сунце. На углу једне зграде, седела су на клупи два човека. Један, високи старац слоњених очију, певао је. Његов звонки глас, уиграно је лебдео са звуком гусли, а речи песме падале су као плодови са грана на папир у рукама човека поред њега. Одевен у црно, поседеле косе и бркова, подигао је црвену капу са главе, исказујући поштовање. Мирно сам стајала и гледала их, све док гуслар није завршио свој спев. Мирно сам пришла и представила се. Збуњено ме је погледао и рекао: „Драго ми је. Моје име је Вук Карацић. Шта те доводи овде?“ Објаснила сам му да желим да епске песме које је мој деда смишљао остану запамћене и да је он једини који може да ми помогне јер ја немам коме да их испевам. Од тада, наредне дане провела сам у рецитовању. Вук је пажљиво записивао свако слово.

Сарадња са њим, обрадовала ме је, јер ми је доказала да ће епске песме живети и да ће остати упамћене међу будућим генерацијама.

Анђелика Вуковић VIII₂

Дан је почео као сваки други

Нисам особа која воли јутра, па често устанем мрзовољна. Врло често ми зато дан прође лоше.

Као и сваки други дан, устајем рано због посла. Објекат у ком радим налази се близу мог стана. Кад изађем на улицу, схватим да нисам једина раније устала. Пензионери са цегерима иду у куповину, школарци у школу, а остали на посао. На послу сам, такође, мрзовољна. Једва чекам да се вратим кући. Међутим, једног дана све је почело исто. Деловало ми је као и да ће се завршити. На путу до стана зауставила ме је једна девојчица. Питала ме је за храну, и, ако бих могла, да јој отворим улаз од зграде да се загреје мало. Била је јако фина, па смо заједно кренуле до зграде. Понудила сам јој да уђе у стан и пристала је. Заједно смо ручале. Испричала ми је њену причу. Наиме, њој су родитељи умрли у саобраћајној несрећи, када је пијани возач налетео на њих. Нема брата ни сестру. Не жели да иде у дом, зато што је тамо малтретирају, па се крије по улици да је не нађу. Нисам могла ни да замислим како јој је, па сам одлучила нешто што ми је променило живот. Усвојила сам је. То је била најбоља одлука коју сам икада донела.

Ево ово пишем после скоро десет година. Та девојчица коју сам усвојила је сада у иностранству и студира. Има велику жељу да се у будућности бори против малтретирања у домовима, јер не жели да нико пролази кроз то што је она пошто има пуно деце која пролазе кроз то и пролазиће.

Сања Ђинђић, VIII₂

Поглед на старе фотографије

Ја волим да сликам фотографије. На тај начин, ако желим, увек могу да се присетим неких лепих тренутака из свог живота.

У скорије време доста ме је занимала историја моје породице, па сам питала мајку да ми донесе албум са сликама наше породице. Албум је био доста стар. Имао је црне корице и изгледао као да ће да се распадне. Када сам га отворила, прва слика је била наш одмор на Дивчибарима. То је била најновија слика у албуму и на њој смо били: моја мајка, брат, породични пријатељи и ја. Могла сам данима да гледам у њу и да се присећам колико нам је било забавно, али друга слика ми привукла пажњу. Била је то слика венчања бабе и деде. Слика је била доста другачија од претходне. Била је доста мања и била је црно-бела. Када сам је видела, нисам могла да препознам бабу и деду. Баба је имала кратку црну косу и носила је предивну венчаницу док је деда носио црни сако. То је био први пут да сам их видела у њиховој младости, па сам се изненадила да видим колико су се променили. Гледала сам у слику још неко време, па сам кренула даље. Већина слика је била моје мајке, ујака, бабе и деде у прошлости. Након пар фотографија, једна занимљива ми задобила пажњу. Слика је била доста старија од прошле. На њој се налазила жена у дугој хаљини и везаном пунђом, али детаљ, који ми је запао за око, је била огрлица са кључем. Изгледала је исто као огрлица моје бабе.

Пре него што сам стигла да питам мајку о томе, морали смо да кренемо на рођендан па сам питање оставила за касније.

Мина Милојевић, VIII₂

Деца морају много тога да праштају одраслима

Свака нова генерација која долази као да мора да преузме све више проблема које су одрасли оставили за собом, не питајући се како ћемо се ми изборити и какав ће то утицај имати на нас.

Полако улажење у свет одраслих значи суочавање са „борбама” света одраслих за које нас нико није припремао. Већина деце одраста превремено зато што им првенствено њихови родитељи то приређују зато што су, и не желећи то, укључени у породичне проблеме, морају често да се старају о браћи и сестрама. Постоје и много горе и екстремније ситуације у којима један или оба родитеља напуштају своју децу, остављају их саме да се изборе за себе и свој живот. Неко дете ће ноћас спавати напољу, само смрзнуто, гладно... А то сигурно није његова кривица, већ је кривица одраслих који су то допустили.

Не само родитељи већ сви одрасли. Допустили су себи да нам оставе свет који су они уништили, и очекују да ћемо ми то неком магијом поправити, да ћемо оживети загађену воду, ваздух, земљиште... Све је тако само бачено на нас уз очекивања да ми све можемо јер смо млади. Мада, колико год одрасли били одговорни, ми их никада заправо нећемо кривити, јер су и они некад били деца, и они су у једном тренутку доживели то што и ми. Генерације пре њих су им исто стварале разне проблеме. Али ми можемо ставити тачку на то. Можемо се потрудити да не правимо исте грешке као њихове, кад их већ не можемо поправити. Можемо се потрудити да свет направимо бољим местом за живот следећих генерација, а да старијима опростимо за све што нам је приређено и остављено да са тим живимо.

Људски је опраштати, ма колико то било тешко. Тек опростивши, можемо даље.

Вања Филиповић, VIII₁

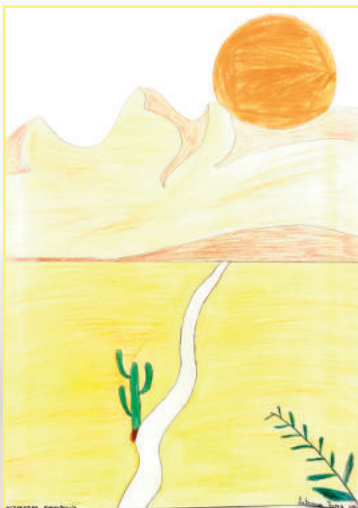
И ја имам трн у срцу

Свако у свом животу има разне потешкоће, али неке су толико велике да нас чак и у срцу боде трн!

И ја имам трн као и сви, али мој трн је веома тужан. Ради се о мојој прабаби Милицы. Од мог рођења дошла је да ме види прва, иако је мислила да ћу бити женско и у Италији ми годину дана раније купила шеширић. У том тренутку сви су били јако срећни што сам дошао на свет јер је 2009. година била веома трагична. Умрли су баба Вера, прадеда Вита и прадеда Милинко, баба Илинка и прадеда Ђоле, тако да је чука Милица једина од те генерације коју сам видео. Мало сам био љубоморан на брата јер их је он све видео, а ја никога и зато сам све време посветио чуки знајући да је једнога дана, као и ове које сам побројао, нећу видети. Чука је била врло нежна и добра, обожавао сам њене уштипке и гледао цртаће са њом. Иако није знала играла је са мном шах, а обожавала је „Не љути се човече“. Главна игра која надмашује све остале јесу ораси. То је игра где направити кулу од четири ораха и са једним орахом покушаваш да срушиш она четири. Између осталог чука је имала велико двориште, мада мање него моје. Двориште је било пуно цвећа, грочја, па ту су још били бунар и једна повећа башта са парадјизом и компиром, а најбоље су биле јагоде са шлагом које је чука имала у башти. Понекад ми да паре, па одем код човека испред капије да возим аутиће на педале. Забављали смо се, а онда 2019. године кренула је корона и чука се једно време преселила код нас, то је било баш лепо и много смо се више дружили, а онда чука се вратила кући. Време је пролазило и сазнао сам да ће чукину кућу срушити и направити зграду. Ја се ту нисам ништа питао, а чука је била веома тужна. Уселила се у кућу коју су јој дали ти што су зидали зграду. Пошто је кућа била јако далеко од цркве у коју је чука увек ишла било јој је тешко. 2020. године отишао сам на припреме на Златибор, али дан пре тога били смо код чуке и јели палачинке. Нисам ни замишљао да ће то бити последњи пут са чуком, јер петог августа када сам се вратио чуо сам три тужне вести: тата је у болници, чука је умрла, а кош у комшилуку на коме сам вежбао кошарку се поломио. У том тренутку од толике туге нисам могао да плачем, али од тог дана ја имам трн у свом срцу. Али мој ујак ме је усрећио јер је на овај свет дошла нова Милица. Ипак ону прву чуку Милицу никада нећу заборавити и она је као ружа јер је све нас убола, а мене највише.

И ја знам да она и даље живи са мном и да ме у овом тренутку гледа и радује се, али овај трн нека остане јер када мене не буде сретну се са чуком и она ће га извадити.

Лазар Живановић, VIIб

Анђелина Ђурић, VIIc

Човек је ковач своје среће

Својим мислима човек свакодневно утиче на свој живот. Иако верујем у судбину и Бога, сматрам да ми можемо да искројимо наш живот онако како нама одговара.

Ако су нам мисли позитивне, дешаваће нам се позитивне и лепе ствари, а ако су негативне и мрачне све ће ићи наопачке. Трудим се да будем позитивна, јер кад већ наше лепе мисли могу да нас учине срећнијима, зашто да не покушамо? Имамо ту јединствену способност да нашим позитивним мислима и поступцима можемо да променимо судбину. Некад ми буде тешко да размислим лепо. Дешава се да нешто поремети наш оптимизам. У реду је да некад скренемо са пута, али не треба се на то навикавати, већ треба да себи упутимо неколико позитивних мисли.

Негде сам прочитала цитат: „Ако ти се не допада твоја судбина, уложи доста труда да је промениш.“ Ја се водим тим цитатом. Сматрам да човек јесте ковач своје среће.

Мара Петровић, VIIIz

Дарија Савић, VIIIz

Слатко или воће

Лица: Мила и Марија

Марија: (Марија једе чоколаду)

Мила: Маро, шта то радиш?

Марија: Једем чоколаду, а што питаш? Ваљда видиш.

Мила: Да, да видим, ал ми није јасно што то радиш?

Марија: Како што, па гладна сам. Ааааааа и ти хоћеш мало?

Мила: Не желим мало, него желим да престанеш да једеш чоколаду.

Марија: Зашто да престанем да једем чоколаду?

Мила: Зато што чоколада квари зубе, боље би било да поједеш неку јабуку, она чисти зубе.

Марија: Нисам знала да чоколада квари зубе, од сад ћу јести мање слакиша, а више воћа.

Мила: Е, тако треба, а коју воћку највише волиш?

Марија: Па не знам. Можда банана, не, не, не, не ипак јабуку, уствари све их волим поједнако.

Мила: Да, у праву си, свако воће је лепо на свој начин.

СВИ: Децо, једите воће. И поврће јер да би био здрав и фин треба нам протеин!

(завеса)

Рат свима оставља потпис на срцу

Страх. Једино је што осећам већ пет месеци. Страх је константан. Осећам како ће сваког часа Немци покуцати на врата наше тајне куће. Сама помисао на ту страхоту преврће ми утрбу у стомаку.

Већ пет месеци осећам се као да нисам жива. Ово се не може назвати животом. Не могу да се крећем, да излазим напоље, да идем у тоалет кад желим, морам да ћутим. Једино што смем јесте да будем сама са својим мислима. Своје мисли делим са црвеним дневником. Већ половина те свешнице која ми је већ пет месеци најбољи пријатељ попуњен је плавим мастилом који не оставља само траг на папиру већ оставља вечни траг на мом срцу. Срце ми је пуно рана, ожиљака, посекотина и бола. Највећи бол ми је ово заробљеништво у овој мрачној соби. Сунце нисам видела већ пет месеци. Свеж ваздух нисам удахнула већ пет месеци. Нисам била срећна већ пет месеци. Тако чезнем за слободом, за осећајем да сам слободна и да ми нико ништа на свету не може. Толико сам уплашена да су ме и сузе напустиле. Сузе ми више не квасе образе од страха. Моје једино питање је - зашто? Зашто има толико мржње у људима? Зашто не можемо сви нормално да живимо и да уместо мржње делимо слогу и мир. Верујем да на то питање никад нећу добити одговор. Једино што ме још држи у животу је тај мали комад наде загубљен у мом рањеном срцу. Готово је. Мој највећи страх се остварио. Ухватили су нас. Готово је. Од живота сам се опростила.

Ту се мој живот угасио. Одвојена сам од свега што волим. Породице, мира, слободе. Ране су превладале моје срце и мој живот се угасио.

Милица Арсенијевић, VIIIб

Како људи себи бирају пријатеље?

У ово време тешко је наћи пријатеље који би ти били стварно одани и на које можеш увек да рачунаш.

Доста се ствари издешавало у протекле три године и људи су се много променили због тога. Било би лепо кад бисмо могли да се вратимо у оно старо време када смо могли свима да верујемо. Много људи је лаковерно и због тога упадну у лоше друштво и онда им је живот готов. Искрено, не знам шта је у главама људи који искоришћавају пријатеље који стварно имају добро срце и заслужују најбоље. Тешко је наћи такве пријатеље данас. Неко на први поглед изгледа као дивна особа, али после неког времена покаже своје право лице. Сломи се срце оним најбољима, па и они постану такви. Те особине се шире као вирус. Дволичност. Најгора особина коју неко може имати. Надам се, да ће људи схватити како треба да се промене да би се и овај свет променио. Неки људи и не схвате у какво су се друштво увалили. Мисле да су ти другови дивни. Тако сви изгледају на први поглед. Неко се промени да би се уклопио у такво друштво, уместо да се дружи са онима за које не треба да се мења. Неко изгуби пријатеља зато што се тај пријатељ увалио у лоше друштво и онда се та особа промени. Много је то тужно, изгубити пријатеља, али људи треба да се навикну јер се то све чешће дешава. Тужно је то и рећи. Много се тога променило, свет је постао сив. Људи то ни не примећују јер су превише заузети послом. Понента је да би свет био боље место када би се осећали сигурно. Најсрећнији су људи који још увек имају оданог пријатеља.

Људи би требало да нађу времена за себе и за све око себе да би се све променило на боље.

Анђела Богуновић, VIIIб

Дамјан Радуловић, Vз

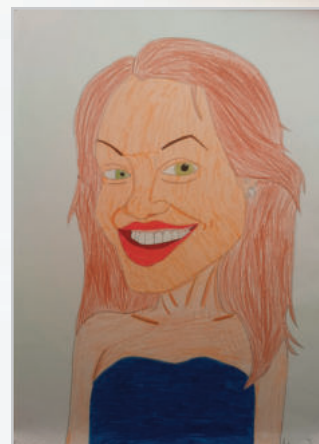
Чаробњак Антонио

Живела сам у малој шуми изван краљевства. Док сам шетала каменим путањем, срела сам чаробњака.

Звао се Антонио. Имао је дрвени штап, плави капут и шешир, носио је сиву дугу браду и бркове, као и црне чизме. Дошао је до мене, а ја сам била збуњена и само ми је рекао да кренем с њим. Иако ја то нисам желела, повукао ме је за рукав џемпера, а ни реч није рекао и довео ме је у неко чудно место. Питала сам га где идемо, а он ми је рекао да идемо у авантуру. Ја сам одмах пристала. Кренула сам за Антониом и његовим коњем Кристофером. Када смо стигли до краљевства, испред су била два стражара. Нисмо могли да прођемо, па смо им дали мало новца да би нас пустили. Онда смо прошли поред великог броја коња који су имали отмена одела и јако су лупала о врата. Антонио је закачио узде на врата и оставио Кристофера, а ми смо наставили. Дошли смо до краља Арчибала, од кога је Антонио тражио помоћ и он је пристао. Дао нам је неколико магичних дугмића. Рекао нам је да их засадимо. Напуштајући краљевство, на путу нас је зауставио човек са три главе и рекао: „Одмах да сте ми дали дугмад или ћу вас убити!“. Антонио је узео сабљу и ранио га у стомак. Тај чудан човек је само издахнуо. Тако смо дошли кући да засадимо дугмад из којих је израсло дрво са пуно цвећа. Питала сам га зашто му то треба, а он је рекао да ће ту направити изложбу за целу шуму и грађане краљевства, а једно дугме је дао мени.

Тако су сви људи који су живели у околини дошли на изложбу и све је било дивно и величанствено. Мирисало је на срећу, смех и радост.

Хана Ђорђевић, V1

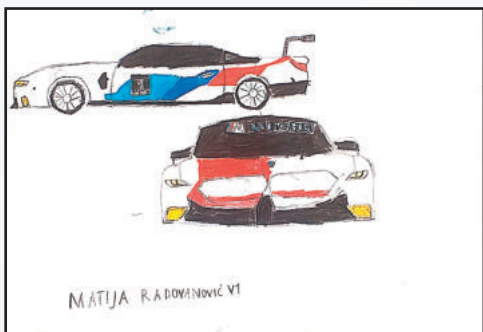

Анђелина Ђурић, VIIIз

У мени се тада распламсала дивовска снага

Сви смо имали некада тешке тренутке у животу, које неки преброде лако, а неки веома тешко. За мене је тренутак када сам изгубила свог деду био неизмерно тежак...

Летњи распуст ове године... Као и већина, сваки дан сам углавном излазила напоље са својим друштвом и уживала у летњој чаролији. Са баком, браћом и сестрама сам отишла на Златибор. Једног дана, након ручка смо играли нашу најдражу игру картама у дворишту апартмана. Уживали смо у лепом времену. Све је било одилично до једног тренутка... Мама је разговарала са баком и по њеном изразу лица сам видела да нешто није у реду. Тражила сам да разговарам са мамом, а она ми је рекла да дека болује од јако тешке болести. Моје срце се одмах успаничило, нисам могла да престанем да плачем... Бака ме је све време тешила и покушавала да ми поправи расположење. Међутим, та тужна вест је у мојој глави променила све. Наредног дана смо се договорили да одемо на пикник. Прелепа планинска природа ми је мало разбистрила мисли. Већ следећег дана смо се вратили кући. Брат и ја смо деди направили честитку на којој је на италијанском писало да му желимо оздрављење, јер је деда много волео италијански језик и музику. Отишли смо да га посетимо. Никада нећу заборавити тренутак када сам закорачила у његову собу. Мој увек здрав и добро расположен деда, који нас је увек дочекивао неком шалом, лежао је у кревету, једва покретан, са много лекова поред себе. Тада сам осетила огромну тугу и мало је фалило да се не заплачем, али сам се уздржала, да би ме он видео насмејану са лепом честитком у рукама.

Матија Радовановић, V 1

Радозналост награђена батинама

Радозналост је људска особина коју сви имају у себи. Некима је врло изражена, а неким мала да се ретко кад примети.

За мене су моји другари од малена говорили да сам врло радознао. Увек сам волео да учествујем у свему што се догађало у мојој околини. Моја радозналост углавном је настајала помоћу неких изазова мојих другара. Често ми се дешавало да изводим разне, врло некултурне ствари и доводим себе и своје родитеље у врло непријатне ситуације. Скакање на људе које не познајем, пењање на разне дрвеће великих висина, бацање лопте на кош док други играју, били су само неки моји несташлуци у мом детињству. Једном сам чак и скочио на бину док је концерт био у току, али певач ме је само спустио са позорнице и рекао да не бих смео да будем ту. Најлуђа ствар коју сам урадио била је када смо ишли на утакмицу у Смедерево. Мој тата је возио моја два друга и мене. Играли смо игру „истина и изазов“ и ја сам био изазван да отворим врата у току вожње. Био сам кроз опуштен, мислећи да ћу лако

Покушавала сам да прикријем да ми се руке тресу. Деда се одушевљено честитком и почео да плаче. Када се смирио, некако је дошао до терасе и почео да нас забавља својим шалама. Иако сам се смејала, све време ми се плакало. Када се деда заморио, отишао је да легне, а ми смо кренули кући. У тренутку када смо излазили из зграде, видели смо да се спрема олуја. Тада сам наслутила нешто лоше, нешто што никако нисам желела. Наредне дане сам проводила у дружењу са братом и пријатељима из краја. То ми је пријало и мало опуштало. Наравно, скоро сваког дана смо ишли да посетимо деду. Његово стање је, нажалост, било из дана у дан све горе. У међувремену, брат и ја смо са татом отишли на море. После дивног летовања, пуни утисака, вратили смо се у катастрофалну атмосферу... Када сам сада видела деду, изгледао је јако лоше, бледо и мршаво, кожа му је била смежурана, био је скоро потпуно непокретан. Реченицу: „Како вам је било на мору?“ од муке је једва је изговорио. То што се догађало је било нешто најгоре у мом животу. Ипак, упркос томе, у школу сам кренула широког осмеха и лепо сам се дружила.

Једне вечери, када сам завршила школске обавезе, удобно сам се сместила у кревет. Нисам ни знала у каквом се стању деда налази, јер од обавеза нисам стизала да идем сваки дан у посету, а и мама није волела да идемо, да се не бисмо потресли. Размишљала сам о томе како ћу да наставим са учењем италијанског језика и да ћу једног дана деди да покажем како сам га научила. Заспала сам. У току ноћи осетила сам нежну татину руку како ме покрива. Не знам ни ја како, али сам одмах наслутила нешто јако лоше. Идућег јутра, чим сам се пробудила, видела сам пуну кућу драгих људи и тада сам чула ону кобну вест.

Милица Јечменица, VIIIб

Дуња Ђоковић, V2

отворити и затворити врата. Направили смо план по којем је требало да на првој паузи сви изађемо из кола и када се вратимо у ауто и кренемо, да после минут вожње ја урадим задати изазов. Мислио сам да ће наш план успети, међутим, при великој брзини ја нисам могао да их исконтролишем и врата су се скроз отворила. Тата се у том тренутку толико наљутио на мене да су му образи постали црвени као кошаркашком тренеру Жељку Обрадовићу кад се изнервира. Чим смо стигли у Смедерево, добио сам такве батине да их никад нећу заборавити не зато сто ме тата ударао јако, већ због блама који сам доживео што сам бијен пред другарима.

Радозналост је дивна особина и свакој групи пријатеља треба један врло радознао човек да би она била потпуна. У свему треба имати границу, па тако и у радозности, али за све што радимо треба да знамо да ћемо имати позитивне или негативне последице и зато треба бити врло опрезан.

Ђорђе Радовановић, VIс

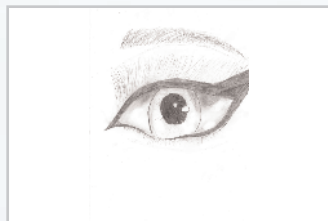
„Човек је ковач своје среће“

Човек је јединствено биће које поседује способност да доноси одлуке, поступа и утиче на своју судбину. Односно, ми имамо моћ да обликујемо свој пут ка срећи.

Прва ствар коју треба разумети је да срећа није коначно стање или циљ, већ је то процес који се одвија постепено. Сваког дана доносимо одлуке које нас воде ка или удаљавају од среће. На пример, можемо одабрати да негативно реагујемо на неправду или тешкоће, што нас само даље удаљава од среће. Међутим, ако изаберемо да се суочимо са изазовима храбро и позитивно, можемо да пронађемо излаз и ојачамо себе на путу ка срећи. Поред наших реакција и наши поступци, такође, одређују нашу судбину. Ако желимо да постигнемо нешто у животу морамо да будемо спремни да уложимо труд, рад и упорност. На пример, ако сањамо о успешној каријери, морамо да учимо, да развијамо своје вештине и преузимамо одговорност за свој напредак. Само тако можемо да створимо прилике које нас воде ка оставарењу наших циљева и срећи.

Иако постоје ствари које су ван наше контроле, ми имамо моћ да утичемо на своју судбину и обликујемо своју срећу. Кроз наше одлуке, поступке и ставове, можемо да створимо позитивне промене у свом животу и остваримо своје циљеве. Судбина не мора да буде унапред одређена, већ треба да постане резултат наше слободне воље и активног учешћа у животу.

Анђела Којић, VIII

Симболика камена у песми „Отаџбина“ Ђуре Јакшића

Када чујем реч – камен, ум ми остаје празан, а у глави се налази слика малог сивог облутка. Међутим, након што сам прочитала ову песму идеја о камену проширила се и на симболику.

Мали, а чврст, камен може представљати земљу Србију. Ова балканска држава, моја отаџбина, пропатила је кроз историју. Велике грабљивице попут: Османског царства, Аустроугарске монархије и Немачке хтеле су да је припоје својој територији и избришу са карте. Нисмо се предали. Ова територија забележила је најкрвавије борбе, највеће јунаке и најсуровије противнике.

Камен може бити и надгробни камен наших предака, оних који су пролили своју крв и оставили своје кости, зарад сигурности својих потомака и зарад опстанка своје земље.

Још један симбол јесте граница Србије. Попут Кинеског зида, она штити свој народ и ствара непријатељу несавладиву препреку. Чврсти бедеми поносно стоје обасјани сунцем, јер знају да, иза њих, спремни за рат чуче најхрабрији хероји. Онај ко се устремно на Србију посустаје пред њима, повлачи се када схвати да му мој борбени народ неће дозволити да настави своју опсаду.

Камен – синоним за постојаност, моћ, одржаност без обзира на време које разара, одличан је симбол за моју домовину. Од сада, када чујем реч камен, сетићу се поноса који ме краси јер сам Српкиња и јер ме храбри преци чувају у сваком тренутку.

Анђелика Вуковић, VIII

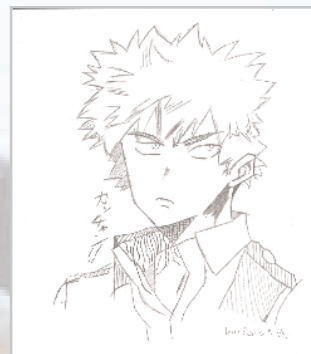
Моја бајка Чудновити

Била једном девојчица Лара која је имала свог невидљивог пријатеља Чудновитог.

Он је увек био уз њу. Али имао је један проблем, када год би Лара желела да упозна пријатеље са Чудновитим сви би јој се смејали. Она никада није знала зашто. За њу је он био леп дечак браон косе и лепих плавих очију. Мислила је да ће се свидети неким њеним другарицама, али ништа од тога. Лара је била дружељубива, добра, паметна, лепа, понекад и заљубљена. Једног дана она и Чудновити су се шетали шумом, али мало су скренули са пута. Када су погледали око себе видели су густу језиву шуму. На тренутак Лара је била уплашена, али Чудновити јој је рекао да се не брине да ће све бити уреду. У том тренутку се појавила свиња прождрљивац. Свиња прождрљивац је била једна звер са девет очију, две задње ноге и три шапе са огромним канцама. Лара се много уплашила јер је мислила да оваква бића не постоје. Али њен пријатељ Чудновити је био храбар. Његова невидљивост је била јако корисна у оваквој ситуацији. Узео је велику грану и почео да удара звер. Звер се окретала и ударала, али то јој ништа није значило јер га није видела. Храбри дечак је поразео звер. Девојчица је схватила да не треба да је занима шта други мисле о Чудновитом јер је он за њу прави јунак. Те њене мисли и њена искреност претворили су Чудновитог у правог, лепог и паметног дечака. Лару је то учинило јако срећном. Када су одрасли нису били само пријатељи.

Живели су срећно до краја живота.

Неда Ковачевић, V2

Петар Перић, VIII

Судбина или слобода избора као одреднице човековог живота

Срећа, шта је то срећа? Мислим да је срећа дар Божији. Нешто што човек добије као награду са неко добро учињено дело.

Човек је, уз Божију помоћ, ковач своје среће. Од најранијег детињства, тежимо да будемо што успешнији, имамо неке своје циљеве. Али, да би све то остварили, поред упорности и сталног рада, непоходна је, наравно, и срећа. У животу се треба радovati малим стварима и бити захвалан на томе. Најбољи пример за то су деца, која су срећна док се играју, безазлено и наивно. Несвесни патње, бола и пролазности. Понекад одрасли треба да уче од нас деце. Да се радују малим стварима, да се смеју и буду срећни сваког дана. Јер срећа је ствар избора. Да ли судбина постоји или човек има слободу сопственог избора, индивидуална је ствар и мишљење. Знамо само да позитивним размишљањем може много тога да се постигне и да је то кључ успеха.

Треба умети бити срећан!

Никола Милосављевић, VIII

Поглед на старе фотографије

Једног јутра мајка ми је рекла да однесем неке кутије на таван где сам нашао старе фотографије.

Оставио сам кутије и на поду сам видео три фотографије. Када сам их погледао, пробудиле су ми старо сећање. На првој фотографији сам био ја као мали. Држим моју змију испред прабабине старе куће, у Зеокама, које, нажалост, више нема.

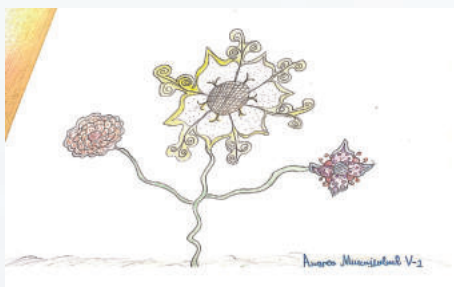
Сећам се тог дана као да је јуче било. Играо сам се испред куће. Тада сам наишао на ту змију мислећи да је то једна глиста. Узео сам је и однео у кућу. Када сам је донео, сви су се смејали, а мени ништа није било јасно. Нисам знао да носим змију. Одмах су пожурили да ме сликају и онда су ми рекли да то није глиста него змија. Ја сам је одмах бацио јер сам се много плашио змија као мали.

На другој слици су били мој деда и његов рођени брат како играју шах у кући. Сећам се како ми је баба причала да су умели и по четири - пет сати да седе и да играју. Причала ми је и да би се каткад посвађали. Сећам како ме је деда учио да играм шах, али, колико год да сам био добар, никада нисам могао да га победим, а деда ме никад није пуштао.

Трећа фотографија је била из мог првог разреда када смо се сви заједно сликали. То ми је пробудило успомене како смо се само дружили, играли и нисмо бринули ни о чему, нисмо морали да учимо, само смо уживали. Јако ми недостаје то време.

Поглед на те фотографије пробудило је много лепих осећања у мени па сам потражио још више старих фотографија.

Огњен Ранковић, VIII₂

Андреа Михајловић, V₂

Моја другарица

Моја најбоља другарица се зове Нина Милић, она живи у Лазаревцу, има девет година и идемо у исто одељење.

Од првог дана нашег познанства знала сам да ће ми она бити права пријатељица. Њена благо таласаста коса прекрива њено умиљато лице. Љупка је и дивна. Има лепе браон очи. Витка је и лепо се облачи. У школи проводимо највише времена. Сваки слободан тренутак између часова волимо да искористимо за игру и разговор. Увек је расположена да помогне мени и нашим другарима. Она је некад стидљива, а некад насмејана и спремна за шалу. Стално једна другој препричавамо неке занимљивости које нам се дешавају када нисмо у школи. Она воли да слуша моје приче са такмичења са плеса. Нина и ја имамо доста заједничких особина. Иначе, наши родитељи имају иста имена, а моја рођена сестра се исто зове Нина.

Своју другарицу Нину волим јер је искрена и културна девојчица. Сваком бих пожелела једно такво лепо пријатељство пуно љубави и пажње.

Андреа Нерић, III₆

Јован Мојсевић, V₂

Пронашла сам своју кутију успомена из основне школе

„У њој чувај успомене”, рекла ми је мама кад ми је предала ту бледо розе кутију у руке. „Шта ли су то успомене”, помислила сам и пожелела да се цела увучем унутра. И навучем поклопац преко.

Толико је кутија изгледала велико у односу на мене. Био је то први дан мог првог разреда. Кутија је била празна. Држала сам је испод кревета док смо живели код баке. У њу бих повремено стављала оно што сам желела да сачувам. Оно што за мене има вредност. То су углавном били неки папирићи с порукама најбољих другарица. Или слике са приредби и школских такмичења. Нисам претерано размишљала о успоменама. Само сам понекад отварала поклопац и унутра стављала оно што ми је било жао да бацим. Временом је кутија бледела, а ја сам је украшавала. Од бледо розе кутије за ђака првака, она је постала диско шкриња прекривена шљокицама. Међутим, пре неколико година када смо се селили у наш стан, кутија се изгубила. Нестала је у селидби. Неко време сам је тражила, а онда сам заборавила на њу. Појавила се баш кад треба. На почетку мог осмог разреда. Била је затрпана теглама за ајвар у бакином подруму. Чекала је прави тренутак да засија. Отворила сам је на тераси. На септембарском сунцу које је обасјало све оно што некад нисам знала да се зову успомене. Поклоњену, изгрицкану графитну оловку која ми је остала од другарице која је у другом разреду отишла у иностранство. И машинска маска када смо се сви маскирали у рођенданске поклоне. Гомиле згужваних папирића с порукама које смо једни другима на часовима добацивали, а које су шифровано значиле симпатије, али и где идемо да купимо ужину. Кутија је и даље мирисала на миришљаве гумице које сам толико обожавала да их нисам ни користила него сам их чувала. На сликама смо били мали, смотани клинци. С некима се сада видим тек у пролазу, а на сликама смо загрљени. У прошлом времену када смо веровали да је тај тренутак читава наша вечност. У кутији је и мој металофон. Обожавала сам га иако сам толико невешто свирала да сам излућивала укућане и комшијског пса који би на сав глас завијао када ме чује. Ту су и фигурице које сам правила, и слике које сам сликала на часовима ликовног.

Ту сам читаву ја. Као да сам се увукла у кутију са све навученим поклопцем. А нисам. Остала сам изван ње, али је она сачувала све оно што ми је било важно. Моја кутија успомена из основне школе ускоро завршава своју сврху. Следећу ћу сама одабрати. Довољно велику да ја оволика могу да се увучем у њу и сачувам се од заборава.

Нађа Павловић, VIII₂

Моје право на слободан лет

Слобода је основно право сваког људског бића. Без обзира на то ко смо и одакле смо, сви имамо право летети и истраживати свет из ваздуха. Летење нам пружа прилику да се осећамо слободно као птице које се слободно крећу небом.

За мене летење је незамењиво. Сваки пут, кад полетим, осећам као да се ослобађам свих својих проблема и брига. Поглед на свет из ваздуха је стварно невероватан. Планински врхови, реке, плаже и долине чине се нестварним. Поред очаравајућег погледа на природу, летење ме учи важним лекцијама – да треба да будем пажљива, стрпљива, како се понашати према одређеним особама и, оно што је за мене најбитније, увек треба имати други план, у случају да први не успе. Летење ми, такође, пружа прилику да се повежем са другим људима који мисле исто као ја. Међутим, моје право на слободан лет често је ограничено. Лоше време, високи трошкови, недостатак опреме. Само ово је довољно да многи људи одустану од свог слободног лета.

Зато мислим да је важно да се боримо за наша права. Да се боримо против свих препрека које нас спречавају у летењу. Такође, морамо се борити да сачувамо природу, иначе нећемо моћи да гледамо очаравајуће пејзаже. Баш зато треба да се боримо за ово право и омогућити да постане доступно за све људе који желе летети и истраживати из ваздуха.

Сања Ђинђић, VIIIз

Петра Павићевић, VIIз

Дан је почео као и сваки други

Дан је почео као и сваки други, зубато сунце ме је пробудило из сна. Прва слика коју сам угледала била је иста као и сваког јутра. Кроз замагљени прозор у даљини видело се дрвеће са којег пада суво лишће, трава са које капље роса и чује се комшијин пас који јауче завезан на ланцу, тражећи храну и воду.

Као и сваког другог јутра, остала сам у кревету посматрајући како зора улази у моју собу и полако у њу уноси живот. Зраци сунца падали су на моју стару дрвену комоду и слике које се на њој налазе. Мраз је полако продирао у кућу, кроз наше застареле шупље прозоре. Лежала сам покривена својим омиљеним покривачем и само ћутала. Волим ту јутарњу тишину коју прекида комшијин гладни пас, неколико врана на осушеним гранама дрвећа и капљица воде које се сливају са мог прозора и падају на сваких десет секунди. Та тишина у мени ствара мир који је доказ јутра и који ми представља омиљени део дана. Овако почиње сваки мој дан, па је тако почео и овај. Све је исто, ништа се не мења. Исте емоције, исте слике, исти звук тишине, исти осећаји, све је једнолично. Још једно јутро, још један дан у низу који има исти почетак, али различит крај. Сваки дан, сваки филм, свако прича може почети, али сваки од њих, сваки ће се другачије завршити.

Сваки дан има причу, свој другачији крај. Јер у томе је поента.

Сташа Ристивојевић, VIIIз

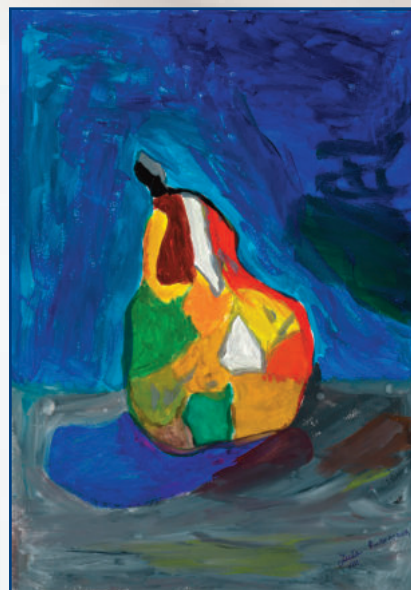
Свет без технологије

Сматрам да би свет без технологије био много лепше место. Људи би се више дружили и било би много мање свађа и расправа.

Технологија је упропастила народ. Превише је насиља на друштвеним мрежама, никада нећу разумети сврху тога. Зашто људи имају потребу да вређају друге. Сви су исти. Другачија боја коже, националност, вера. Ништа нам не може дати за право да вређамо друге. Мислим да би се у томе видела највећа промена када не би било технологије. О друштвеним мрежама, где људи наговарају једни друге на свакаке глупости и будалаштине, нећу ни да причам. Много живота је изгубљено из тог разлога. Да нема телефона, рачунара, таблета и других уређаја све би било боље. Људи би били много здравији. Телефони штете вид, зраче. Људи су непокретни, не у буквалном смислу, али највише времена проводимо користећи сву ту технологију. Пре су се људи много више кретали, шетали, причали, били су у природи много више него ми данас. Били су вреднији. Данас, на планети има можда десет процената људи који су стварно вредни, иако сви за себе мислимо да смо добри у свему и да све добро радимо, то заправо није тако. Много људи не прихвата ту чињеницу, али полако се претварамо у паразите. Све нам је на дохват руке и можемо само да лежимо, а опет нам је све при руци. Посао може да се обавља преко телефона и рачунара, храну можемо да наручимо и донесу нам испред врата. Овакво стање је жалосно, циљ је свима да технологија напредује, али у неку руку то није добро. Требало би више да се дружимо, као што су људи пре нас. Били су способнији, паметнији, мање су се свађали и завађали. Сада се свађамо као да нам људи и пријатељи никад неће требати, као да ћемо заувек моћи сами све. Не могу да верујем да неко размишља тако. Нико му не треба, телефон му је центар света. Требало би да будемо физички активни. Телефон је штетан и за психу. Постали смо зависни од те мале кутије која нам је променила живот. Размишљамо само о телефону, књиге чита тридесет процената људи на планети. Можда је циљ и био да нам свима падне ниво интелигенције, тад ће моћи да нас контролишу.

Све би било много боље и лепше када би се појавио неко ко ће променити тренутно стање, неко ко ће пробудити овај народ и када бисмо се дозвали памети. Технологија нас је докрајчала.

Лана Гордић, VIIIз

Јакша Филиповић, VIIз

Дрхтао ми је глас, не од страха, већ од узбуђења

Сви људи су барем једном дрхтали од узбуђења. И ја сам такође, али је било веома неочекивано.

Враћала сам се са великог одмора и видела једног предивног дечака. Лептирићи су ми се вртели у стомаку и помислила сам како је он уставри леп. Има јако слатку браон косу, која делује јако мекано, најлепше смеђе очи и нижи је од мене. Рекла сам другарици да ми је баш слатка и да ми се свиђа. Пролазили су дани, а моје срце је јако хтело да му признам моја осећања.

Био је мали одмор и изашла сам испред учионице и причала са другарицом. Ту је било неких из његовог одељења и неких из мог. Моја другарица која иде са њим у одељење га је тада извела из учионице и довела га до мене. Нисам знала шта се дешава у мислима ми је пролазило хиљаду речи и осећала сам се веома збуњено, а на неки начин и узбуђено. Он је пришао до мене и моја другарица ме је охрабрила речима: „Хајде Анђела”. Сви су гледали зачуђено, а ја сам се тресла од узбуђења. Питала сам га да ли може да дође са стране на секунд јер нисам баш хтела да му кажем то пред свима. Он ме је гледао зачуђено, али је ипак кренуо за мном.

Пре тога су ми Алекса и Павле, моји најбољи другари, рекли шта отприлике да му кажем јер они тај дан нису били у школи. Док сам причала са њим, срце ми је куцало и руке су ми се тресле од узбуђења. Причала сам све како су ми Алекса и Павле рекли и коначно сам изговорила ту реченицу: „Свиђаш ми се” док ми је глас дрхтао. Он ме је погледао зачуђено и рекао: „Штаааааа?” и после тога се благо насмешио. Отрчала сам у учионицу и скоро су сви гледали у нас док причамо. Села сам на столицу тресла се јер нисам могла да верујем шта се управо догодило. Дани су пролазили, а он ме је често гледао и увек кад би прошао поред мене насмешио би се оним његовим најслађим осмехом. Волим га баш таквог какав јесте и увек ћу га волети.

Иако сам дрхтао од узбуђења, схватила сам да увек треба слушати своје срце и никад не одустајати.

Анђела Васић, VI6

Андреа Михајловић, V2

Задивљен посматрач јесење ливаде

Описана је у многим причама и песмама. Насликана је вештим рукама многих сликара. Међутим, ништа је у потпуности не може дочарати као када је видиш и осетиш.

Чаробно пространство без граница, ливада је за мене нешто нестварно. Полако долази јесен, па свој зелени покривач који је попут најмекшег вуненог тепиха свлачи и облачи нови. У њој се тајанствено скривају, као бисери, главице белих рада и главице жутих, као да је сунце залутало у траву, маслачака. Стабљике жутих, плавих и црвених цветова такмиче се по висини, у жељи да буду примећене. Нађу се ту и неке вредне и марљиве пчелице које сишу његов преостали, слатки нектар. Сваки пут када сам на ливади или у њеној близини осетим мирис који ми опија и душу и тело. Скоро увек на ливади има једно усамљено дрво које је као див из бајке. Са једне стране одаје знак да је заштитник ливаде, а опет и употпуњава њену лепоту. Иза оних преосталих листова скривају се птичице које својом веселом песмом оживљавају целу ливаду. Све је мање шарених лептирића који изгледају као да је дуга залутала у траву.

Сва божанства која је природа створила морамо чувати као благо. Не смемо их уништавати јер уништавајући њих уништавамо и сами себе.

Теодор Дамјанов, VII4

Дуња Ђоковић, V2

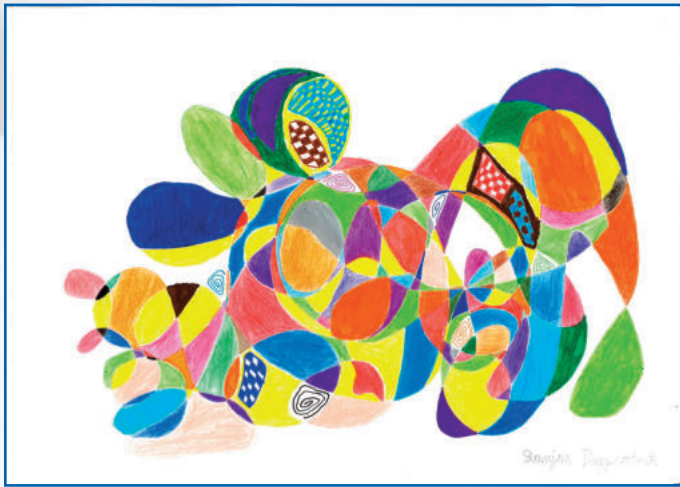
Моја другарица

Моја најбоља другарица се зове Нина Милић, она живи у Лазаревцу, има девет година и идемо у исто одељење.

Од првог дана нашег познанства знала сам да ће ми она бити права пријатељица. Њена благо таласаста коса прекрива њено умилјато лице. Љупка је и дивна. Има лепе браон очи. Витка је и лепо се облачи. У школи проводимо највише времена. Сваки слободан тренутак између часова волимо да искористимо за игру и разговор. Увек је расположена да помогне мени и нашим другарима. Она је некад стидљива, а некад насмејана и спремна за шалу. Стално једна другој препричавамо неке занимљивости које нам се дешавају када нисмо у школи. Она воли да слуша моје приче са такмичења са плеса. Нина и ја имамо доста заједничких особина. Иначе, наши родитељи имају иста имена, а моја рођена сестра се исто зове Нина.

Своју другарицу Нину волим јер је искрена и културна девојчица. Сваком бих пожелела једно такво лепо пријатељство пуно љубави и пажње.

Андреа Нерић, III6

Дамјан Радуловић, V3

Мој сусрет са чаробњаком

Пре неколико дана бака ме је питала да јој уберем шумске јагоде за џем. Када сам стигла у шуму, угледала сам неку чудну капу и кренула сам ка њој. Пипнула сам је и из ње је изашао неки необични старац.

Старац је био обучен у неки дугачки капут тамноплаве боје и имао је шешир исте боје. Имао је дугу седу браду и чудан штап у руци и по томе сам видела да је чаробњак. Био је дан и он није изгледао страшно, само ме је одмерио од главе до пете и рекао да дођем сутра у исто време на исто место. Пипнуо је куглу на свом штапу и одмах нестао. Никоје ништа нисам говорила јер сам знала да ће бити забринути. Када је дошло време да идем у шуму, рекла сам баки да идем у шетњу. Чаробњак ме је чекао. „Видим да желиш да се боље упознамо”, рекао ми је. „Да ли желиш да идемо у неку авантуру?” „Наравно, само морам да се јавим баки”, одговорила сам му. „Не! Не смеш никоме да говориш о овоме”, упозорио ме је. „Не брине, само стави руку на ову куглу и немој да се плашиш”, рекао ми је. Кугла је била зелене боје и светлוצала је. Када сам ставила руку на њу, полетели смо и нашли се у неком тунелу. После пар минута стигли смо у прашуму где смо срели његовог старог друга. Рекао нам је да му је чудовиште украло чаробни прстен без ког не може да путује кроз време. „Ми ћемо ти помоћи да вратиш прстен”, рекао му је чаробњак. Упозорио нас је на три препреке које морамо да пређемо да бисмо дошли до чудовишта: река пуна алигатора, пећина у којој живе слепи мишеви и борба са горилом. Била сам уплашена, али сам веровала да ћемо успети. Након дужег ходања стигли смо до реке где су алигатори спавали плутајући по води. Чаробњак је предложио да станемо на њих и тако пређемо реку. После неког времена стигли смо до пећине. Смислили смо да узмемо грање и правимо се да смо само два жбуна. Слепи мишеви нас нису приметили и тако смо прошли пећину. „Како да победимо горилу?”, питао ме је чаробњак. „Ја ћу јој одвући пажњу, а ти јој вежи ноге и руке”, рекла сам му. Када смо и то прешли, видели смо замак где је живело чудовиште. Понудила сам му моју нарукваницу од цвеха у замену за прстен и оно је пристало. Вратили смо прстен чаробњаковом пријатељу и он нам се захвалио.

Чаробњак нас је сликао чаробним апаратом на крају и ту слику сам само ја могла да видим. Тако се наша чудесна авантура завршила, а ја сам научила да увек треба помагати људима у невољи.

Личност коју ценим и поштујем

Ценим и поштујем све особе које су старије од мене, тако сам васпитана. Издвојићу једну особу која је за мене посебна и пуно ми значи. То је мој деда Миодраг, звани Брка јер има велике бркове као Марко Краљевић. Њега сви воле, увек је насмејан и расположен.

Деда Брка је у пензији, али човек који и даље ради од јутра до мрака. Живи на селу, има свој воћњак и њиве. Његова седа коса и бели бркови говоре о његовом великом животном искуству. Али и поред својих година, он је још живахан и окретан, спретан човек. Много је вредан и ужива док ради у свом воћњаку. Спреман је да помогне сваком комшији.

Дивим се његовој снази и упорности и жељи за радом под старе дане. Могао би да живи код нас у граду и да одмори своје старе руке. Он воли село, животиње и природу и то га чини срећним и задовољним.

Имао је тешко детињство, одрастао је без оца и мајке, зато је мојој мами и тетци пружио дивно детињство и подарио све оно што није имао он, угодан живот.

Мој деда је нежан и племенит, добар према свима, а нарочито према мени и мојој браћи од тетке. Све нас подједнако воли и пружа нам исту пажњу. Уме да подвикне кад претрамо са нашим дечијим несташлוצима.

Ту је да те саслуша, да ти помогне ако имаш неки проблем. За њега моја мама каже да је стари мудрац.

Мој деда је велики и племенитог срца, вредан и сваком би помогао, тако га је живот научио. У мени изазива огромно дивљење и поштовање. Заменио ми је оца којег нисам упознала. Много га волим и ценим и надам се да ће живети још дуго, дуго, дуго...

Магдалена Вучковић, VI1

Сами бирамо свој пут или судбина меша карте, а ми само играмо

У животу се често суочавамо с изазовима и одлукама које обликују и одређују нашу судбину.

Понекад се питамо да ли смо само играчи у игри судбине или имамо стварну контролу над својим животима. Испод површине, свако од нас доноси одлуке које обликују наш пут и судбину. Сваког јутра кад се пробудимо ми смо ти који ћемо да одлучимо како ћемо провести дан. У том смислу бирамо свој пут. Сваку одлуку, корак који направимо то је наша слободна воља.

Исто тако, не можемо да занемаримо чињеницу да постоје неки фактори који су изван наше личне контроле. Наши избори, мали или велики, чине темељ наше будућности. Судбина нас не може задесити на начине на које не можемо да се одбранимо од ње. То је попут игре карата, где ми не знамо која ће карта бити понуђена, али можемо одлучити како ћемо одиграти. То је наша слободна воља која нас води према одређеној судбини. Сами бирамо свој пут у оквиру понуђених и доступних опција. А ми морамо да се носимо са тим шта нам живот пружа. У животу морамо да научимо да се изборимо и пажљиво бирамо свој пут. Некада нам судбина меша карте, али ми треба да се изборимо с тим како бисмо изашли као победници.

Суштина је да иако не можемо да бирамо или контролишемо свој живот и све око њега, можемо да контролишемо одговоре на животна питања и изазове.

Укратко, живот је комбинација случајност и наших избора. Ми смо на крају крајева играчи у нашим животима, а живот који нам пружа одређену карту одређује нашу судбину.

Иако уморна, наставила сам даље

У свему у животу најтеже је почети и испунити нешто до краја. Тако је и на овом писменом задатку, али и у великом делу мог живота, а то је музика.

Од своје пете године желела сам да свирам клавир. Било је јако тешко убедити моју маму да ја стварно то желим и да ме та идеја неће проћи као и свака друга, безвезна, дечија мисао. Чак и она сама ми је скоро признала да није веровала у мене. Мојим напорним трудом, већ четири године сам ученица музичке школе „Марко Тајчевић“. Из године у годину схватам да је све теже, али не одустајем. Једног дана, када сам била други разред музичке школе, наставница ме је питала да ли желим да учествујем на интерном часу. Објаснила ми је да је то као мали концерт који се одржава у школи. Одмах сам прихватила, мислећи да је то лако. Уз помоћ наставнице изабрала сам композицију која тада за мене није уопште била лака. Спремала сам се данима, била сам сигурна у себе. Тог уторка поподне, којег нећу никад заборавити, дошла сам у омиљеној хаљиници, пресрећна. Сала се све више пунила. Када сам се попела на малу бину на којој се налазио концертни клавир, почело је да ми се чини да има дупло више људи. Поклонила сам се и почела да свирам. Композиција је била дужа него икад, а дирке још тврђе. Направила сам малу грешку, коју вероватно нико сем мене није чуо. Мислила сам да се тај тренутак никад неће завршити. Дошла сам до краја, устала, поклонила се и сишла са бине. Тек кад сам села са стране схватила сам да је број људи је био исти као раније и да је све то трајало три минута, а не читаву вечност! Исто ми се десило и пре неколико дана, али сам била опуштенија и све се добро завршило. Тренутно ми је тешко због свих обавеза, морам много да вежбам, али овим саставом обећавам да ћу се трудити што више могу да завршим музичку школу, јер сам то одувек желела!

Никад не треба одустајати ни када је у питању обичан писмени задатак, али ни кад је у питању највећа жеља! Све можемо да успемо када то стварно желимо!

Лана Радовић, VI6

Имам и ја своју Спасенију

Лепо је имати друга и бити неке друг. Дуго ми је требало да схватим да друг као реч и нема неко значење, ако на делу не покажемо да то заиста и јесмо.

Леп и сунчан дан. Пун жеље и наде изашао сам напоље да тражим некога са ким бих могао да играм фудбал. Чим сам стигао угледао сам групу дечака који последњим атомима снаге јуре за лоптом и труде се да им свака утакмица буде занимљива. Један дечак, чим ме је угледао видео је да сам жељан игре. Знао је да ретко пуштају странце у игру, али ме је, испуњен неким чудним осећањем упитао да ли желим да им се придружим. Сјај у мојим очима и велики осмех на мом лицу дали су му одговор. Када су његови другови то сазнали, затрпали су га лавином питања и коментара. Шта ти је пало на памет? Да ли си полудео? Шта ће нам тај „странац“? Некада сјај, а сада туга у мојим очима и оборен поглед мога лица натерали су га да каже да ће напустити утакмицу ако ме не пусте. Није одустајао, нити се кајао. После неког времена игра је настављена са једним чланом више.

Увек је исправно помоћи некоме у невољи. Свако има своју Спасенију која је увек ту, али ће се открити када нам буде потребна.

Теодор Дамјанов, VI4

Дамјан Радуловић, V3

Човек је ковач своје среће

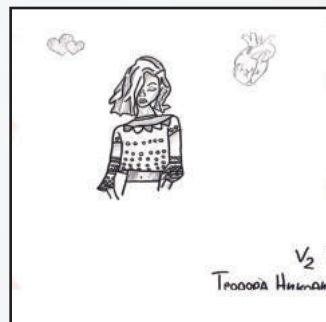
Срећа је емотивно стање које карактерише осећање радости, задовољства и испуњења.

Кренимо од самог рођења. Мислим да је божија воља какве ћемо родитеље имати. Ако имате срећну, хармоничну породицу пуну подршке и ви ћете бити срећни. Кроз детињство нас они држе за руке, науче нас да ходамо, причамо, једемо. Подигну нас када паднемо. Ту су и њихови савети о којима морамо добро да размислимо.

Често ми родитељи говоре да сам сама ковач среће, да пронађем оно што ме усрећује и да се окружим само оним људима који ми стављају осмех на лице. Прочитала сам негде да је за успех потребно само десет посто талента, а да је све остало вежбање, рад, упорност, воља и жеља за успехом. И управу са. За мој досадашњи успех у школи било ми је потребно доста сати учења, вежбања и понављања. Колико пута сам морала да се одрекнем одласка напоље, дружења са другарицама и дружења са родитељима. Сунчани и леви дани, а ја седим у соби и учим. Било је дана када сам сумњала у себе, у своје способности. Тада ми је било најтеже. Али научила сам да се охрабрим и верујем у себе. Све се може кад се хоће. Треба само своје мисли преобликовати на позитивнији начин. Често имамо склоности да више пажње посветимо лошим, него добрим стварима. То може утицати на све, од тога како доносимо одлуке до самог нашег успеха. Само треба реално да сагледамо догађаје. Да нисам вредно учила и вежбала и била усредсређена на успех не бих га ни постигла.

Ковач је занатлија који кује метал и прави разне предмете. И ја сам ковач, али не метала, већ своје среће. Своју срећу коваћу од свог талента, рада, учења, вежбања, упорности. До сада сам задовољна и срећна, а уверена сам да ће и у будућности тако бити. Јер ја сам успешан ковач.

Анђелина Ђурић, VIII2

Теодора Никодиновић, V2

Ликовни кутак активности

Анка Стојановић, наставница ликовне културе

Музички тобоган

Ове године „Музички тобоган” је био нешто другачији него претходних година. Игре су биле прилагођене узрасту ученика и базирале су се на знању и умећу из три наставна предмета - физичко васпитање, музичка и ликовна култура.

Уметност у акцији, постављање нових стандарда, нових игара, промовисање уметности.

Ученици седмог и осмог разреда, који су били подељени у две групе А и Б смене, вешто су се такмичили. А смену су представљали: Душан Ђорђевић VIII₁, Мина Милојевић VIII₂, Алекса Миливојевић VII₃ и Софија Поповић VII₁, а Б смену: Јелена Милидраговић VIII₃, Лана Деновић VII₂, Андреј Матић VII₄ и Алекса Гавриловић VIII₂.

Ученици су по први пут имали задатак да уживо на бини цртају кроз задате игре.

Екипама је било представљено уметничко дело и било је потребно да га најверодостојније представе, гледајући оригиналну слику. Цртали су у пару тушем и четком, на основу ликовног дела Саве Шумановића, зимски пејзаж, за 7 минута.

Сава Шумановић (1896-1942), сматра се једним од најзначајнијих сликара српске уметности двадесетог века. Сава је на слици представио пејзаж Шида, ово дело је настало пре 82 године.

Код наших ученица је то изгледало овако:

Мина Милојевић и Софија Поповић

Јелена Милидраговић и Лана Деновић

Друга игра коју је било потребно визуелно представити је илустрација на основу звука, односно музике коју су ученици имали прилику да чују. Ово је изузетно захтевна игра где је било потребно да се звук визуализује. Уз музику су ученици цртали на хамеру тушем и четком уз ограничено време док траје део нумере, а то је било 4 минута. Такмичари су слушали Фантастичну симфонију, пети, последњи став, Вештичије посело - *Larghetto, allegro*, дело француског композитора Ектора Берлиоза. Музички приказ визије сахране младог уметника којој и он сам присуствује. На њој су бројне вештице и утваре, музика је испуњена крицима и церекањем... После туробног приказа теме из реквијема *Dies irae* (Дан гнева) коју предводе звона и бас-тубе, његова вољена – сада до гротескне карикатуре изобличена фиксна идеја – хвата се у вештичије коло и губи свој идеални лик. То је сад гротескна игра вештица и сенки. Она постаје све бурнија и у самој завршници, окончава се снажним фанфарама. Ова прича је прилично застрашујућа, ученици су то показали и кроз своје цртеже. Драматични цртежи који са собом носе разне врсте линија јасно показују јачину звука.

Група такмичара А смене

Група такмичара Б смене

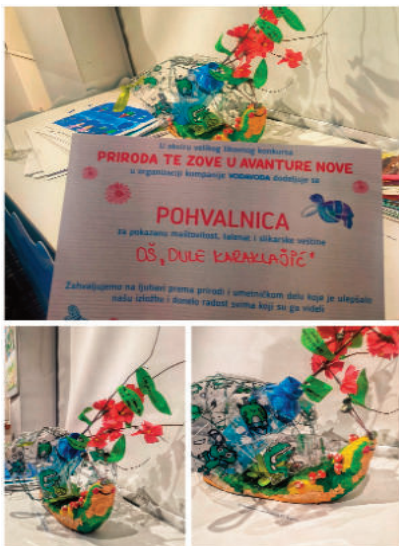
Уз ове две игре на Новогодишњем Музичком тобогану су се нашле и пантомима, слушање музике (на основу које такмичари погађају из које државе потиче нумера).

Победници су били ученици А смене. Сви учесници су били награђени новогодишњим пакетићима.

Природа те зове у авантуре нове

У оквиру великог ликовног конкурса „Природа те зове у авантуре нове” у организацији компаније Вода Вода, ученици I₁ су били похваљени за показану маштовитост, таленат и сликарске вештине. Тим поводом је њихов рад био изабран да буде на великој изложби МТС дворане у Београду.

Уз сарадњу њихових учитељица Оливере Иванковић и Марије Штрбац, овај ликовни рад, односно инсталацију, пратила је причу коју је написала Снежана Кезовић:

Природа те зове у авантуре нове

ЛИЦА: ВУКАШИН, МАША, ХРИСТИЈАНА, АНДРЕА, СЕЛЕНА И УЧИТЕЉИЦА

(Учионица првог разреда. Мали одмор је. Нико не седи на месту. Неко пише по табли, неко пева, него игра...)

УЧИТЕЉИЦА: (Улази у учионицу) Добар дан, децо. (Подиже руку увис. У руци је флашица воде.)

ВУКАШИН: Немојте да нас полијете, учитељице, немојте. (Смеје се док пише по табли.)

ХРИСТИЈАНА: Нисмо жедни, учитељице.

АНДРЕА: Што држите ту флашицу? Хоћете да је баците?

(Учитељица оставља флашицу на сто. Деца седају на своја места.)

УЧИТЕЉИЦА: Објаснићу вам све. Желим да прво сви затворите очи. (Ученици држе очи затворене.) Таааако. Не отварајте очи док вам не кажем. Рећи ћу вам једну реч, а ви ћете ми рећи прво на шта сте помислили. Када вам кажем да отворите очи, тада ћете ми рећи. Јесте ли разумели?

ДЕЦА: Јесмо, јесмо, да.

УЧИТЕЉИЦА: Сада пажљиво слушајте. Та реч је... вода. (Тишина) Отворите сад очи. (Сви подижу руке, јављају се.)

ВУКАШИН: Ја сам прво помислио на пужа. Учитељице, видео сам прошле године у дворишту после кише баш великог пужа. Ја волим пужеве. Кад прође киша, они изађу и ја их скупљам у пластична колица и возим их по дворишту. Пужеви воле воду, па их вратим после неколико кругова.

ХРИСТИЈАНА: Учитељице, ја сам заборавила на шта сам помислила, али сада сам помислила на жабе. Оне исто воле воду као и пужеви. Моја баба се плаши жабе. Скаче овако... (Показује како баба скаче. Сви се смеју.)

СЕЛЕНА: А моја баба је мени рецитовала неку песму „Седи жаба сама на листу локвања”. Ја сам видела локвањ. Из њега сам хтела да

пијем воду, али ми нису дали.

МАША: Е, а ја сам помислила на печурке. После кише их има пуно у шуми. Учитељице, што печурке тада расту, што пужеви и жабе тада излазе?

УЧИТЕЉИЦА: Вода им даје живот. Она је јако важна. Без ње не бисмо могли да живимо.

ХРИСТИЈАНА: Можемо ли сада сви да скачемо као жабе? (Сви крећу да скачу и пре него што је учитељица одговорила.)

УЧИТЕЉИЦА: Добро, добро, сад се вратите на места јер имам један јако важан задатак за вас. Требало би сада све то некако да представимо, то јест, да нацртамо пужа, локвањ, жабе, а можемо и да направимо нешто што подсећа на све то о чему сте причали. Имате ли идеју како бисмо то урадили. Како да почнемо?

МАША: Почећемо од ове флашице воде коју сте донели. Она је главна. Она је живот.

СЕЛЕНА: За мене је живот моја кућа. Без ње не бих могла да живим. ВУКАШИН: Учитељице, онај пуж је имао баш веееееелику кућу. (Шири руке колико може. Сви се смеју.) Могли бисмо све да ставимо у његову кућу. И печурке и локвањ и жабе и флашицу... Све што желимо и онда могу сви да се друже, да живе и да буду срећни.

ХРИСТИЈАНА: И жабама можемо да дамо имена и да замишљамо како се играју.

АНДРЕА: Нисам ја ништа рекла, учитељице. Мислим и да цвеће расте због воде, и лишће и цвеће. Ја волим да дајем цвећу воду и да после гледам како расте. Имам пластичну кофицу, сипам воду у њу и тако заливам цвеће у дворишту.

УЧИТЕЉИЦА: Одличне су вам идеје. Хајде сада да направимо све то о чему сте причали.

(Од материјала који су имали у учионици, деца праве „живот”. Радују се, певају, скачу.)

УЧИТЕЉИЦА: Шта да напишем на лишћу? Шта је вода, како да је опишемо?

АНДРЕА: Она се креће, тече, жубори.

СЕЛЕНА: Она пада, пљушти, румори.

ХРИСТИЈАНА: Она је гласна, бучна ил тиша.

МАША: Она је поток, море ил киша.

ВУКАШИН: Она је потоп.

СЕЛЕНА: Она је спас.

УЧИТЕЉИЦА: Она је нови живот за нас.

Овим пројектом, покушали смо да илуструјемо причу која прати скулптуру. Подстакнути на промишљање о главном састојку флуиду живих бића, води.

Ученици су користили разне материјале, као почетни предмет флашица Вода Вода око које се формирала скулптура. Тело пужа од папира лепљен туткалом, који је облепљен пластелином, док је кућица пужа конструисана жицом. На тој жици је илустрована јединствена забава и активности које кроз машту обављају жабе.

Јединствене илустрације жаба, рађене су акрилним фломастерима на плексигласу. Грану смо пронашли у школском дворишту, цветове смо направили од папира као и лиске на којима смо остављали поруке.

Ученици I₁
Селена Максимовић
Андреа Марковић
Маша Миленковић
Христијана Петковић
Вукашин Ристановић

Мурал

У марту 2023. кабинет ликовне културе је добио нови мурал који је урадила ученица VII^з, Лана Деновић.

„Мурал је било која техника која се нанесе или наслика на зид. За мој први мурал у кабинету ликовног сликала сам богињу Итаку. Она је египатска богиња чаробница. Мурал ми није био тежак, волим да цртам и сликам, тако да је ово било моје ново искуству, осликавати површину зида.”

Лана Деновић, VII^з

Ликовни конкурс

На ликовном конкурсу који организује канцеларија за верску наставу Колубарско-Посавског намесништва, Епархије Шумадијске, Дуња Ђоковић је освојила прво место у области ликовног стваралаштва. Овогодишња тема је била „Религиозни мотиви у наивној уметности”.

„Цртала сам Христово Рођење. Користила сам разне материјале, бојице, фломастере, маркере и темпере. Поносна сам на награду јер волим да цртам, а посебно теме које су значајне за нас као нацију.”

Дуња Ђоковић, IV^з

Цртеж на школској табли

Лука Томић, VI^з

Крв живот значи

На ликовном конкурсу „Крв живот значи”, који је расписао Црвени крст Србије, ученице VII^з Сара Протић, Хана Плетић и Елена Којић, у категорији идејног решења плаката, освојиле су прво место.

О овоме се мисли Актуелно

Мај 2023.

У мају прошле школске године, нашу школу, а нарочито наше одељење задесила је несрећа. Тог 20. маја једна од наших другарица нас је заувек напустила. Ту вест наше одељење сазнало је 21. маја. Било је јако изненадно за све нас. Све ово се догодило у периоду непосредно после велике трагедије у „Рибнику“¹. Мислили смо да је са ружним вестима завршено, али након тога још један велики ударац. До понедељка и новине су почеле да пишу, а скоро цела школа је знала за то.

После такве трагедије првих неколико дана наше одељење било је у шоку, изоловано. Међусобно смо се тешили и били тужни заједно. Били смо потребни једни другима. Свако је на свој начин доживљавао ову ситуацију, неко је осећао тугу и неверицу, неко кривицу јер је мислио да је могао помоћи, неко стид што није ништа приметио. Оно што смо сви након овога осетили је потреба за разговором и подршком, како бисмо се лакше носили са губитком. Многа питања су се провлачила кроз наше главе: Да ли је морало да дође до несреће, да ли је могла да се избегне, како се носити са емоцијама...

Помоћ и подршка пријатеља, породице и стручњака је јако битна у превазилажењу проблема. Причали смо и са својим родитељима о томе. Нико није ни помишљао на учење, али нису то ни очекивали од нас ни родитељи, ни наставници. Психолог и разредна су нам много помогли. Друга одељења су била уз нас.

Психолог Сенка много нас је подржала. Тешила нас је и причала о опорављању после трагедије. Рекла је да свако има право на тугу и страх. Имала је радионице и приватне разговоре са нама по потреби.

Долазила је на наше часове и разговарала о свему што се догодило и како се ми осећамо.

Опорављање од таквог догађаја је дуготрајан и тежак процес. Психолог Сенка нам је говорила да је у реду да имамо понекад лоше снове или мисли о трагедији и да има неког ко је увек ту за нас. Крећући смо неприметно и полако да се опорављамо и као одељење.

Много пута нам је речено да причамо о нашим проблемима и након овог догађаја то разумемо дубље и боље. Надамо се да се нешто овако болно неће поновити у будућности и пружамо љубав и подршку њеној породици.

Лана Вукић, VI₃

Љубица Павловић, VI₆

Андреа Михајловић, 5₂

Из мог угла

Мај 2023. године нам је оставио пуно лоших успомена. Сва дешавања тог месеца била су суштински једна велика трагедија. Ударци, шокови, неверица су се низали, а између сваког догађаја бројали су се само дани.

Сећам се првог дана и прве трагедије. Била сам друга смена, спреамала сам се за школу и све је било тако мирно и тако спокојно, све док ми у једном тренутку телефон није био преплављен порукама, објавама, вестима о страшној трагедији која се десила у ОШ „Владислав Рибникар“ у Београду. Не бих рекла да сам предосетила шта ће се десити, али некако, цело то јутро осећала сам празнину. У срцу, у души, у целом телу. И само неколико тренутака пред полазак у школу, вест тако незамислива стигла је и до мене. Осетила сам страх, шок и неверицу у тренутку који се чинио као читава вечност... То сам све јако тешко поднела одмах, нисам могла ни да заплачем, била сам у стању шока. И можда сам и даље. Тешко је прихватити да се толика трагедија десила, све се чини као неки ружан сан, а било би дивно кад би био само ружан сан. Тог истог дана отишла сам са друштвом напоље, јер је њима, као и мени било много лакше заједно да се изборимо са сопственим мислима, а било их је много, превише да би смо их поднели сами.

Иако нам је лакше било кад смо били заједно, опет се осећала иста празнина, овог пута у ваздуху, трави, земљи и апсолутно свуда око нас. Чак иако смо се смејали, иза свих наших осмеха била је иста, препознатљива туга. И тако је било после сваке трагедије, само што је свака следећа само чинила сваку празнину празнијом и сваку тугу тужнијом. О школским данима да не причам.

Изгледи лица деце и запослених су мене терали на сузе, једноставна помисао на то колики је утисак све то оставило на њих. Чак и најстрожији наставници нису имали своје озбиљне изразе лица, сви су били видно потресени. Најгоре је било гледати децу у школском дворишту која су сваким даном све горе изгледала. Желудац ми се превртао на њихова уплакана лица и неконтролисано плакање. Толику бол не бих пожелела ни најгорем непријатељу. Ишли смо кроз школске ходнике и грили једни друге, ми деца између себе, ми наставнике, наставници нас... Хођали смо као духови кроз школу и питали се између себе „Како си? Како сте?“. Али бар смо се сви трудили да будемо ту једни за друге, одрасли за одрасле, деца за децу, одрасли за децу, и обрнуто, сви смо ту, чували смо се и бринули.

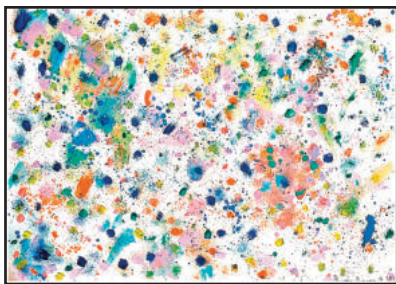
А када сам чула да су мог друга, који ми је тада био као брат рођени, ударила кола, без размишљања сам бризнула у плач. Ухватили су ме велика паника и страх, знајући да се он у том тренутку бори за живот. Данима сам била забринута, распитивала сам се о његовом стању где год и кад год сам имала прилику, очекујући бар једну једину лепу вест. Најискреније, после свих дешавања, било ми је јако глупо да се прича о томе да ли је проблем насиље, о ком се иначе толико прича, а ништа се не ради поводом истог, или о томе како су за све криви тикток и инстаграм. Све те теорије завере сматрам глупостима, јер је сигурно свака трагедија имала своју посебну причу, али је тако исто свака могла да се избегне да су се ствари сазнавале бар по дан раније, а не онда, када је већ касно да би се ишта променило.

И на крају, надам се и питам се да ли нас је све ово на неки начин, заправо, ојачало и приближило једне другима.

Вања Филиповић, VIII₁

КАКО СЕ НОСИТИ СА ТРАУМАТСКИМ ИСКУСТВОМ

Деца се носе са трагедијама на различите начине. Неки се ослањају на подршку породице и пријатеља, док други проналазе утеху у хобијима и активностима које воле. Такође, важно је да деца имају простор да изразе своје емоције и да се осећају сигурно и вољено. Свако дете је јединствено и мора пронаћи свој начин да се носи са тешким ситуацијама. Сасвим је нормално да осећамо тугу када се суочавамо са смрћу или губитком. Туга је природна реакција на тешке ситуације и показује да смо свесни и емотивно повезани са светом око нас. Без обзира на наш узраст, имамо право да осећамо тугу.

Када је реч о деци, разумевање смрти може бити изазовно, посебно за наше вршњаке који су још увек у процесу развијања и схватања света око себе. Важно је да разумемо да се смрт дешава и деци, као и одраслима. То може да буде тешко за прихватање, али отворени разговори, искреност и емпатија могу да буду кључни у помоћи да се носимо са тим. Подршка породице и пријатеља је од велике важности у време туге. Деци треба омогућити да изразе своје емоције, да постављају питања и да буду саслушана. Учење о смрти као природном делу живота може да нам помогне да развијемо здрав приступ и прихватање. Важно је да знамо да смо вољени и да имамо подршку у време туге. Такође је добро да се подстиче укључивање у активности које волимо и које нам доносе радост. То може да буде игра, уметност, спорт или било која друга активност која помаже да се изразимо и да се осећамо боље. Сви ми, без обзира на узраст, морамо да научимо да се носимо са смрћу.

Масовно убиство у школи „Рибникар” и стравична убиства у Младеновцу 3. и 4. маја ове године су докази да чак и оно што нисмо видели у најгорем хорор филму може да постане реалност. Разумемо да је ова ситуација веома језива и тешко ју је прихватити. Када се суочимо са таквим насиљем и губитком младих живота, важно је да се заједно боримо против таквих догађаја. Један начин да се одбранимо од оваквих неприхватљивих чињенице је подизање свести о безбедности и превенцији насиља. Сви се слажу, то смо небројено пута чули од тада, да је од велике важности пружити подршку једни другима и потражити помоћ стручњака, ако не можемо да превазиђемо последице трауме сами. Први корак у суочавању са оваквим догађајима је да дозволимо себи да осетимо и изразимо своје емоције. То може да укључи и плач, разговор са блиским особама, али и писање дневника. Важно је да не потискујемо осећања, већ да их прихватимо као део процеса туге. Такође је важно да разговарамо о својим осећањима са другима. Психолози кажу да можемо у тако незамисливо тешким ситуацијама да се обратимо, пре свега, члановима породице, пријатељима, наставницима или стручњацима за ментално здравље. Они могу да нам пруже подршку, разумевање и савете како да се носимо са овако тешким ситуацијама. Они нам, такође, могу пружити специфичне технике за суочавање са трауматским догађајима и помоћи нам да се опоравимо.

Треба да се удружимо као заједница и да радимо заједно како би се осигурали да се такви догађаји не понављају. Нека сећања на те младе људе буду подстрек за нас да се боримо за сигурнију будућност. Напокон, важно је да се фокусирамо на позитивне ствари и активно-

сти које нам пружају радост и смирујуће осећаје.

Опет се десило нешто језиво, само неколико дана након масовних убиства. Нажалост деца и одрасли који су били убијени тада нису бирали када, како и шта ће проузроковати крај њихове среће, радости и лепоте живота. Нису имали могућност да се бране и побегну од смрти која их је снашла. Али опет постоје и људи који су можда несвесно или свесно завршили своје младе „тек започете” животе.

Само неколико дана после масовних убиства, добили смо још једну тужну и запањујућу вест. Наша једанаестогодишња другарица трагично је преминула. Од те вести смо занемели, била је то једна неописива и болна трагедија за целу Дулову школу и град. Понедељак рано јутро, долазимо у школу и даље несвесни тога шта се заправо десило. Уплакани призори деце и наставника били су дирљиви. Само изрази лица су говорили више од 1000 речи. И сами часови су били још болнији, наставници причају док им сузе само лију низ лице. Успевали смо да суздржимо сузе и патњу, али гледајући колико је то тешко пало одраслима, то нам је пробудило сваку до тад прећуталу емоцију и више ни ми сами нисмо могли да их кријемо. Као да нам није био довољно страشان дан пре тога када смо замало изгубили нашег друга Филипа.

Био је то незамислив тренутак, који се само десио. Седели смо у кабинету, имали смо математику кроз чији прозор смо имали поглед на улицу. Изненада чули смо сирене, деца су вршталала. Наставница је изашла да провери шта се дешава док смо ми гледали како су се сви окупили испред школе. Наставница нам се враћа у кабинет, по изразу лица знали смо да нешто није у реду, ћутала је док су јој очи биле пуне суза. Запиткивали смо је шта се десило док она није могла да дође до речи. У том тренутку улазе наше другарице, уплакане, и говоре нам да су Филипа ударила кола и да је у критичном стању. Одвела су га амбулантна возила. Цео школски дан смо били у сузама. Секунде су се одбројавале, чекали смо добре вести. Међутим добили смо само горе, али опет нисмо губили наду. Веровали смо да ће Филип побећи од судбине и вратити се жив у нашу школу. Након неколико недеља коначно смо добили дуго ишчекиване добре вести. Филип се пробудио, што је значило да је победио у трци за живот. Неки би рекли да се сада све вратило на старо, али то је заправо немогуће. Никад не можемо заборавити нашу другарицу која нас посматра горе са неба. Можда је и даље у школи са нама, прати часове и слуша наставнике, можда нас дозива и тражи помоћ, али је ми не видимо и не чујемо, па не можемо знати. Она сада зна тајне које се са разлогом сазнају након живота. Никад не можемо заборавити трауме и бол коју смо тада доживели. Јер то су тренуци који се памте цео живот, хтели ми то или не, никад их нећемо преболети, ни заборавити.

Анђела Којић, VII
Мина Петковић, VII

Новак Грујић, V₂

Наш свет

ВОДИМ ТЕ У ПОЗОРИШТЕ РАЗГОВОР са *Иваном Недељковић*

Са жељом да упознамо што више значајних институција нашег града, а да вам истовремено препоручимо добре позоришне представе за школски узраст, разговарали смо са Иваном Недељковић, глумицом и редитељком, директорком „Пулс театра“.

1. Од кад постоји Пулс театар?

Наше позориште званично постоји од фебруара 2009. године. Међутим, наш рад траје много дуже, од 1998. године. Ипак, 2009. година је била кључна за формирање професионалног театра у Лазаревцу.

2. Одакле идеја за отварање „првог приградског професионалног позоришта“?

Један, не тако мали број дипломираних студената са различитих позоришних и не само позоришних академија, вратио се у Лазаревац. Схватили смо да не морамо да чекамо на (тзв.) „ношење тацни“ у великим театрима, већ да имамо довољно снаге и енергије да оформимо лазаревачки театар, где би свако нашао свој простор и слободу за рад. Били смо и остали Прво приградско позориште, јер смо једини, који функционошу на територији било које приградске општине.

3. Да ли је пре професионалног позоришта у Лазаревцу постојало аматерско позориште?

У склопу рада Центра за културу Лазаревац, функционисало је аматерско позориште које је веома успешно водио Зоран Белошевић. Али ми настајемо много касније и нисмо били директно везани за аматерско позориште. Између гашења тог позоришта и настанка професионалног, прошло је близу 15 година.

4. Када је и где одиграна ваша прва позоришна представа?

Наша матична сцена је сцена Центра за културу Лазаревац, где се

ми понашамо врло домаћински, али смо две одвојене институције. Центар је поливалентна установа, а ми смо профилисана позоришна институција. Наша прва премијера је била монодрама Сирано де Бержерак 1998. године, у извођењу и режији Дарка Бјековића, па потом 2003. године „Фризер ћелаве певачице“ драма апсурда Милоша Николића и у режији Милована Новчића, једног од некадашњег директора Југословенско драмског позоришта.

5. Успеси Пулс театра?

Учешће на Стеријином позорју са представом „Сунце туђег неба“, Александра Лукача, као и учешће на Битефу са представом „Алиса“, Бојане Лазић. Намерно не помињем награде. Списак је подугачак, а може се наћи на сајту нашег театра www.pulsteatar.org.rs.

6. Планови Пулс театра?

Завршетак радова на будућој Малој сцени. Наравно, и што разноврснији репертоар и што већи број задовољне публике, моји су планови. Фестивале не помињем. Подразумевају се.

7. Препоруке за представе?

Све представе за децу са наше „дечје сцене“, као и представе за тинејџере као што су: „Алиса“, „Сребрни цар“, „Страхиња“...

Разговор водила: **Ђурђа Кулић, VIII**

Књиге које препоручујем

За развој љубави према књизи важно је бирати оне књиге које нама пријају и које нам „леже“. Књига мора да нам се свиђа и да се на неки начин проналазимо у њој. Читајући у књизи откривамо толико тога, може бити да после тога гледамо другачије на свет и боље схватамо много тога, а лепота читања је и велика и огромна, толико инспиративна.

Читање отвара много светова, много нових погледа, па чак и савета који као да су намењени баш нама. Како за сутра, тако

и за надаље. Ја волим да читам зато што ми то прија, опушта ме и једноставно - волим то да радим. Проналазим се ту, када читам боље сагледавам свет и јасније разумем ствари. И зато свима препоручујем да превазиђу отпор, лењост или шта год и да се храбро упусте у авантуру читања. Нико неће зажалити!

Књиге за старији узраст:

Дечаки: Тинејџер у ропству, Мушки дневник, Крадљивац муње, Вампирски дневници, Све што један тинејџер треба да зна, Дечак у пругастој пицами.

Девојчице: Кућа орхидеја, Његова девојка, Све што једна тинејџерка треба да зна, Time after time, Светлост кроз прозор, Ноћна школа, Са нама се завршава, Верити, 9. новембар, Све што ме подсећа на њега, Тело код куће, Мале влогерке, Као перо на ветру, Краљица Шарлот.

Књиге за млађи узраст:

Дечаки: Доктор прокторов прдипрах, Тако ми је причао Будимир, Супер херој из комшилука, Дневник шоњавка, Повампирена гуска, Мали принц, Изванредни изговори.

Девојчице: Све што једна тинејџерка треба да зна, Крпице, Мали принц, Мој тинејџерски дневник са рајсфершлусом, Аги и Ема.

Софија Поповић, VIII₂

Три видео игре које препоручујем

У данашњем свету видео игара, избор правих може бити изазован. Зато вам доносим три видео игре које ја препоручујем да заиграте.

3. Super Mario Odyssey

Ова игра изашла је 2017. године за платформу Nintendo Switch. Представља невероватну авантуру са легендарним ликом, из 40 година дугог серијала, Super Mariom, али уноси низ иновација и свежег приступа серијалу. Графички дизајн ове игре је шарен и живописан, сваки свет је јединствен и препун детаља. Super Mario Odyssey нуди и огромну количину тајни и скривених детаља, што ову игрицу чини изазовом за играче жељне истраживања. Освојила је и многе награде, а критичаре и играче подсетила на то зашто је Super Mario један од најомиљенијих ликова у свету видео игара. Ако тражите веселу и изазовну игру, Super Mario Odyssey је дефинитивно игра вредна пажње.

2. Sea Of Thieves

Sea of thieves је игра издата од стране Rare-а 2018. године за PC и Xbox платформе. Она ставља играче у улогу пирата и омогућава им да истражују предивна тропска острва, откривају благо, суочавају се са ривалима и плове прелепим плавим морем. Игру карактерише импресивна графика и атмосфера која дочарава дух пиратства, уз прелепе морске пејзаже и динамичне временске услове. Оно што

чини ову игру посебном је отворен свет у којем се играчи могу упустити у авантуре сами или са пријатељима. Такође, ту је и доста мистерија и загонетки које се могу решити, а понекад и борбе с другим играчима у стварном времену. Игра промовише сарадњу између играча на броду, јер сваки члан посаде има своје задатке, као што су вођња брода, подизање/спуштање једра, поправка брода и пуцање топовима у случају напада. То чини SeaOfThieves посебно забавном за играње у тимовима. SeaOfThieves је игра која слави слободу, авантуру и истраживање, и пружа незаборавно искуство пиратског живота на броду. Ако тражите јединствену и социјално богату игру, ово би могла бити ваша следећа авантура.

1. GTA: San Andreas

GTA: SanAndreas је култна игра из серијала GrandTheftAuto, која је издата 2004. године од стране компаније RockstarGames и остала је једна од највољенијих и најлегендарнијих игара у свету видео игара. Сместивши вас у фиктивни свет SanAndreas, играчи преузимају улогу Carl-aJohnson-а, познатијег као CJ (Си-Џеј), који се враћа у свој родни град LosSantos (по граду Лс Анђелес) након смрти мајке.

Оно што чини GTA: SanAndreas посебном игром је огроман отворени свет с три различита града, руралним подручјима, планинама и обалама. Ова разноврсност пружа играчима слободу да истраже огроман свет и изаберу како желе да играју - да ли ће се посветити мисијама или се забављати различитим активностима, као што су вођња, летење, борба, или разне мини игре.

Игра такође доноси богатну причу, упечатљиве ликове и незаборавну музику која је постала класик. GrandTheftAuto: SanAndreas је оставио дубок утисак на свет видео игара и даље привлачи нове генерације играча. Ако тражите епску игру са огромном слободом избора и незаборавним ликовима, ова игра ће вас сигурно задовољити.

То су, по мом мишљењу, три најбоље игрице свих времена. Има ту још игара које су обележиле своје време, али, нажалост, нису све стале на ову листу.

Никола Милосављевић, VIII₂

ШТА ПОГЛЕДАТИ ОВЕ ЈЕСЕНИ И ЗИМЕ

Препоруке за филмове и серије

ФИЛМОВИ:

The parents trap - Америчка комедија у којој се две девојчице случајно сретну у летњем кампу и испостави се да су сестре близнакиње, чији су родитељи разведени. Обе желе да упознају другог родитеља, па замене идентитете покушавајући да поново споје родитеље.

A walk to remember - Прича о потпуно неприметној девојци која успева да привуче пажњу најпопуларнијег момка у школи. Успела је да промени њега и његов поглед на свет. Његово срце је било сломљено када га је она заувек напустила. Боловала је од леукемије.

Mean girls - Тинејџерска комедија у којој главну улогу игра девојка која је дошла из Африке у нову школу. Упознаје два аутсајдера и три најпопуларније девојке у школи са којима се спријатељи да би сазнала њихове тајне и помогла аутсајдерима да се освете. Али њен план се на крају претвори у задатак потпуног уништења Речине, једне од популарних девојака.

10 things i hate about you - Романтична комедија у којој сестре живе са строгим оцем који им не допушта да излазе са момцима пре матуре. Млађа сестра, Бјанка, је популарна док старију, Кет, то не занима и људи је не воле толико. Отац мења правило. Бјанка може да иде само ако иде и Кет. Да би је наговорили, они плате проблематичном ученику Патрику да је изведе. Патрик пристане и полако успева да задобије њену пажњу, као и да се заљуби у њу.

СЕРИЈЕ:

The Outer Banks - Џон Би води своје пријатеље у потрагу за благом. Потрага је повезана са нестанком његовог оца. Серија је пуна мистерије и напетости, базира се на животима главних ликова и њихових породица.

Ginny and Georgia - Мајка која добија ћерку као тинејџерка и због лошег финансијског стања и породичних проблема бори се за свој живот и живот ћерке Џини. Серија се бави њеном прошлешћу, проблемима, љубавним троугловима, као и Џинином борбом са самоповређивањем.

Death in paradise - Криминалистичка серија у којој група инспектора решава убиства. Свака епизода има своју одвојену причу, почетак и крај. У свакој постоји различито убиство које на крају епизоде буде решено.

Надам се да ће вам се моје препоруке допасти и да ћете у гледању уживати, бар колико и ја.

Ана Досић, VIII₁

КРАТКА ПРИЧА О ЕНГЛЕСКОМ ЈЕЗИКУ

Јесте ли се икад запитали зашто неке речи за животиње у енглеском језику звуче на један начин, а за њихово месо, на други начин? Или зашто неке речи уопште не звуче енглески? Веровали или не, разлог томе је развој енглеског језика под утицајем разних освајача и њихових језика.

Прича о енглеском језику почиње у 5. веку нове ере када су племена са северозапада Европе населила Британска острва. Та племена су били Англи, Саси и Јути. Најчешће их зовемо Англосаксонцима. Језик којим су они говорили је био јако сличан данашњем немачком језику. Имали су четири дијалекта: нортамбријски, мерсијски, кентски и западно-саксонски. Већина првих дела забележених на староенглеском језику била су писана западно-саксонским дијалектом, па се он сматра основом тог језика. Староенглески језик је имао 3 рода (мушки, женски и средњи) и 4 падежа за именице, а 5 падежа за заменице.

Речи као што су man, woman, good, break потичу из западно-саксонског дијалекта, а у речима као што су suning и qween можете препознати данашње речи за краља и краљицу.

Како је од језика са падежима и релативно једноставним изговором настао данашњи енглески језик?

Прве промене су се десиле у деветом веку када су Британију напали Викинзи из Норвешке и Данске. Викинзи су у почетку нападали приобалне делове Енглеске, најчешће манастире и манастирска добра, али су временом задирали све дубље у територију Енглеске. Поједини викиншки краљеви су чак владали деловима Енглеске и Ирске, попут Кнута Великог. У Ирској су се задржали преко двеста година. Трагови викиншких освајања су видљиви и данас у енглеском језику јер речи као што су sky, get, husband, или речи које у себи садрже гласове "th" - these, thing, Thursday - потичу управо из скандинавских језика. 1066. године Нормани из северне Француске под вођством Вилијама Освајача, освајају Енглеску. Нормани су говорили француски језик и наредних триста година у Енглеској су се говорила два језика. Обични људи су говорили енглески језик, а племићи француски. Ове групе су морале некако да се споразумеју, па су временом

упростили језик и граматичку. Енглески језик је изгубио своје падеже и родове, а многе француске речи су нашле своје место у енглеском језику. То су речи као што су parliament, language и beef.

На развој енглеског језика знатан утицај имао је и латински језик који је био језик средњовековне књижевности у Енглеској. Тако данас користимо речи: singularia, pluralia, затим скраћенице: a.m. (ante meridiem), p.m. (post meridiem), e.g. (exempli gratia), i.e. (id est), etc (et cetera)....

Од седамнаестог века, енглески језик се проширио на друге делове света и данас га преко 400 милиона људи говори као матерњи језик, а милијарде га користе као интернационално средство споразумевања.

Енглески језик је позајмио неке речи и из других језика. Можеш ли да повежеш речи са језицима из којих су потекли.

Bank	турски
Yoghurt	мађарски
Guitar	хинди
Robot	италијански
Tea	српски
Coach	чешки
Pyjamas	кинески
Vampire	шпански

Решење:

Bank	италијански
Yoghurt	турски
Guitar	шпански
Robot	чешки
Tea	кинески
Coach	мађарски
Pyjamas	хинди
Vampire	српски

Слободанка Адамовић, наставница енглеског језика

СТОЈТЕ, ГАЛИЈЕ ЦАРСКЕ!

Острво Крф, које се налази у Грчкој, битно је историјско место за Србе, али такође и актуелна туристичка дестинација.

Крф је 1916.године, после преласка преко албанских планина, био уточиште за српску војску и један део народа. Срби су провели око две године на Крфу и за то време он је постао седиште српске државе. Тамо су се налазиле српске школе, болнице, Влада и остале институције. На месту где су се искрцали данас постоји спомен-плоча са натписом на три језика - српском, грчком и француском. То је захвалница грчком народу од стране српских ратника.

Једна од главних атракција на Крфу јесте „Српска кућа“. То је музеј у коме се налази, у детаље, испричана српска историја на Крфу. У њој се налази велики број визуелних приказа, као што су слике, видео записи и кратки филмови, што чини овај музеј много занимљивијим. У Српској кући се налази конзулат Републике Србије, а домаћин је почасни конзул који је увек расположен за разговор са туристима.

Поред Српске куће обавезно посетите и острво Видо. Видо је у то време била болница, али и гробље. Сада се тамо налази маузолеј са пуно спомен плоча сахрањених војника.

Сигурно сте чули за „Плаву гробницу“, али шта је, уствари, Плава гробница? Људи Плавом гробницом називају део мора у које су се бацала тела преминулих, када је понестало места на гробљима. Зато неки и острво Видо називају Плавом гробницом. Најдирљивији приказ српског страдања опевао је чувени српски песник Милутин Бојић у песми „Плава гробница“.

Добар пример грчке гостољубивости је чин Јаниса Јанулиса и његове породице, који су поклонили њиву да би се направило гробље за једну српску дивизију. У знак захвалности Срби су му подигли споменик у његовом родном селу, поред градске цркве.

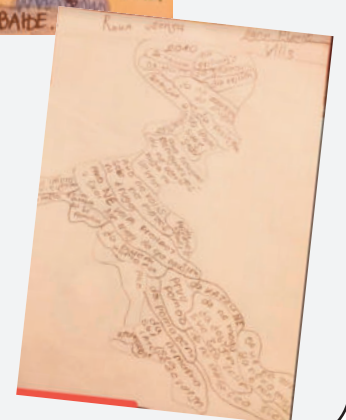

Покушала сам укратко да испричам нешто о неким од најзначајнијих историјских места на Крфу. Наравно, има их још доста, али су ова најзначајнија за нашу историју. Ако икада добијете прилику препоручујем посету овом предивном острву. Ако не због његове историје, посетите га због његове природне лепоте и прелепих плажа. Свакако, посета Крфу не може бити грешка!

Марта Караџић, VIII⁶

РЕКА УЧЕЊА

Изабрани ученички радови са часова Грађанског васпитања. Представљали су реку учења. На часовима се говорило и о односу младих према старим лицима.

Андреа Киревски, VIII

1. Да ли волиш свој град и зашто?

- Волим свој град зато што је занимљив и има пуно играоница.

Стефан Милић, III₆

- Волим свој град, али ми смета што се пуно загађује.

Лазар Јелисавчић, I₂

- Ја волим свој град зато што има доста тога лепог да се посети и обиђе и има значајних институција.

Лазар Томашевић, I₆

2. Шта би хтео да изграде у Лазаревцу чега тренутно нема?

- Највише бих волела да изграде McDonald's.

Марија Здравковић, I₃

- Највише бих волела кад би изградили аква-парк.

Маша Павловић, II₂

- Волела бих кад би у Lily стигла нова колекција сјајева.

Андреа Живановић, I₅

3. Шта највише волиш у свом граду Лазаревцу?

- Највише волим сладолед из главне улице.

Теодор Павловић, I₁

- Највише волим да шетам главном улицом и да идем у Кинеску Робну Кућу.

Јана Стојановић, IV₁

4. На шта те подсећају речи „љубав” и „мир”?

- Љубав је када се неко воли и ја мислим да треба цео свет да се воли.

Лаза Јелисавчевић, I₂

- За мене је мир када проводим време сам.

Теодор Павићевић, I₁

- За мене је мир када се двоје људи помири.

Реља Пожичковић, I₂

- Љубав је када је неко заједно и када се неко дружи и верује један другом.

Реља Арсенијевић, II₄

5. Шта ти си највише свидело на екскурзији или рекреативној?

- Највише ми се свидело када смо правили шоље од глине у Келтском селу.

Маша Мијатовић, III₆

- Највише ми се свидело када смо крстарили бродом.

Нина Милић, III₆

6. На шта те асоцира реч „борба”?

- На пуцање и бомбардовање.

Мила Фиштец, II₄

- На борбу између двоје људи који се боре за животе.

Реља Арсенијевић, II₄

1. На шта те асоцира реч „мир”?

- Кад је неко добар и не прави проблеме.

Маша Ристић, V₁

- Да нема рата.

Теодора Рашић, VIII₂

2. Који је био најсмешнији тренутак у твом животу?

- Сестра и ја смо се играле једне игре и она је пала и повукла мене, па смо обе пале.

Сенка Миленковић, V₁

3. Твој посао из снова?

- Ветеринар, јер волим животиње.

Нина Коларо, V₁

- Фудбалер.

Бојан Петровић, VII₃

- Дечији психолог, зато што желим да радим са децом првенствено и да будем ту за оне који немају са ким да поразговарају.

Вања Филиповић, VIII₁

4. Најзанимљивија чињеница коју си запамтио/ла са екскурзије?

- Били смо у Жичи, задужбини Сте-

фана Првовенчаног.

Нађа Ђуровић, VII₃

- Историја Петроварадинске тврђаве.

Никола Милосављевић, VIII₂

5. Непријатно искуство са екскурзије?

- Срели смо Французе и причали са њима, а испало је да смо све погрешно рекли.

Милица Илић, VII₃

- Када сам доводио неке моје другарице у собу да се дружимо и видели су нас разредна и наставник Дарко, па су се смејали.

Митар Петровић, VIII₂

- Када су дечаки из нашег одељења лажно оптужени да су убацивали жваке девојчицама у косу, па је настала драма.

Вања Филиповић, VIII₁

6. Која је по теби најлепша особина?

- Поверење!

Василије Вукмировић, III₂

- Искреност!

Лука Лукић, IV₅

- Срећа!

Петра Миловановић, II₃

1. На шта те асоцира реч „мир”?

- За мене реч мир значи да се сви лепо слажемо и да се нико не свађа.

Лана Лазаревић, V₂

- Асоцира ме на рат.

Ленка Ћирић, VI₁

- Мир за мене представља једну хоризонталну линију.

Љубица Павловић, VI₃

2. Твој посао из снова је?

- Желела бих да будем фризер. Одувек лепо правим фризуру.

Лена Миљевић, V₂

- Желим да будем психолог, зато што желим да помажем деци и одраслима када имају проблеме.

Јана Вукић, VI₃

- Пилот. Јер желим да летим.

Филип Иванковић, VI₁

3. Који је био најсмешнији тренутак у твом животу?

- То би било када сам с оцем и братом ишао до рибарнице и мој брат је у једном тренутку рекао, идемо у рибичицу!

Јован Мојсевић, V₂

- Мој најсмешнији тренутак у животу је било када сам се затрчао низ једну низбрдицу и забио главу у блато.

Михаило Терзић, V₂

- Када сам пала код контејнера, и

врнула зглоб и поломила телефон.

Дуња Ђурђевић, VI₁

- Јако ми је било смешно у аутобусу када смо ишли на Ноћ истраживача.

Ленка Јовановић, VI₃

4. Шта ти је омиљено сећање на екскурзију/рекреативну?

- Када смо ишли у дискотеку и играли.

Дуња Ђоковић, V₂

- То да сам видео диносаурус!

Милош Радовановић, VI₃

- Атмосфера у аутобусу.

Тања Шалипур, VI₁

5. Шта је за тебе судбина?

- Да је породица заувек заједно.

Ирина Ковачевић, III₁

- Судбина је оно што ти следи у животу.

Јана Синђелић, III₂

- Судбина је колачић у ком пише порука.

Нађа Рајковић, III₂

6. На шта те подсећа реч „породица”?

- То су људи који се никада не раздвајају.

Ива Терзић, III₆

- Породица могу да буду и пријатељи.

Неца Живојиновић, II₃

- То је круг људи који те воли.

Петра Миловановић, II₃

